

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It was a peaceful
babymoon in the
mountains...
until the guests arrived.

THE LAST TRIP

THE MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR
KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SON YOLCULUK

KIERSTEN MODGLIN

KIERSTEN
MODGLIN
Love. Loss. Always.

SON YOLCULUK bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, görüntüler ve olaylar yazarın hayal gücünün veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle -yaşayan veya ölü- benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz, paylaşılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. Kitapta yer alan materyalleri inceleme dışında herhangi bir amaçla kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen şu adresi ziyaret edin: kierstenmodglinauthor.com/contact
Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

KIERSTEN MODGLIN® adı ve ticari markası ve bu kitapta kullanılan diğer ilgili logolar (topluca "Yazarın Markaları") Kiersten Modglin'in münhasır mülkiyetindedir. İzinsiz Yazarın Markalarından herhangi birinin veya kullanıcının Kiersten Modglin ile bağlantısı veya ilişkisi veya kullanıcının ürün veya hizmetlerinin onayı veya sponsorluğu ile ilgili olarak karışıklığa veya hataya neden olabilecek herhangi bir kelime, terim, isim, sembol veya cihazın kullanılması veya Yazarın İşaretleri kanunen kesinlikle yasaktır.

Telif Hakkı © 2024 Kiersten Modglin
tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Kiersten Modglin
Redaksiyon: Three Owls Editing
Düzeltilme: My Brother's Editor
Biçimlendirme ve Grafik Tasarım: Kiersten Modglin

İlk Baskı ve Elektronik Baskı: 2025
kierstenmodglinauthor.com

Bu, en karanlık günlerimizde ortaya çıkan en güçlü yanlarımıza adanmıştır.

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

[THE LAST TRIP'i tavsiye eder misiniz? KMod](#)
[ile ilgili her şeyden haberdar olun!](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Ayrıca yazar: Kiersten Modglin](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

HER

Bu sabah aynayı kırdığımda bir şeylerin ters gideceğini bilmeliydim. Bütün gün gergindim -13. Cuma ve diğer şeyler- ama tedbirli . Kahvaltıda omlet yaparken dökülmesin diye tuzu kendimden uzak tuttum, merdivenin dolaba güvenli bir şekilde yerleştirildiğinden emin oldum ve sonra... ayna.

Bu gün beni her yıl ürkütür ama daha önce telefonum odanın öbür ucundan çalıp beni ürküttüğünde ve elimdeki saç maşası aynaya doğru uçtuğunda, midemi dolduran korku daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Calvin kapıdan içeri girdiğinde saat öğleni yeni geçmişti ve eğer daha önce şüphelenmediysem, yüzündeki ifade bana sorunlarımın yeni başladığını söylüyordu.

Derin bir nefes alarak çantasını masaya bırakıyor ve bir elini seyreliş koyu sarı saçlarında gezdiriyor. Yorgun ve bitkin görünüyor, bu da ikimizin de bu yolculuğa ne kadar çok ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor.

"Selam tatlım," diye sesleniyorum yatak odasından, mutfağa giden yolda onu inceliyorum. Elimdeki gömleği katlayıp yatağın üzerindeki açık bavula koyuyorum ve odanın diğer ucuna, oturma odasına ona doğru ilerliyorum. "Neyin var?"

Bir elini ensesinde ovuşturarak başka tarafa bakıyor. "Sanırım geziyi iptal etmemiz gerekebilir."

Ona bakarken boğazım düğümleniyor. "Ne? Neden?" *Yolculuk* bizim bebek tatilimiz, bana aylardır söz verdiği bir tatil.

Balayımızı kutlamamız gerekirken bebeğin burada olacağı gerçeği.

Zümrüt gözleri benimkileri buluyor, yorgun ve anlamadığım bir hüznle dolu. "Bir şey... ortaya çıktı."

Son zamanlarda hayatımızın hikayesi. "Ne demek istiyorsun? Çalışmak mı? Bana fazladan gün izin alacağına söz vermiştin." Ellerim içgüdüsel olarak büyüyen karnıma doğru hareket ediyor. "Bebek doğmadan önce son şansımız olacak."

"Biliyorum." Dudaklarını yalıyor, başka tarafa bakıyor. "Biliyorum. Ben sadece... bu iş değil."

" zaman ne var? Beni korkutuyorsun."

Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve sanki kendi içinde bir şeyi onaylıyormuş gibi başını sallıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

İKİNCİ BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Konferans salonuna girdiği anda, vücudunun her parçası onu hissediyor gibi görünüyor. gülümsemesinde, kendini taşıma biçiminde farklı bir şeyler var. Kendine öyle bir güveniyor ki, beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyor. Arkaya yakın bir yere oturuyor, dizüstü bilgisayarını açıyor ve bir bacağına diğerinin üzerinden geçiriyor, böylece ekose eteğinin altında biraz daha fazla bacak görebiliyorum. Bunu bilerek yaptığından şüpheleniyorum. Bakmamı, orman jimnastiğindeki bir çocuk gibi bakışlarımla tenine tırmanmamı istiyor.

Yanında bir çocuk oturuyor ve ikisini de tanımadığımı fark ediyorum. Profesör Hazelwood'a bir mesaj iletmek için sınıfa girdiğimden beri bu sınıftaki pek çok öğrenciyi tanımıyorum ama onu kampüsün herhangi bir yerinde görmüş olsaydım hatırlayacağıma eminim.

"Bir sorun mu var?" Profesör Hazelwood dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor. Her zaman başının üstüne yığıldığı kır saçlarıyla bodur, yaşlı bir kadın. Bugün beyaz bluzunda kahve lekesi var ve bordo rujunu sanki eşeğe binmiş gibi sürmüş. Kadrolu olduğu için sanırım benim üstüm ama önemli olan her konuda işe yaramaz biri.

"Üzgünüm, hayır. Hepsi bu kadar." Profesör Hazelwood bir yığın kâğıdı tasnif etmeye devam ederken masanın önüne doğru ilerleyip yanında duruyorum. O bunu yaparken ben de kızı inceliyor, gözlerinin benimkilere kilitlenmesini bekliyorum. Narin yüz hatları ve mükemmel yapısıyla geleneksel bir güzelliğe sahip. Benim

Gözleri altın kolyesinin çizgilerini takip ediyor, tek bir inci göğsünde duruyor ve kalp atışlarına dokunuyor.

Koridorlarda ya da kampüste kaç kez yanımdan geçip gitti? Böyle sıradan bir yerde onu kaç kez gözden kaçırdım? İmkânsız gibi geliyor ama yine de öyle olmak zorunda. Üniversite çok büyük değil. Şehirdeki en küçük üniversitelerden biriyiz. Muhtemelen kahve arabasında yan yana durmuşuzdur ya da kütüphanede yan yana geçmişizdir.

Sonunda gerçekleştiğinde, gözleri nihayet benimkileri bulduğunda, her yerime çarpan bir elektrik sarsıntısı oluyor. Birden utangaçlaştı. Gözleri bir an için benimkilere takılıyor, sonra sanki yaramazlık yaparken yakalanmış gibi uzaklaşıyor.

Sonra... geri döndüler. Az önceki özgüveni gibi.

Bu kez yerde biraz doğrulur ve yanındaki çocuğun bir şeyler söylemesine aldırılmaz.

Başımı hafifçe aşağı eğiyorum, biraz samimiyetle birlikte otorite havası veriyorum. Havalı profesörlerden biri olduğumu söyleyen türden bir bakış. Arkadaşın olabilirim.

Ve öyleyim. Yapabilirim. Yalan değil. Buradaki öğrenciler beni kendilerinden biri olarak görüyor. Zaten çoğundan çok da büyük değilim, otuzlu yaşlardayım. Önemli bir şey değil. Bir anlık bir şey.

Mükemmel cupid's bow dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve sonunda, acı içinde, gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Profesör Hazelwood, kapı çarpıp son öğrenci de yerine otururken boğazını temizliyor.

"Hepiniz hoş geldiniz. Hepimiz yerleşelim." Sesi doğrudan bana yönelmiş, haddimi aştığım için gitmem konusunda beni uyarıyor.

Başımı sallayarak ve özür diler gibi görünen hızlı bir bakışla sınıftan çıkıyorum. Yine de uzun yoldan gidiyorum. Merdivenlerden yukarı, kızın yanından.

Ona bakmıyorum, en azından pek bakmıyorum. Ama bakmama da gerek yok. Yüzünün, gözlerinin, vücudunun anısı zihnime kazınmış durumda.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Küçük mutfaktaki klima çalışıyor ve sessizliği beyaz bir gürültüyle dolduruyor. Sesi duymama rağmen hareket etmiyorum, başımı çevirip bakmıyorum. Onun yerine bakışlarım tamamen Calvin'e ve yüz hatlarına kazınmış yıkıma kilitleniyor.

"Tamam." Sesim titreşim ve alışılmadık geliyor. Daha önce hiçbir olumlu konuşma *sana bir şey söylemem gerek* diye *başlamamıştı*, hele de on üçüncü Cuma günü. "Neymiş o?"

Dudaklarını agresif bir şekilde birbirine sürtüyor ve kolumu tutarak beni geriye doğru itiyor. "Hadi oturalım."

"Yapmayalım," diye çıkışıyorum. Yorgunum. Sırtım ağrıyor. Ayaklarım ağrıyor. Kalçalarım ağrıyor. Bu bebek ciğerlerime ve mesaneme eşit ölçüde baskı yapıyor ve dört gözle beklediğim tek şeyi benden almak üzereyse, bunu gülümseyerek kabul etmeyeceğim. "Tam burada söyle."

Başparmakları kollarımın derisini yumuşatıyor ve ben de destek için sağımdaki ahşap mutfak sandalyesine tutunuyorum.

"Neden gidemiyoruz?"

Yavaşça, pişmanlık kokan bir bakışla elini bırakıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Bugün bir e-posta aldım."

"Dekandan falan mı? Bu geziyi bir aydan uzun süredir planlıyorduk. Çoktan onaylandığını söylemiştin."

Şakağını kaşıyarak ekrana bakıyor ve bana dönmeden önce ekranı kaydırıyor. "O..." Gözleri benimkileri arıyor.

Veremeyeceğim cevaplar. İçimde toparlayamadığım bir güvence. "Bak, hiçbir fikrim yoktu, tamam mı? İşe gittiğimde, birinden bir e-posta aldım..." Başka bir iç çekiş. Acıyla yüklü bir hava püskürmesi. "Benim kızım olduğunu söylüyor."

Ona bakıp sözlerinin imkânsızlığını düşünürken tenime buz gibi su sıçırıyor. "Kızınız." Tüm söyleyebildiğim bu.

Başını sallıyor. "Sanırım beni üniversite aracılığıyla buldu. Hiçbir fikrim yoktu..." Sözünü kesiyor ve bu cümleyi nasıl bitirmeyi planladığından emin değilim.

"Onun varlığından ya da seninle iletişime geçeceğinden haberin yok muydu?" Ona ters ters baktım. konuşuyor olsaydım, çok az tanıdığın biriyle ilişkiye girdiğinde başına böyle şeyler gelebileceğini söylerdi ama Cal'i tanıyorum. Onun kim olduğunu biliyorum. Beni nasıl sevdiğini biliyorum.

Bir yıl önce onunla sınıfta tanıştım ve aramızda anında bir bağ oluştu. Bu kadar çabuk hamile kalmak planımda yoktu, ama şimdi bunu değiştirmezdim. En azından yedi dakika önce sorsaydınız böyle derdim.

Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum. Her şey farklı hissettiriyor. Yanlış. Bir şekilde mahvolmuş.

"Onun varlığından haberim yoktu." Bir elini sırtımda gezdiriyor. "Sana yemin ederim."

"Ama ona inanıyorsun? Sence doğruyu mu söylüyor?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek aşağı bakıyor. Tekrar yukarı baktığında başını hafifçe sallıyor. "Hikâyesi örtüşüyor, evet. Lisedeyken çıktığım bir kız vardı ama mezun olduktan sonra irtibatı kaybettik. Ben üniversite için ayrıldım, o ise memleketimizde kaldı. O..." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Beni birkaç kez aramaya çalıştı ama okula başladıktan sonra yapılacak en iyi şeyin temiz bir ara vermek olduğunu düşündüm. Oraya asla geri dönmeyeceğimi biliyordum ve ona bizim için bir şans olduğunu düşündürmek istemedim."

Geçmişteki ilişkisini anmak, yüzümü zımpara kağıdıyla yıkamak kadar rahat, ama yine de sorularına devam ediyorum. "Peki şimdi nerede? Onunla konuştunuz mu? Bu kızın hikayesinin doğru olduğunu teyit ettin mi?" Kısa bir süreliğine zihnimde bir görüntü beliriyor; gelecekteki düğünümüzün anlık bir görüntüsü, eski sevgilisi ön sırada oturuyor ve yanında ikimizin de hakkında hiçbir şey bilmediği bir kız var. Bu nasıl mümkün olabilir? "O kadın mı? Ona ulaşmaya çalıştın mı? Kızın... annesi." Kızımızın tekmelerini hissettiğimde elim tekrar karnıma gidiyor. Birdenbire, ne

Bir zamanlar ilişkimiz hakkında çok samimi ve özel görünen şeyler, kara tahtanın üzerindeki tebeşir kadar hızlı bir şekilde silinip gitti. Uzak bir anı. Kısa bir süre önce, onun çocuğunu taşıma ayrıcalığına sahiptim. Şimdi bu ayrıcalığa başka birinin sahip olması mümkün.

Uzun bir nefes alarak, "Hayır, o, o öldü. Ama ölmeden önce kıza benim resimlerimi göstermiş, ona benden bahsetmiş sanırım. Ve şimdi büyüdüğü için beni bulmaya karar verdi. Aslında o da Nashville'de yaşıyor. Babasını tanımak istediğini söyledi."

Bana bu kadar kısa sürede anlattığı her şeyi düşünerek keskin bir nefes alıyorum. "O öldü."

Başını sallıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde. "Evet. Görünüşe göre birkaç yıl önce. Kız gençken. Duymamıştım, ama kız -um, *Janelle- Janelle* bana anlattıktan sonra ölüm ilanına baktım. Söyleyebildiğim kadarıyla doğru."

"Janelle... kızı mı? *Senin* kızın mı?"

Başını sallaması, içindeki gerçek, kalbimi paramparça ediyor. "Çok özür dilerim."

Duygularınızla baş başa kalmanın ve her konuda açık olmanın şu sıralar moda olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse ben öyle biri değilim. Üzgün olmaktan nefret ediyorum. Ağlamaktan nefret ediyorum. Kaçınabileceğim herhangi bir şekilde duygularımla yüzleşmekten nefret ediyorum. Bu tamamen sağlıklı değil, bunu anlıyorum, ancak bu hamileliğe kadar bana her zaman iyi hizmet etti, duygularımın dizginlerini ele geçirmiş gibi görünüyor ve beni hiç olmadığım şekilde savunmasız olmaya zorluyor. Yine de içimde fokurdayan hüznü çalkalanmış bir Sprite kutusu gibi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gerçekten, üzülecek neyi var ki? Yalan söylemedi ki. Bu bir ilişki değil. Benden daha fazlasını bilmiyordu ama yine de ihanete uğramış hissediyorum. Eli koluma doğru uzandığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. "Ne yapacaksın?"

"I..." Duraksıyor, geri çekilmenin etkisinden kurtulmaya çalışıyor. "Bilmiyorum, sanırım."

Bir şey yapmadan önce seninle konuşmak istedim."

"Ama artık tatile gitmek istemiyorsun, yani belli ki bu kararı kendi başına vermişsin."

Bana doğru eğilirken yüzü kırışıyor, anlamakta zorlanıyor. "İstemeyeceğini düşünmüştüm."

"Bu bebek doğmadan önceki son seyahatimiz. Bebek doğduktan sonra uzun bir süre baş başa bir seyahat için zamanımız olmayacak. Balayı yok. Hiçbir şey olmayacak. Bunun geri kalanının ne anlama geleceğini bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var, ama eğer yapacaksak, birlikte çıkacağımız bir seyahate çıkmak istiyorum."

planlandı. Bunun her şeyi rayından çıkarmasına izin veremeyiz. İkimiz de bu tatile ihtiyacımız olduğunu söyledik."

Söylediklerimi düşünürken yüzündeki kırıksıklıklar düzeliyor. "Hâlâ gitmek istiyor musun? Birlikte mi?"

Bilmiyorum. Gerçek şu ki hiçbir şey bilmiyorum ama bu şekilde kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Sırf bu kız bir anda ortaya çıkıp hayatımızı altüst etti diye onu teslim etmeyi reddediyorum.

Kızımız da benim gibi onun ilgisini hak ediyor. "Evet. Hak ediyorum."

Dudaklarımı öpmek için öne doğru eğiliyor, ben de pek hevesli olmasa da ona izin veriyorum.

"Ve onunla tanışmak istiyorum," diyorum ona. "Bebekten önce, ama yolculuktan sonra."

"Sen ne istersen."

Komik . Bunların hiçbirini istemiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Kahve dükkânı öğrencilerle dolu, dizüstü bilgisayarlarının başında sohbet ediyorlar ve içkilerini yudumluyorlar. Normal günlerde buradan vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Benim yerim şehrin öbür ucunda. Normal müzik çalışıyorlar, daha önce duymuş olabileceğiniz kelimelere benzeyen tatlar ve çeşitlerle sade İngilizce boyutlar sunuyorlar ve gerçekten çalışan ve açıklanamayan nedenlerle garip bir şekilde loş olmayan sahipler.

Bugün buradayım. Onun için buradayım.

Burada çünkü neden olmasın ki? Burası havalı çocukların gittiği, *takıldıkları, rahatladıkları* ya da bugünlerde her ne yapıyorlarsa yaptıkları yer. Kalabalığı taramam ve onu yaşıtı iki kızla birlikte bir masada otururken bulmam uzun sürmüyor.

Kafede yavaşça ilerliyorum, plan hala kafamda bir araya geliyor. Onun oturduğu masaya ulaştığımda kalçam masaya çarpıyor. Hareket, dürüst bir kaza olabilecek kadar nazik.

Eğer dürüst bir adam olsaydım.

Ben de her centilmenin yapacağı gibi durdum. "Oh. *Oops*. Bunun için üzgünüm." Dizüstü bilgisayarlarına dökülmemesine dikkat ederek içeceklerini alan kızlara gülümsüyorum. Ellerimi masanın üzerine koyup sabitliyorum. "Herkes iyi mi?"

Hep bir ağızdan başlarını sallıyorlar ve kalıcı bir hasar olmadığını bildirmek için çeşitli kibarlık ifadeleri kullanıyorlar. Her birini incelemek için zaman ayırıyorum. Gerçekten çok sevimliler. Gençliği çağrıştıran bir şekilde.

Ben tam olarak eskimiş değilim, tamam mı? sadece on yıl kadar daha yaşıyım ama bizi ayıran çok büyük bir şey var. Bir ömür boyu yaşanmış deneyimler. Onlar hala dünyadaki tüm zamana sahip olduklarını düşünüyorlar ama ben artık olmadığımı biliyorum.

Üç kadına gülümsüyorum; her biri güzel ama *bir* diğeri kadar güzel değiller. Gözlerim en son onu buluyor, sanki gerçekten dikkat etmiyormuşum ve onu önemsemeye zahmet edemiyormuşum gibi tembelce üzerine iniyor.

Bunu yaptığında, bana bakıyordu. Sert.

Sanki onu bulmamı bekliyormuş gibi. Sanki yollarımızın sınıf dışında tekrar kesişeceği bu anı bekliyormuş gibi. Üniversitenin dışında.

Sanki...

Sanki beni hiç tanıımıyormuş ama tanımak istiyormuş gibi.

"Merhaba," diyor nefes nefese. Benim onu düşündüğüm kadar o da beni mi düşünüyordu? Yoksa kim olduğumun farkında olmaması mümkün mü? Bunun sağladığı fırsatlar bu kadar açıkken alınmak zor.

"Merhaba." Elimi ona doğru uzattım. "Tanıştığımızı sanmıyorum ama döktüğüm için özür dilerim. Size yeni bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Elimi yavaşça tutuyor ve beni düzeltmesini, kim olduğumu tam olarak bildiğini söyleyerek her şeyi mahvetmesini bekliyorum ama yapmıyor. Bunun yerine, "Aslında..." demeden hemen önce mükemmel dudakları bir sırtışıla birbirine yapıyor. Masanın üzerindeki küçük dökülmeye bakıyor -yeni bir içkiyi hak edecek kadar değil- ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Kulübeye giden araba yolculuğu çoğunlukla sessizdi. Müziğimi karışık açıyorum ama en sevdiğim şarkılar çaldığında bile eşlik edecek gücü kendimde bulamıyorum. Her şey karmakarışık geliyor, sanki üzerinde çalışmayı yeni bitirdiğimiz, titizlikle parça parça bir araya getirdiğimiz yapboz bir çift yumruk tarafından bir anda parçalanmış gibi. Sanki hayatımız için çizdiğim o güzel resim şimdi burada köşeleri ve orada kenarlarıyla duruyor.

Bu gezinin özel olması gerekiyordu. Güzel olacaktı. Romantik. Bunun yerine, sonsuza dek lekелendi. Bundan kurtulmanın bir yolu var mı bilmiyorum ama bu şu anda karnımda büyüyen çocuk için ne anlama geliyor? Bu aile o daha içine girmeden parçalanacak mı? Onun için hazırladığım güzel yapbozu hiç göremeyecek mi?

Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bunun Calvin'in hatası olmadığını anlıyorum. Daha doğrusu, suçlanacak kimse yok. Onun yanlış bir şey yapmadığını anlıyorum ama yine de acı veriyor. Sanki benden paha biçilmez bir şey çalınmış gibi hissediyorum ve bunun geri dönmesi imkânsız.

Kızının hiç ortaya çıkmamış olmasını dilemek bencillik mi? Hayatımızın geri kalanında mutlu bir cehalet içinde yaşamamıza izin verilmesini mi? Aptalca belki, ama tercih edilebilir.

Ne umuyor ki zaten? Büyümüş. Cal'ın söylediğine göre 25 yaşlarında. Gerçekten bir baba figürü mü arıyor? Neden arıyor? Paramız yok, paylaşacak kaynağımız yok. Ona yabancıyız. Berbat insanlar olabiliriz.

Aynı zamanda, küçük bir parçam olayları onun bakış açısından görmek istiyor. Babasız büyümüş biri olarak, sadece bir yetişkin olarak bu şansa sahip olsam bile, onu tanımak için her şeyimi verirdim. Şimdiye kadar bu fırsatı bulamamış olması onun suçu değil. Beynimin rasyonel kısmı, ebeveynlerimizi istemekten, nereden ve kimden geldiğimizi anlamaya ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyeceğimizi biliyor. Ama şu anda kendimi pek mantıklı hissetmiyorum. Sadece incinmiş ve yalnız hissediyorum.

Gözlerimi yakan yaşlara karşı savaşıyorum, aynı hem kızgın, hem bitkin, hem yıkılmış, hem de bencil hissediyorum. Bu ifşanın hem hayatımdaki hem de kafamdaki istikrarımı bozmasından nefret ediyorum. Sanki sürekli çatlayan bir zeminde duruyormuşum gibi hissediyorum, sanki bu sabah uyandığımda bildiğim her şey benden koparılmış, bir tost parçası kadar kolay ufalanmış gibi.

Bu kadın olmak istemiyorum. Her zaman daha iyi olacağını düşünürsün. Daha güçlü. Yaşadıklarının izlediğiniz kadından daha iyi tepki vereceğinizi düşünürsünüz. Sürpriz kızıyla bir ilişkisi olması gerektiğini, doğru olduğunu hissettiği her şeyi kesinlikle yapması gerektiğini ve ne olursa olsun burada olacağınızı söylersiniz. Kaya gibi. Sabit zemin.

Ancak buna inanmak ve bunu yapmak farklı şeyler ve şu anda en ufak bir haysiyet kırıntısını bile korumaktan acizim. Tek istediğim kıvrılıp ağlamak ve annemin ben çocukken sık sık yaptığı gibi beni teselli etmesine izin vermek.

Tüm bunların en acı verici yanlarından biri de bu. Hamileliği onsuz geçirmek yeterince zordu ve yaklaşan düğünü ve torununun doğumunu saymıyorum bile. Şimdi başka bir konuşmanın özlemini çekiyorum. En azından tek taraflı olmayan bir konuşma.

İstediğim kadar konuşabilirim ama annem beni tanıyalı neredeyse bir yıl oldu. Çoğu zaman beni on altıncı yaş gününden önce vefat eden kız kardeşi Wendy sanıyor. Bazı günler de bakım evinde çalışan bir hemşire olduğumu sanıyor.

Hiç kolaylaşmıyor. Küçük bir hep iyileşeceğini umuyor. -Olasılıklara meydan okuyacak ve bu durumdan geri dönecek. Bir gün huzurevindeki odasına girdiğimde bana gülümseyip adımlı söyleyecek, bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dileyecek ve bir daha asla gitmeyeceğine dair bana yemin edecek. İlk torununu kucağına alacağını, hep konuştuğumuz gibi beni evlendireceğini, geriye kalan önemli anlarda yanımda olacağını hayal ediyorum.

Ama bu sadece boş bir hayal. Calvin'in bana uzun zamandır kayıp olan kızıyla ilgili her şeyin bir şaka olduğunu söylemesi kadar gerçekçi bir imkânsızlık.

Sanki üzüntümü hissedebiliyormuş gibi, kızımız beni tekmeliyor ve tişörtümden derimin altındaki hareket dalgalanmasını görebiliyorum. Sanki bana yalnız olmadığımı hatırlatmak istiyor. Bu işte birlikte olduğumuzu. Dünyaya karşı biz.

Cal'a bakıyorum, farklı olması gereken, kızımız için bana mükemmel bir baba örneği göstermesi gereken adama, oysa benim hiç örnek alacağım bir babam olmamıştı. Bir zamanlar ondan yayılan parlaklık aniden söndü.

Birdenbire, mükemmel nişanlım gibi görünmemeye ve daha önce hiç olmadığı kadar insani görünmeye başladı.

Karanlık yollar ince bir beyaz kar tabakasıyla örtülmüş, lastiklerimizin beyaza çizdiği koyu çizgiler göründükleri kadar hızlı bir şekilde kapanıyor. Hava durumunu izlediğimden bugün Tennessee'de hafif kar yağışı olacağını biliyordum, endişelenecek bir şey yoktu ama bu dağa daha az korkutucu hale getirmiyordu.

Korkumu hissetmiş gibi görünen Cal koltuğuma doğru uzanıyor ve elimi tutuyor. Ondan uzaklaşmaya bile çalışamayacak kadar gerginim.

"Merak etme. Ben yanıdayım. Sadece kar var," diyor, sanki aptalmışım gibi dudaklarında o büyüleyici gülümsemeyle. "Kaygan değil."

"Sana kar yağmadan önce, dün gelmemiz gerektiğini söylemiştim." Bütün hafta boyunca hava durumunu izledim, Cal'ın iyi olacağımız konusundaki ısrarına rağmen fırtınanın gelmesinden endişelendim.

"Kulübeyi erkenden alamadık. Sahiplerinden hiç haber alamadım. Ayrıca, dersim vardı."

"Biliyorum." Nefes alıyorum. "Biliyorum. Sadece... karda araba kullanmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Elimi sıkıyor, sesi o kadar sakin ve yatıştırıcı ki neredeyse korkularımı hafifletecek. "Neredeyse vardık. Sadece gözlerini kapat. Güven bana."

Güven. Bu kelime bana sanki yeni kabuk bağlamış bir yarayı çıplak elleriyle yırtmış gibi çarpıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar acıtıyor.

Bunu yapamam. Ona güvenemem, bu aptal dağa da güvenemem. Kesinlikle gözlerimi kapatamam. Nedense bu çok daha kötü. Bunun yerine, bir elimle kapının kolunu kavırıyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor ve az önce tırmandığımız tepeyi aşip virajı dönerken kendimi destekliyorum.

"İşte orada." Kulübe görüldüğünde sesi yumuşak ve tuhaftı. Ev oldukça şirin. Mekânın ön cephesinin tamamını kaplayan büyük pencerelerden görülebilen yüksek tavanlı tek bir kat. Geri kalanı ise

Kehribar rengi kütükler ve spa küvetli büyük bir sundurma. Ağaçların arasında, görünürde başka hiçbir kabinin bulunmadığı tesis, sahiplerinin tam mahremiyet vaadini yerine getiriyor.

İtiraf etmeliyim ki, yola çıktığımızda karlı yolları ve tehlikeli yolculuğu tamamen unutmuş gibiydim. Tüm endişelerim uçup gidiyor, yerini yeni bir heyecan duygusu alıyor. Bu yolculuk için ne kadar plan yapmıştık? Ne kadar süre listeleri inceledik, doğru olanı bulana kadar her ayrıntıya takıldık?

Geri kalan hiçbir şeyin beni endişelendirmesine izin vermeyeceğim, bu kadar basit. Eğlenmek için buradayız ve yapacağımız şey de tam olarak bu.

Bu sözleri kendime söylerken bile, bu söz bana düz ve cansız geliyor. Bir yalan gibi geliyor.

ALTINCI BÖLÜM

HİM - ÖNCE

İlk sefer kolaydı. İçkisini değiştirdikten sonra masasından uzaklaşıyorum, umutsuzluğa kapılmadan unutulmaz bir izlenim bırakıyorum.

Ertesi gün, geri döndüm. Bu sefer dikkatini çekmek için masasına çarpmama ya da başka bir numara denememe gerek yok. Bu sefer hemen yakaladım.

Kapıdan girer girmez onu buldum. Hoş bir sürpriz olarak, çoktan beni izlemeye başlamıştı. Gülümsedim ve el salladım. Rahat. Havalı. Etkilenmemiş.

Dirseğini masadan kaldırmadan el sallıyor. Sadece parmaklarıyla. Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor.

Kahve dükkânını geçip uzun kuyrukta zikzaklar çizerek ona doğru ilerliyorum. "Seni burada görmek ne güzel," diye takılıyorum.

"Ben her gün buradayım." "Öyle mi?"

Fincanını bana doğru eğiyor. "Burada çalışıyoruz, bu yüzden her şeyi yarı fiyatına alıyoruz." Gözleri bana doğru kısılıyor, köşeleri sevecen bir şekilde kırışıyor. "Komik olan şu ki, düne kadar seni burada gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Buranın havasına pek uymuyorsun." Etrafı işaret ediyor.

Sırıyorum. "Evet, dün tesadüfen buralardaydım. Ne şanslıyım."

Koyu renk kaşları çatılıyor. "Şanslı, hmm?"

"Bana indirimli kahve verebilecek yeni bir arkadaş edindim."

Söylediklerimi anlaması bir saniyesini alıyor ama anladıktan sonra başını hızlıca sallayarak dudaklarını büzüyor. "Başımıza bela olacaksın, değil mi?"

"Sadece şanslıysam." Elimi masaya koyuyorum, beni gönderip göndermeyeceğini görmek için bekliyorum. "Bu arada arkadaşların nerede?"

Odanın karşısındaki tezgâhı işaret ediyor. "Mei çalışıyor ve Ava'nın erken saatte dersi vardı."

"Sınıf mı? Oh, siz öğrenci misiniz?" Şaşırmış gibi yaparak soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Evet. Sen... sen misin? Sanki seni bir yerlerde görmüş gibiyim." Yalan söyleyip söylemeyeceğimi görmek için beni test edip etmediğini anlayamıyorum ama . Yalan söylemek zorundayım. Henüz zamanı değil.

"Hayır, hayır. Öğrenci değilim."

Teknik olarak yalan sayılmaz. Kendimle gurur

duyuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gülümsüyor, aşağı bakıyor. "Az önce yaptın."

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Neden

anlamıyorum." "Benimle çıkmak ister misin? Bu gece?"

Ben nefesimi tutup ret ya da kabul haberini gelmeden önce okumaya çalışırken gözleri benimkiler arasında dans ediyor. "Şuna bak. Sanırım her şeye rağmen şanslısın."

YEDİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Kar ve olası buza karşı dikkatli olan Calvin, kulübenin merdivenlerinden çıkmama, ön verandadan geçmeme ve çantalarımızı almak için arabaya dönmeden önce içeri girmeme yardım ediyor.

Paltomu çıkarıp yemek odasındaki sandalyelerden birinin arkasına asarken etrafıma bakıyorum. Şehirden kaçmak isteyen bizler için kiralık bir tatil evi olmasına rağmen buranın bakımlı olduğu belli.

Bana belli belirsiz çocukluğumdaki evimi hatırlatıyor. Mobilyalar birbiriyle uyuşmuyor ve dekor, 'Küçük anların tadını çıkarın' ve 'Birlikte olmak en güzel yerdir' gibi hatırlatıcı boyalı ahşap plaketlerle ev gibi ve sade. Oturma odasındaki şöminenin yanında bir cocker spaniel'in betondan heykeli var ve uzanma koltuğu ile iki kanepi yıpranmış ama temiz görünüyor.

Her zaman çocuklarımı içinde büyütmeyi hayal ettiğim türden bir ev, ancak bizim evimiz şimdi bundan daha gösterişli ve daha az sıcak geliyor. Calvin dış görünüşe önem veriyor ve dürüst olmak gerekirse, biraz soğuk hissettirse de daire çok temiz ve düzenli. Bir bebek tüm değiştirecek. Yakında, beyaz tezgahlarımız parlak renkli biberonluklar ve gaz çıkarma bezleriyle süslenecek ve mükemmel bir şekilde eşleşen mobilyalarımız zıpızıplar, salıncaklar ve oyun parklarıyla karışacak. Her şey değişecek ve o zaman doğru olduğunu hissedeceğiz.

Cal bavulları tekerlekleri üzerinde ileri iterken kapı arkamdan kapanıyor ve dramatik bir şekilde titriyor. "Peki, ne düşünüyorsun?" Paltosunu çıkarıp benimkinin yanındaki sandalyeye asıyor, sonra temkinli bir şekilde

kolunu bana doladı. Henüz iyi olup olmadığımızı bilmiyor, ama gerçek şu ki ben de bilmiyorum. Yakında bu konuyu konuşabileceğimizi umuyorum ama henüz hazır olduğumu sanmıyorum.

Keşke bir şey söyleseydi. Hâlâ iyi olacağımıza, bu işte birlikte olduğumuza ve bu yeni, beklenmedik aileyi keşfetmek için ailemize olan odağını kaybetmeyeceğine dair bana güvence verecek bir şey.

Yine de bunu istersem, yaranın üzerine bir bandaj yerleştirmek için bana gerçek olmayan bir şekilde vereceğinden endişeleniyorum. Kendisi bu konuyu açmadığı sürece bunu gerçekten isteyip istemediğini hep sorgulayacağım.

"Gerçekten çok güzel. Tıpkı resimlerdeki gibi." Başımı omzuna yaslıyorum, bir ateşkes.

"Mükemmel." Beni bırakmadan önce dudaklarının başımın tepesine bastırıldığını hissediyorum, her şeyi içine almak için yavaşça odayı geçiyor. Ellerini ceplerine sokmadan önce bir elini kanepenin üstünde gezdiriyor ve pencerenin önünde durmak için hareket ediyor. Derin bir iç çekerek bana bakıyor. "En azından önümüzdeki birkaç gün için iyi bir manzaramız var, hmm?"

Cevap veremeden yatak odalarından birinden gelen bir ses duyuyorum. Bana dönüp endişe dolu gözlerle bakarken karnım geriliyor.

"Neydi o?"

"Bilmiyorum." Bebek tekmeliyor, sanki şu anda damarlarımda dolaşan paniği hissetmiş gibi. *Evde başka biri mi var?*

Calvin temkinli bir şekilde, hareketsiz kalmamı söyleyen bir uyarı bakışıyla solundaki kapılardan birine doğru ilerliyor. "Orada biri mi var?" diye sesleniyor, sesi sabit ama normalden bir oktav daha yüksek. Kapıya ulaşıyor ve bir elini kapı koluna uzatarak yavaşça çeviriyor. Döndürdükten sonra kapıyı iterek açıyor ve içeriye bakıyor.

Bana dönüp bakıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. "Bir şey var mı?"

Başını sallıyor, sonra gözleri omzumun üzerinden bir şeye kilitleniyor ve ses tekrar, bu sefer arkamdan gelirken dönüyorum.

Kapının cam penceresinden bana gülümseyen yaşlı bir çift görüyorum. Ne olduğunu anladığım anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Az önceki ses yatak odasından değil, garaj yolundan gelmişti. Birisi arabanın kapısını kapatmış. *Bu çift arabalarının kapısını kapattı.*

"Oh." Calvin yanımdan hızla geçip gittiğinde ben hâlâ donmuş bir şekilde çifte bakıyordum. Altmışlı ya da yetmişli yaşlarda görünüyorlar. Kadın zayıf, uzun, vahşi gümüş saçları ve parlak mavi gözleri var. Yüzü zayıf, derisi kağıt gibi.

Kadının yanında kendini sertleşmiş hisseden adamın yüzü koyu bronzlaşmış, uzun gri saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış. Kahverengi kanvas ceketinin altında düğmeli bir gömlek giyiyor.

Cal kapıyı açar ama içeri girebilecekleri kadar değil. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bu dağda yalnız olmamız gerekiyordu. Neden burada olsunlar ki? Her şeyden önce onlar kim? Neden bizi rahatsız ediyorlar?

Kadın gülümsüyor, kuru dudakları gri dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılıyor. Evin içinden belli belirsiz tanıdık geldiğini fark ediyorum. Onu bir yerden tanıyor muyum? Belki de fotoğrafını buranın ilanında görmüştüm ama sanmıyorum. "Şey, merhaba. Siz gelmeden önce buraya gelip bunu bırakmayı umuyorduk." Yanındaki adama, elinde göremediğim bir şeyi işaret ediyor. "Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım."

"Oh, vay canına." Cal kapıyı bırakıp öne doğru eğiliyor ve ben bir adım öne çıkarken Noel paketleri gibi bir şeylerin kırıştığını duyuyorum. O geri adım atarken, kollarındaki büyük boy hediye sepetini görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor, sonra çifte dönüyor. "Nedir bu?"

"Sizi karşılamak için küçük bir şey. Bazı yerel reçeller ve şekerler, bir şişe şarap." Kıkırdayarak gözlerini bana diyor ve ben hâlâ onu inceliyor, yüzünü neden tanıdığımı karar vermeye çalışıyorum. "Gerçi bunun pek işinize yaramayacağını görebiliyorum."

"Çok nazıksınız," diyor Cal, sepeti hâlâ beceriksizce kollarında tutarken. "Sanırım sahipleri sizsiniz?"

"Ben Norma, bu da kocam George." Gözleri yavaşça üzerimizde geziniyor, belli ki kendimizi tanıtmamızı bekliyor.

"Doğru." Cal geri çekilip sepeti masanın üzerine koyduktan sonra bana doğru döndü. "Ben Calvin, bu da sevgili nişanlım Sadie."

"Nişanlı, hmm?" Kadının gözleri açık bir yargıyla karnıma kayıyor. "Düğün ne zaman?"

Tüm bunların bir kabus olmadığına, buraya gelirken arabada uyuyakalmadığıma tam olarak ikna olmuş değilim. Neden gitmiyorlar? Neden ikisi de bana bu kadar dikkatle bakmaya devam ediyor? Boynumdaki her tüy diken diken oluyor ve bakışlarının örümcekler gibi tenimde gezindiğini hissedebiliyorum.

"Şey, hala karar veriyoruz." Mutfağa geçti ve rahatsızlığımı hissederek kolunu bana doladı. "Ama daha yeni geldik ve yerleşiyoruz, bu yüzden güzel evinizde kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz ve eğer sakıncası yoksa..."

"Elbette," diyor kadın, ama gitmek için hiçbir çaba göstermiyor, hatta kapiya doğru bir bakış bile atmıyor. "Nereden geldiğinizi söylemişsiniz? Uzun bir yolculuk muydu?"

"Nashville," diyor Cal, sesi her zamanki gibi hoş, sanki gitmeleri yönündeki talebimizi tamamen göz ardı etmiyorlarmış gibi. Buranın kendi kendine check-in'i desteklemesi gerekiyordu. Zaten burada olmaları için hiçbir neden yoktu. "Yani çok uzak değil."

"Nashville'i seviyoruz." Sertçe başını sallayan kocasına sırtıyor. "Değil mi George?"

"Eskiden öyleydi zaten." Cevabı huysuz.

"Sanırım bu doğru. Şehir eskisi gibi değil. Aslında oranın hemen dışında bir evimiz var ama buradaki birkaç kulübeyle birlikte son zamanlarda daha sık dağda kalıyoruz." Kadının gülümsemesi katılıyor. "Şimdi, size verebileceğimiz bir şey olmadığından emin misiniz? Dolaplarda yeterince battaniye olup olmadığını kontrol ettiniz mi? Burası biraz cereyan yapabilir."

"Evet." Cal ellerini birbirine vuruyor. "Bir sürü battaniye vardı. Teşekkürler."

"Peki ya buzdolabı? Peki ya yemek? Biliyor musun, aklıma çok iyi bir fikir geldi. Akşam yemeği için bize gelseniz nasıl olur? Eminim buraya kadar geldikten sonra yemek pişirmek istemezsiniz ve biz de sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız, değil mi George? Artık hiç misafirimiz olmuyor. Hiç sorun olmaz."

"Oh, değil. Yanımızda bol miktarda yiyecek getirdik," diyor Cal. "Her ihtimale karşı bizi idare edecek bir sürü kolay, hızlı şey, ama aslında yemek pişirmeyi severim, bu yüzden bir şeyler yapabileceğimize eminim." Ellerini ovuşturuyor, gözle görülür bir sabırsızlıkla. "Sanırım her şey hazır."

Ocağa doğru ilerliyor, elini ocağın üstünde gezdiriyor, sonra mikrodalgayı işaret ediyor. "Mikrodalgayı nasıl çalıştıracağını biliyor musun? Göründüğü kadar basit değil, yenileri gibi değil." Ekrandaki sayılar her seferinde otuz saniye yukarı zıplarken ön taraftaki bir düğmeyi çeviriyor.

"Bir yolunu bulacağız, eminim." Cal'ın sesi şimdi biraz daha gergin. Aptal gibi hissettirilmekten hoşlanmıyor.

Kadın eklediği süreyi siler ve arkasını döner. "Sanırım bizden istediğin bu kadar. Eğer bir şey olursa, yani bir şey olursa, bizi ararsın ya da gelip bizi alırsın, tamam mı? Uzun bir yol boyunca yakınlardaki tek kulübe biziz. İyi uyuyamıyoruz, o yüzden hep ayaktayız,

Numaramız da buzdolabının üzerinde." Tüm yerel numaraların yer aldığı bir listenin bulunduğu buzdolabını işaret ediyor. "Ya da sadece uğrayın. Dediğim gibi, ziyaretçileri severiz. Dağın hemen bir mil aşağısındayız, şu tarafa doğru." Sol tarafındaki pencereyi işaret ediyor, araba yolunun aşağısında. "Bunu kaçıramazsınız. Eğer ararsanız ve cevap vermezsek, verandada falan olabiliriz. O yüzden hemen aşağıya gel, tamam mı?"

"Evet. Evet. Teşekkür . Çok nazıksınız ama eminim her şey girecek."

İç çekti. "Tamam. Eğer eminsen. İhtiyacın olabileceğini düşündüğün başka bir şey var mı? Kar ve buz için verandanın üzerine araba yolu için biraz tuz koyduk. O basamaklar kayganlaşıyor, sana söyleyeyim. Ama sadece etrafa serpiyorsun. Hemen eriyor."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. Dürüst olmak gerekirse, evden çıkacağımızı sanmıyorum. İhtiyacımız olan her şey burada var. Sadie plancıdır. Her şey onun kontrolünde, söz veriyorum," diye takılıyor Cal, bir kolunu omuzlarına doluyor ve sıkıyor. Yalan söylüyor -planlayıcı olan ben değilim, o- ama sanırım bu onun gözünde bir kadının sahip olması gereken daha iyi bir özellik, bu yüzden itiraz etmiyorum.

Norma kocasına bakar, o da başını sallayarak "Eve gitmeliyiz" der.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..." Bunu söylerken bana bakıyor, sanki transa geçmiş gibi karnımı inceliyor. " şeye ihtiyacın olursa bize haber ver, tamam mı?"

"Harika. Yapacağım." Cal kolunu benden ayırıyor ve kapıyı açmak için hareket ediyor. "Siz eve sağ salım gidin, tamam mı?"

Çift yavaşça bir araya geliyor. Kadın elini adamın elinin içine sokuyor ve bana son bir kez bakarak kapıdan çıkıyorlar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Her şey ters gittiğinde üç haftadır görüşüyorduk. Dört buluşma, artı telefon konuşmaları ve sanırım beşincimiz sonunda onu yatağıma getirecek. Tam oradayım -o kadar yakınım ki şimdiden tadını alabiliyorum- o an gerçekleştiğinde.

Akşam yemeği için şehrin karşısındaki bir İtalyan lokantasındayız. Üniversiteden yeterince uzakta, görülmekten endişe etmiyorum.

Sorun da bu zaten, endişelenmemek. Her zaman başımı belaya sokan şey bu gibi görünüyor. Plan yapmazsam, her şeyi enine boyuna düşünmem ve işler sarpa sarar.

"Bunun kötü bir dizi olduğunu kim düşünebilir ki?" diyor şakacı bir şekilde. "Benim favorilerimden biri."

"Bazı insanların zevki kötü oluyor." Ona göz kırpıyorum ve beni masanın altından tekmeliyor, çenesi gevşemiş, gözlerinde bariz bir zevk var.

"Bunu söylediğine inanamıyorum." Gülüyor.

Bir omzumu silkip fırında ziti yemeğimden bir ısırık alıyorum. Konuşmaktan makarna soğuyor ama buna değer. Bu loş restoranda özellikle çekici görünüyor.

"Ayrıca." Çatalını spagettisinin içinde yavaşça çeviriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Ne yaptığını çok iyi biliyor. "Zevkimin kötü olması senin hakkında ne söylüyor?"

"Beni seçtiğini mi söylüyorsun?"

Omuz silkme sırası onda. ", değil mi?"

"Yeterince adil. Ve sana şunu söyleyeyim, ben-"

"Profesör?" diye soruyor boğuk bir ses arkamdan. Donup kalıyorum, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Onları görmezden gelirim, hiçbir şey duymamış gibi davranırsam, giderler mi? Yanlış anladıklarını düşünüp ortadan kaybolma ihtimalleri var mı?

Karşımda, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor gibi görünüyor ve ne söylemeyi planladığımı ya da ne hakkında konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Yavaşça, sağımda, masamızın yanından sürünerek geçen kişiyi görüyorum.

Ona doğrudan bakmadan bile kim olduğunu biliyorum. Tyler Edmonson, bu dönem dersime giren bir öğrenci. Gözlerim yavaşça, ne yazık ki onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve yüzü bir havai fişek gibi parlıyor.

"Sen olduğunu sanmıştım! Salı günkü ödevle ilgili bir sorum vardı. Sana e-posta gönderdim, aldığından emin değilim."

Bir elimi kaldırıp sözünü kestim. "Mesai saatleri içinde size geri döneceğim. Gördüğünüz gibi şu anda kişisel zamanımdayım."

Tyler'ın gözleri irileşiyor, sonra benden ona ve tekrar Tyler'a bakıyor. "Oh, kahretsin. Doğru ya. Özür dilerim. Tamam." Ellerini kaldırdı, geri çekildi ve neredeyse bir garsona çarpıyordu. "Bunun için üzgünüm."

O gittikten sonra dikkatimi yavaşça ona geri veriyorum ve nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni inceliyor. "Kimdi o?" Yutkunuyorum. "Bir öğrenci."

"Öğrencin mi?"

Göz kırpmıyorum, cevap vermiyorum. *Nasıl* cevap vereceğime karar vermeye çalışıyorum. "Bana yalan söyledin."

"Hayır, söylemedim. Öğrenci olup olmadığımı sordunuz, ben de olmadığımı söyledim, ki bu doğru. Ben öğrenci değilim."

"Bana profesör olduğunu söylemeliydin. Öğrenci olduğumu biliyorsun. Burs alıyorum. Eğer başımız belaya girerse, her şeyimi kaybedebilirim." Peçetesini topladı, sardı ve ayağa kalkmak için hareket etti.

"Bekle! Bekle!" Ben de ayağa kalktım, gitmesini engellemek için ellerimi kaldırdım. "Lütfen."

O tereddüt edince ben de elimden geleni yaptım. "Bunun olmasına asla izin vermem, tamam mı? Yemin ederim, izin vermezdim. Seni kandırmaya çalışmıyordum. Sadece beni dinler misin?"

Dışarı mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, etrafına baktı, gözlerimin içine bakmayı reddetti.

"Sen bir öğrencisin ama *benim* öğrencim değilsin. Bu kurallara aykırı değil ve öyle olsa bile, eğer böyle olmasını istiyorsan kimse bunu öğrenmeyecek. Seninle ilgilenebilirim, bunu halledebilirim. Sadece bana güvenmen gerekiyor."

Şimdiye kadar beklemek zorunda kaldığım en uzun duraksamayla bana bakıyor. Kafasının içinde bütün konuşmalar geçiyor olmalı, benim bilmediğim konuşmalar, keşke . Eğer beni içeri alsaydı, anlamasına yardımcı olabilirdim. Sonunda gözlerini devirip başka tarafa bakıyor. Eğer onu doğru okuyorsam, artık kızgın olduğunu sanmıyorum. "İşini kaybedemez misin?"

Derin bir nefes alıp dudaklarımda bir gülümseme belirirken içimi bir rahatlama kaplıyor. "Bu mümkün. Peki ya risk almaya değer olduğunu söylersem?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

"Ee, aşkım, akşam yemeği için canın ne çekiyor?" Cal arkamdan gizlice yaklaşıp kollarını belime dolayarak soruyor ve biz alışverişi bitirirken karnıma dokunuyor. Bunu hep yapıyor, ikimizi de kucaklıyor. Boynuma sokulurken elleriyle yumruğumu kavırıyor.

"Hmm, bu gece kolay bir şeyler düşünüyordum. İstersen sadece atıştırabiliriz."

Yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Kesinlikle olmaz. Gönlünden ne koparsa pişireceğim."

Kıkırdıyorum. "Oh, öyle mi?"

Başını sallıyor ve o çok sevdiğim sinsî gülümsemesiyle beni kendisine doğru çekiyor. "Tatil istedin ve bunu alacaksın."

"Ama bu senin de tatilin," diye hatırlatıyorum ona, elini dudaklarıma götürüp parmaklarını öpüyorum. Uzun, ince ve yumuşak parmakları yanağımı okşuyor. "Dinlenmeyi hak ediyorsun."

Eli tekrar karnıma gidiyor. "Sen ve bebeğin karnını doyurduktan sonra dinlenmek için bolca vaktim olacak." Burnuma bir öpücük kondurduktan sonra ellerimden tutup beni kanepeye doğru çekiyor. "Şimdi neden oturup ayaklarını uzatmıyorsun ve gecenin geri kalanını bana bırakmıyorsun?" Ayaklarımı kaldırıp dikkatlice sehpanın üzerine yerleştiriyor.

"Hâlâ eşyalarımızı yerleştirmemiz gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, ama dürüst olmak gerekirse hareket etmek için hiç acelem yok. Şimdi hareketsiz olduğum için, belimdeki sıkıcı zonklama ve ayaklarımın ağrısıyla daha uyumluyum. Belki Cal'ın

Doğru. Aşırıya kaçma ve vücudumu dinlememe gibi bir eğilimim var, ancak bu hamilelik beni bunu değiştirmeye zorladı.

"Bavulları sonra boşaltırız." Ayağımı tutuyor, sanki hissedebiliyormuş gibi başparmağını en çok ağrıyan yerde gezdiriyor. "Şu anda tek düşünmeni istediğim şey rahatlamak."

Emir üzerine gözlerimi kapatıyorum ve başımı kanepeye yaslayıp ellerinin verdiği his dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir ayağından diğerine geçerek sehpanın üzerine otururken iç çektiğini duyuyorum.

Yavaşlayıp durduğunda neredeyse uykuya dalmıştım. Dikkatlice ayaklarımı masaya geri koyuyor ve ayağa kalkıp alnımdan öpüyor ve fısıldıyor: "Şimdi sana sıcak bir çay ve akşam yemeği getireyim, sonra da bu tatili başlatalım, olur mu?"

Mırıldanarak onaylıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Pizza sipariş edebiliriz."

"Pizza mı?" Sesi alçak ve boğuk, sanki mutfak için değil de yatak odası için bir şey önermişim gibi.

Başımı salladım.

"Pizza olsun o zaman." Mutfaka girdiğini duymadan önce başımı tekrar öpüyor. "Konserve sos getirdim, o yüzden evde yaptığım kadar iyi olmayabilir" derken dolapları açıyor ve eşyaların yerini değiştiriyor.

"Cal," diye azarlıyorum, "sadece pizza sipariş et. Sen de tatildesin." Dilini tıkırdatıyor. "Seninle ilgilenmek beni rahatlatıyor."

Kendi kendime gülümsüyorum. O iyi bir adam. İyi bir koca ve iyi bir baba olacak. Burada şanslı olanlardan biriyim ve bugün olan her şey neredeyse bana bunu unutturdu.

Gözlerimi açtığımda, kulübenin etrafındaki dünya kararmaya başlamış, öyle ki sadece ilerideki ağaçların gölgesini seçebiliyorum. Buradan, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sadece biz varız. Ailemiz. Cal'in paketten hazır hamur çıkardığını görmek için kanepenin üzerinden arkama bakıyorum. Evde mümkün olduğunca her şeyi sıfırdan yapar, bu yüzden bu imtiyazın bile onun için biraz tatil olduğunu biliyorum.

Yine de onun rahat olduğunu bilseydim daha fazla rahatlayabilirdim.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve Cal itiraz etmek için başını kaldırıyor ama onu durduruyorum. "Ben iyiyim. Sadece manzarayı seyretmek istiyorum."

Bana bakarken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Dünyanın en iyisi."

Başımı eğiyorum, utangaçlık aniden beni ele geçiriyor. Kendimi hiçbir zaman bir odadaki en güzel ya da en arzulanan kişi gibi hissetmedim ama Cal tüm bunları değiştirdi. Bana görüldüğümü, istendiğimi ve sevildiğimi hiç kimsenin hissetmediği bir şekilde hissettiriyor.

Ondan uzaklaşarak odanın karşısına geçiyorum ve büyük pencerelerden bizi çevreleyen karanlık ormana bakıyorum. Burası sessiz, kar ağaçları ve yeri örtüyor. Verandada, karla kaplı jakuziyi görüyorum. Verandada ayak izleri var, görünüşe bakılırsa hem insana hem de kediye ait. Umarım kedi şimdiye kadar sıcak bir yere varmıştır.

Bir gün evcil hayvan sahibi bir aile olup olamayacağımızı merak etmeden duramıyorum. Onlarla hiç deneyimim olmamasına rağmen, sanırım bir kedi istiyorum. Yavru bir köpek, bebekle birlikte çok fazla iş gibi geliyor ama belki de...

Ciğerlerimden bir iç çekiş fışkırıyor. Eğer kendime karşı dürüst olursam, Cal'in bir evcil hayvanı kabul edeceğini hayal bile edemiyorum. Temizliği ve düzeni seviyor. Belki de bu bebek onu değiştirir. Gülümseme geri geldi ve derinliklerinden yayıldığını hissediyorum. Bu küçük kız Babası parmağına sarılmıştı.

Bu hamilelik planlanmamıştı ve başlangıçta istenmemişti, ama şimdi Cal'a çok minnettarım. Bir babanın olması gereken her şey olacak ve kızımız, annem gece gündüz çalışırken ben odamda tek başıma büyürken hayalini kurduğum türden bir çocukluk geçirecek. Bebek bakıcıları gelip gittiğinde, döner bir kapı gibi hissettim. Kalıcı olmayı, en sevdiğim yemekleri, ne oynamayı sevdiğimi, üzgün, hasta ya da yorgun olduğumda nasıl rahatlatılmaya ihtiyaç duyduğumu bilen birini özlüyordum.

Annem denedi ama aynı şey değildi. O sadece tek bir kişiydi, tek bir ebeveyni ve tanıdığım çoğu çocuğun iki ebeveyni vardı.

İki tane olacak, kızıma söz veriyorum. Bu nasıl olursa olsun, sana bunu verdim.

Evin kenarındaki ani bir hareket dikkatimi çekiyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Önce bir hayvan mı diye düşündüm -büyük ihtimalle bir geyik- ama sonra yüzlerini gördüm.

Önceki çift. Ev sahipleri.

Kalbim küt atıyor, zihnim umutsuzca buna bir anlam vermeye çalışıyor. Neden evin dışında duruyorlardı ki? Karın içinde ne yapıyorlar? Bulundukları yere ulaşmak için evin etrafından dolaşmaları ve bahçedeki küçük alana ulaşmak için ormanın içinden geçmeleri gerekirdi.

Titrek bir nefes çekiyorum ve sanki beni duymuşlar gibi başlarını yavaşça çeviriyorlar. Daha önce birbirlerine bakıyorlardı, başları paltolarının kapüşonlarıyla hafifçe örtülmüştü, ama şimdi doğrudan bana bakıyorlar.

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, benim açımdan korku dolu bir anda donup kaldık. Ne istedikleri ya da ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Sesimi bulmaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum. "Cal."

Yine de beni duymuyor, mutfakta bir şeyler doğrarken kendi kendine mırıldanıyor. Ağzımı açıyorum, daha yüksek sesle konuşuyorum ve onlarla göz temasını kesmiyorum. "Cal."

Arkamdan mırıldanması kesildi. "Bir şey mi dedin?"

"Buraya gel."

Adam kadına bakıyor, sonra tekrar bana. Dudaklarımı okuyabiliyorlar mı? Ne dediğimi anladılar mı?

"Bebeğim?" Cal sesleniyor, hala bana yaklaşıyor.

"Dışarıdalar. Bizi izliyorlar." Gerçekler içime işlerken tüylerim diken diken oluyor. Ne zamandır oradalar? Neden oradalar? Ne istiyorlar?

Sonunda bana doğru gelen ayak seslerini duyuyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Ne dedin sen?" diye sorar, kaşları aşağıya inmiştir.

"Ev sahipleri. Onlar." Arkamı döndüğümde çift ortadan kaybolmuştu. Kalbim sıkışıyor. Sanki hiç orada olmamışlar gibi. Karda ayak izlerinin olduğu yere bakıyorum ama hem insan hem de hayvan izleriyle kaplı ve hiçbir şey kanıtlamıyor. "Gitmişler." Cal'ın elleri omuzlarımı kavradığında yutkunuyorum.

"Sorun nedir?"

"Burada dikiliyorlardı," diye tekrar söyledim. "Göz teması kurduk."

Sanki hâlâ duymamış gibi bana doğru eğiliyor. "Ne demek istiyorsun? Bahçede öylece dikiliyorlar mıydı?"

"Evet. Şurada, evin kenarında." O noktayı işaret ediyorum. "Oraya gittiğimde onları fark ettim. Ne kadar süredir orada olduklarından emin değilim. Onları gördüğümü anlayınca uzaklaştılar."

"Belki bir şeyi kontrol ediyorlardır." Gözlerini bahçeye dikti. "Ne bileyim, kuş yemliği ya da musluk kapağı gibi bir şey."

Plansızca yanından geçip kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Ayakkabılarımı giyip dışarı çıkmak için kapıyı hızla açıyorum ama tam o sırada ayağım verandadaki buz parçasına çarpıyor. Kollarının beni yakaladığını hissedene kadar Cal'ın arkamda olduğunu fark etmemiştim bile. Ağrılığım göğsüne çarparak ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu. "Dikkatli ol," diye uyarıyor, kendimi sabitlememe yardım ediyor. "İyi misin?" Bana bakıyor ama ben ona bakmıyorum. Onlara bakıyorum.

Nereye gittiler?

Bir adım atmaya cesaret edemiyorum. "Sadie," diyor sinirli bir şekilde.

Sonunda dikkatim tekrar ona yöneliyor. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"İyi misin?" Elleri kollarımın üzerinde. "Beni korkuttun. Düşebilirdin."

"Ben... Ben iyiyim." Yüzünde endişeli bir ifadeyle beni içeri çekerken, gözlerimdeki sisi kırıştırıp ona odaklanıyorum. "Ben sadece, yemin edebilirim ki..."

Kapıyı arkamızdan kapatarak korkularımın önünü kesti. "Canın yanmadan seni içeri alalım. Yemekten sonra verandaya biraz tuz serpeceğim, tamam mı? İyi ki oradaydım."

Yutkunuyorum. "Ne yapıyorlardı Cal?"

Omuz silkiyor, bana dönüp bakmıyor bile. "Onları tekrar görürsek sorarız. Eminim bir açıklaması vardır. Bahçede olduklarını söylemiştin, verandada değil. Eğer bizi izlemeye çalışıyor olsalardı, oradan pek bir şey göremezlerdi."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Beni ürpertiyorlar. Bunu açıklayamıyorum. Sadece iyi insanlar olmadıklarını hissediyorum."

Beni tekrar kanepeye yatırırken eli kolumu yumuşatıyor. "Annelik sezgisi, belki? Şu anda olman gerektiği gibi ekstra korumacı hissediyorsun. Ama bırak onlar için ben endişeleneyim, tamam mı? Bunun masum bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim."

Kanepenin üzerinden geriye bakıyorum. "Ya öyle değilse?"

Bir cevaba karar vermeden önce bana bakarken dudakları endişeli bir çizgi oluşturuyor. "O zaman sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun. İkinize de. Benimle güvendesiniz." Gözleri karnıma kayıyor ve elimi sıkıyor.

Ona gülümsüyorum, beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ama bu pek işe yaramıyor. Biberleri pizzanın üzerine atıp fırına verecek kadar uzun bir süre uzaklaşıyor ve geri döndüğünde bacaklarımı

Kucağında baldırlarıma masaj yapıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarında daha önce olmayan bir ağırlık var. "Bütün bunların içinde birlikte olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Sen ve ben."

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum. Kalbim normal hızına iniyor gibi görünüyor ama hâlâ tenimde gezinen bir şeyin hissinden kurtulamıyorum. Ya da sanki onları görmemi istermiş gibi gözlerinin benimkilere dikildiği anıları silemiyorum. Sanki izlediklerini bilmemi istiyorlarmış gibi.

Akşam yemeğimizi yedikten sonra, eşyalarımızı düzenlemek için yatak odasına geçiyoruz. Bir yerde sadece bir gece kalacak olmam umurumda değil, bavullarımı boşaltıyor ve yerleşiyorum. İlk birlikte olduğumuzda Cal tam tersiydi. Bir keresinde, bir hafta tatile gittiğimizde, her şeyi çantasında düzenli bir şekilde tutmuştu. Yavaş yavaş onu kendi yöntemimin çok daha üstün olduğuna ikna ediyorum.

Karnımdaki yemekle kendimi eskisinden daha iyi hissediyorum. Endişelerim neredeyse tamamen azaldı. Cal büyük ihtimalle haklıydı. Muhtemelen bahçede olmalarının meşru bir nedeni vardı ve tıpkı benim yaptığım gibi bizi izlediklerinden endişeleneceğimi düşünerek utandılar.

Hamilelik sadece bedenime değil, duygularıma da zarar verdi. Artık her şey daha yoğun. Korku, endişe, kaygı. Aşk. Düşündüğümde gözlerim Calvin'i buluyor.

Ne değişen ne de neredeyse tanınmayacak birine dönüştüğüm diğer birçok yol için beni asla yargılamadı. Sadece balıklama atladı ve arkasına bakmadı. Onun gibi birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Kendini benim yerime koyan ve beni bu kadar kolay seven birini.

Beni ona bakarken yakaladığında, gömleğini çekmeceye katlarken dudaklarımda bir gülümseme, yüzü kararıyor. "Ne?"

Gülümsemem daha da büyüyor. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Çekmeceyi kapatıp bana doğru yürürken dudakları seğiriyor, kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni seviyorum, *bunu* biliyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yaparak başımı yana eğiyorum. "Hmm... Biraz ikna edici olabilirim."

Boğazının derinliklerinde bir yerden kıkırdıyor ve dudaklarını benimkilere bastırarak uzun bir öpücük konduruyor. "Sözümün eri bir adam olduğumu kanıtlamaktan her zaman mutluluk duyarım."

Ben kıkırdayıp ondan uzaklaşırken ağzı yanağımda, çene kemiğimde ve boynumda geziniyor. "Öyle mi? Bunu nasıl yapardın?"

Dikkatlice yatağa uzanıyoruz, gözlerinde içimi sıcaklıkla dolduran bir açlık var. "Aklıma birkaç yol geliyor."

Daha sonra, hala soyunmuş ve battaniyelere sarılmış bir şekilde yatakta uzanıyoruz. Eğer bana kalırsa, tüm tatili burada geçireceğiz. Atıştırmak için birkaç mola vereceğiz.

Bu düşünceyle ellerim karnıma gidiyor, yavaş ve metodik daireler çizerek şişliğimi ovuyor.

Cal beni takip ederek elini karnımın üstüne koyuyor ve başparmağını tenimde gezdiriyor. "Tekmeliyor mu?"

"Şu anda değil, hayır," diyorum ona gülümseyerek. "Sanırım uyuyor."

Esneyerek konuşuyor: "Şu anda kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Başımı çevirip ona bakıyorum, yüz hatlarını inceliyorum. Yakışıklı ve bunun farkında; bir üniversite profesöründen beklenmeyecek sertlikte yüz hatları var. Bir zamanlar *benim* üniversite profesörümüdü. Yüzü bronz ve yıpranmış, bir yanağında hafif bir yara izi var. Uzaktan göremezsiniz, bu da onu hafızamdan kolayca çizebilmemi daha da özel kılıyor. Ona bu kadar yakinken geçirdiğim ve yüz hatlarının her detayını ezberlediğim saatlerin kanıtı. Uzun, haksız yere muhteşem siyah kirpikleri ve seyrelmenin ilk belirtilerini göstermeye başlayan sarı saçları var. O mükemmel ve ben onu seviyorum ve şu anda, bu kadar basit bir şeyin bizi ayırmasına neredeyse izin verdiğim için üzgünüm.

"Seni seviyorum, biliyor musun?" Parmağımla burnunu okşamak için uzanarak fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle birleşiyor, iç çeker gibi nefes bırakırken orada kalıyor. Ne söylemeye çalıştığını bulmakta zorlanırken yeşil gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Çok özür dilerim."

Dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Üzgün olman için bir neden yok. Yanlış bir şey yapmadın."

Gözleri yaşıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Ben... çok yanlış yaptım. Bu kız... o... o babasız büyüdü. Bensiz büyüdü. Peki bunun onu istemediğim için olup olmadığını hiç merak etti mi? Annesinin hikayesini sorguladı mı ve benim çekip gitmeyi seçip seçmediğimi merak etti mi?" Yüz ifadesi acıyla buruşuyor, sanki kendi içine çöküyor. Uzanıp tekrar karnıma dokunuyor. "Tek düşünebildiğim... ya o olsaydı? Bebeğimiz. Ya kimsesi olmasaydı? Ya bana sahip olmasaydı?"

Elimi onunkinin üzerine koyup avucunu karnıma bastırıyorum. Ani hafif baskı karşısında kızımız tekme atıyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz. Yanağına dokunarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Ama var. Sana sahip. Sahip ve sahip olacak. Ve bana kalırsa, bu kızların ikisi de sana sahip oldukları için çok şanslı."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Daha fazla cevap istemekte. Bu konuda konuşmak ya da konuşmamak istemek. Bilmiyorum. Durum tersine dönseydi ne yapardım ya da ne isterdim bilmiyorum..."

"Öğrenir öğrenmez bana söyledin." Elimini tekrar yanağında gezdirerek dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Önemli olan da bu. Önemli olan bu."

"Beni gerçekten affediyor musun? Gitmeyecek misin?"

"Tabii ki affetmeyeceğim. Affedilecek bir şey yok." Kalbimde buna neredeyse inanıyordum.

Dudaklarımı öpüyor, eliyle başımın arkasını kavırıyor. Geri çekildiğinde, "Bunu yalnız yapmak istemiyorum. Onunla tanışmanı istiyorum. Onu tanımanı. Tüm bunların bir parçası olmanı istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum," diye itiraf ediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde bunun yalan olduğundan emin değilim. Bu bebek, kızımız, zaten çok küçük bir aileye sahip olacak. Bir ablasının olması bile mucizeden başka bir şey değil. Belki de kendimi şu anda hissettiğim trajedi yerine bu şekilde bakmaya zorlayabilirim.

"Öyle mi?"

"Evet, aslında yarın buraya gelmesini istesen nasıl olur? Yani, belli ki arabayla en az bir saat uzaklıkta, o yüzden belki gelmek istemeyebilir, ama eğer , üçümüz birlikte öğle yemeği yiyebilir ve gerçekten konuşabiliriz

Evde olmanın, iş ve her şeyi dengelemenin baskısı olmadan birbirimizi tanıyabiliriz." *Ve evimize bir yabancıyı davet zorunda değiliz.* "Eğer bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsan, onun yerine evde bir restoranda buluşabiliriz. Sadece bir fikirdi."

Şimdi dirseğinin üzerinde durma sırası onda, sanki yeni bir kafa çıkarmışım gibi bana bakıyor. "Sen ciddi misin?"

"Neden olmasın? Onunla tanışmak iyi olur ve ikimizin birlikte zaman geçirmesi nadiren olur. Ve bebek doğduktan sonra, ona alışmak için zaman isteyeceğim. Onunla daha önce tanışmış olmak daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Tereddütlü görünüyor.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz, ama bence onunla sakın bir öğle yemeğinde oturup bir şeyler düşünmek iyi olabilir. Sonraki adımlarımızın ne olacağına karar veririz." Sesimi alçaltarak onun gibi konuşmaya çalışıyorum, "Bir plan yap."

"Planları sevdiğimi biliyorsun." Dudakları düşünceli bir şekilde bükülürken benden uzağa bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "Eğer bu konuda eminsen, aslında gerçekten iyi olabileceğini düşünüyorum."

"Eminim." Dudaklarını öpüyorum, midemdeki korku hissi beni şaşırtıyor. *En azından bir saniye önce pozitif olduğumu düşünüyordum.*

ONUNCU BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Kapının çalındığını duyduğumda masamdaydım. Bir öğrenci olduğunu varsayarak, not verdiğim kompozisyonun başımı kaldırıp içeri girmesi için el sallıyorum. "Girin."

Kapı yavaşça açılıp kapanıyor ve bir adamın boğazını temizlediğini duyduğumda nihayet başımı kaldırıyorum. Gözlerimi kısarak sınıfın en ucunda duran adama bakıyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Conroy. Senin için ne yapabilirim?" Ellerimi çenemin altında birleştirip meslektaşım Conroy Langdon'a sırtıyorum. *Arkadaş* çok hoş olurdu. Yalan. *Tanıdık* biraz fazla resmi. *İş arkadaş* uyuyor. Onu kampüste görüyorum ve birkaç etkinlikte birlikte çalıştık ama düzenli olarak konuştuğum biri değil.

Merdivenlerden bana doğru inerken ağırdan alıyor, kazak yeleği ve gözlükleri benim düğmeli pantolonum ve kot pantolonuma kıyasla onu bir profesörün film versiyonu gibi gösteriyor. O benim kadar havalı değil ve öğrenciler de bunu biliyor.

Gözlüklerini burnunun üzerine iterek, "Uğrayıp işlerin nasıl gittiğine bir bakayım dedim," diye sesleniyor.

İkimiz de bunun başka bir şey olduğunu biliyoruz. Tam olarak *uğrayan* bir tip değil ve sadece sesinin tonu bile bana daha fazlası olduğunu söylüyor, ama oyunu oynayacağım. "İşler iyi gidiyor. Sende durumlar nasıl?"

Sonunda masama ulaşıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi bana bakarken kollarını kavuşturuyor. Tanrı biliyor ya, günümde böyle bakışlarla yeterince karşılaştım. Ayağa kalkıyorum, böylece doğrudan bana bakmak zorunda kalıyor. O da daha iyi değil.

"Oh, iyiler." Gözleri beni delip geçiyor, belli ki bir şey bekliyor, ama ne olduğuna bir türlü karar veremiyorum.

"Size... yardımcı olabilir miyim?" Başımı yana eğerek soruyorum. "Yoksa sadece bakmaya devam etmeyi mi planlıyordun?" Ses tonum şakacı ve rahat, ancak ben tam tersini hissediyorum. Sanki buranın sahibiymiş gibi benim alanıma, krallığıma girmeyi nereden çıkarıyor?

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki dışarı sızabilecek her şeyi fiziksel olarak gizliyor, sonra nihayet, "Yerine geçtiğiniz profesör, Profesör Lee, onunla hiç tanıştınız mı?" diyor.

Soru o kadar uzaklardan geliyor ki, kafamda patlayabilir. "Um...hayır, neden?"

Bir omuz silkme, bir umursamazlık bakışı var, ama hiçbiri bu sorgulamanın bir anlamı olmadığını düşünmemi sağlayacak bir şey yapmıyor. Kalp atışlarım göğsümde hızlanırken ensemdede ter birikiyor. *Bununla nereye varmaya çalışıyor?*

"O iyi bir adamdı. Harika bir profesördü. Çocuklar onu severdi." Duraklıyor, ama belli ki patlamaya hazır sırlara gebe. "O da çocukları severdi. Belki biraz fazla."

Kaşlarını çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir öğrenciyle ilişkisi vardı, muhtemelen birden fazla öğrenciyle, dürüst olmak gerekirse, ama yakalandı. Kızın ailesi çok öfkelenildi, dekanla araları bozuldu ve her şeyin ortaya çıktığı gün Profesör Lee'nin işine son verildi." Dilini şaklatarak başını sallıyor. "O iyi bir adamdı, biliyor musun? On dokuz yaşındaydı. Tüm niyet ve amaçlar için yasaldı. Fark etmezdi. Kurallara aykırıydı ve bu yüzden onu kovdular."

Sanki bu konu benim için hiç de ilginç değilmiş gibi yumuşak bir mırıltı çıkardım. "İlgi çekici bir tarih, ama bu daha çok senin alanın, değil mi? Bunu bana neden anlatıyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak bastırıyorum.

"Ben sadece..." Dudaklarını birbirine sürterek başka tarafa bakıyor. "Ne olduğunu bilmeni istedim. Burada kimse kuralların üstünde değildir."

"Ne istiyorsun?" Ona bakarken çenemdeki bir kas seğiriyor.

Başını sallayarak bir adım geri çekilir. "Arkadaş arkadaş, tamam mı? Sadece haber veriyorum."

Boğazımdan derin bir kıkırdama kaçıyor. "Bunu neden bilmem gerekiyor ki?"

Yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. Bir şey biliyor ya da bildiğini sanıyor, ama ne? Ve nasıl? Tyler ona söyledi mi?

"Bunu ilginç bulabileceğini düşündüm, sanırım." Bununla birlikte, ben daha fazla soru sormadan, koşar adımlarla merdivenlerden kapıya doğru geri döndü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Ertesi sabah Cal'ın planı harekete geçti. Kızının öğlen buraya geleceğini teyit etti, herhangi bir alerjisi veya yemek tercihi olmadığından emin oldu ve şimdi büyük bir tencere acı biber hazırlıyor. Yemeğin beni ısıtacağını umuyorum. Cal aradığı andan beri içim ve dışım çok soğuk.

Bu konuda üzölmeye hakkım yok. En başta bu benim fikrimdi ama duygularım karmakarışık. Bir an iyiyim. Sonra, tamamen yalnız hissediyorum. Bir yanım, sahip olduğum tek aileyi kaybetmek üzere olduğumdan endişeleniyor. Cal onunla daha çok, benimle daha az zaman geçirmek isteyecek. Ne de olsa zor kısmı bitti. Eğlenceli yılları, tuvalet eğitimi ve gece geç saatlere kadar süren mücadeleler olmadan geçirecek. İşte kapımıza geldi, sanki postayla sipariş edilmiş bir çocuk gibi, ebeveynlik gerekmiyor.

Acı çekiyorum ve acı çektiğim için kendime kızıyorum, ayaklı küveti ılık ama çok sıcak olmayan suyla dolduruyorum, doktorun ve Cal'ın emirlerine göre

-Ve çantamdan köpük banyosu. Banyoya girdiğimde bebeğin hareketleriyle karnım dönüyor. Suyu en az benim kadar seviyor gibi görünüyor.

Sıcaklığın içine gömölüyorum, iç çekerek kendimi küvetin duvarına yaslıyorum. Böyle rahatlayamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Sessizce oturup vücudumun dinlenmesine izin vermeyeli. Son zamanlarda, sadece yuvarlanmak bile tam bir egzersiz. Küvet doldukça, yuvarlak karnım bir adaya dönüşüyor, baloncuklar arasında hala görünen tek parçam. Acaba bunu özleyecek miyim, sevinçleri ve acıları

hamileliğin. Herkes öyle olduğunu söylüyor ve bazı kısımları ne kadar büyülsün olsa da, öyle olacağını hayal ediyorum, ama aynı zamanda onu burada görmeye ne kadar hazır olduğumu da biliyorum. Küçük parmaklarını benimkilere doladığını görmek, başını öpmek, göğsüme sarıldığını hissetmek ve minik, yumuşak nefeslerini duymak. Nasıl başladığına rağmen bunların hepsini istiyorum. Tüm bu sürprizlere, bebek ve evlilik konusunda izlediğimiz sıra dışı yola rağmen. Ailemizin olması gerekiyordu ve ben bunu sorun etmiyorum. Zaten hiçbir zaman geleneklere bağlı biri olmadım.

Hayatta hiçbir zaman fazla bir şeyim olmadı, ne para, ne fırsatlar, hatta ne de aile açısından. Annem çabaladı ama sadece ikimizdik ve mücadele ettik. Her zaman daha kolay, daha güvenli hissettiren bir hayat hayal ettim. Ve şimdi buna sahibim. Tatilleri ve sessizliği doldurmak için Cal'a ve kızımıza ve muhtemelen yeni bir üvey kıza - *ona böyle mi diyeceğiz?* Boşluğu. Göz açıp kapayınca kadar, hayal ettiğim her şeye sahibim. Peki neden mutlu hissetmiyorum?

Daha sonra giyindiğimde, saçımı düzelttiğimde ve biraz makyaj yaptığımda Cal'a mutfakta katılıyorum, biberleri karıştırıyor ve birkaç saniyede bir kokuyu burnuna doğru çekiyor.

Bana döndüğünde masada oturmuş, ayaklarımı yanımdaki sandalyenin koltuğuna dayamış kitap okuyordum. "Her zamankinden daha az baharatlı yapıyorum. Baharattan senin kadar hoşlanıyor mu bilmiyorum."

" değil." *Tanınmak güzel.* Bu düşünceye kapıldım. Her yemeğin nasıl hazırlanmasından hoşlandığınızı, nasıl rahatladığınızı ve saklamaya çalışsanız bile stresli olduğunuzda yüzünüzün nasıl görüldüğünü bilen birine sahip olmak güzel. Cal'ın birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bile benim hakkımda bunları öğrenmiş olmasını seviyorum. Tıpkı benim onun hakkında çok şey öğrendiğim gibi.

Gergin, bunu söyleyebilirim. Onu etkilemek istiyor.

Bir gün nasıl bir baba olacağını, bu bebeğe nasıl davranacağını, onu nasıl seveceğini düşünüyorum. Bu kadın, onun kızı, Cal hayatında olduğu için şanslı bir kız.

Bir saat sonra telefonu yüksek sesle çalıyor ve kadının geldiğini bildiren bir mesaj geliyor. Mutfağı adımıyor, her şeye son rötuşları yapıyor, havluyu ocağın sapına asıp düzeltiyor, pencereden dışarı bakıyor, çöp kutusunu duvara biraz daha yaslıyor.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve ellerimi kollarının üzerinde gezdiriyorum. "İyi olacaksın," diye söz veriyorum ona, burnunu öperek.

Beni rahatlatmak için, yüzündeki stresin neredeyse eridiğini görüyorum. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor ve bir nefes veriyor. "Tabii ki öyle." Başını sallıyor, başını öpüyor ve kapıdan çıkıyor, takip etmeye karar verirsem diye kapıyı açık bırakıyor.

Bir an için bunu düşündüm ama gerçekten doğru gelmedi. Merhaba demek için bir şansları olmalı, dışarıdan gelen müdahalelerden arınmış bir şekilde birlikte zaman geçirmeliler, bu müdahale ben olsam bile. Durum tersine dönseydi onun da bana aynı şeyi yapacağını umardım.

Meğer ihtiyaç duyacakları süreyi çok az tahmin etmişim, çünkü yirmi dakika geçmesine rağmen hâlâ bekliyorum. Sonunda ayak seslerini ve dışarıdan gelen yumuşak sesleri duyduğumda, gömleğimi ve saçımı düzelterek kitabımla birlikte tekrar sandalyeye oturuyorum.

Garip bir şekilde güzel olduğumu düşünmesini istiyorum. Benim hakkımda, babasının seçtiği kadın hakkında ne düşündüğünü önemsiyorum. Benden hoşlanmasını istiyorum.

Önce Cal , kapıyı onun için iterek açıyor ve odaya girdiğinde, sarı saçlarını, parlak mavi gözlerini ve yanaklarının tanıdık kıvrımını gördüğümde kalbim duruyor.

Bu o olamaz... Bu olamaz.

Ama yine de o.

Ne oluyor be?

ON İKİNCİ BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Şu anda her zaman olduğu kadar güzel, dairemin zemininde oturmuş, finallerine çalışırken tavuk chow mein yiyor. Çalışmasını son sekiz aydır aklımı kurcalayan bir soruyla böldüm.

"Hey, hiç evlenmeyi düşündün mü?" Tepkisini ölçmeye çalışırken yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Yavaşça yüzünü bana doğru çeviriyor, çenesi gevşek. Gözlerini kırptırdı. "Ne dedin sen?"

"Sadece merak ettim..." Boğazımı temizlerken ve parmağımı sehpanın kenarında gezdirirken gerçekten de hissettiğimden çok daha rahat görünmeye çalışıyorum. "Benimle evlenmek ister misin?"

Öksürüyor -pratik olarak yemeği boğazına kaçıyor- elini göğsüne götürüyor. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Sen-"

Elimi kaldırıp sözünü kestim. "Evlenme teklif etmiyorum. Sadece merak ediyorum, teklif etsem ne derdin?" Aslında bir soru olmamalıydı. Cevap çok açık olmalıydı.

"Sanırım sormak zorundasınız. Bütün mesele bu." Sesi şimdi daha yumuşak. Biraz üzgün.

"Biliyorum. Evet ya da hayır demek zorunda değilsin, sadece bir şey olup olmadığını soruyorum. Neredeyse bir yıldır görüşüyoruz.

ve yaza giriyoruz. Sadece aklının nerede olduğunu görmek istedim."

"Ben..." diye alay ediyor. "Yani, sanırım bu konuda çok fazla düşünmemiştim." Yüzüm düşüyor ve hemen ekliyor, "Yani senden gerçekten hoşlanıyorum ve eğleniyoruz ama ben hala gencim. Yakın zamanda evlenmek istediğimi sanmıyorum." Beni incelerken boğazından kaçan kahkaha boğuklaşıyor, yüzü bariz bir şaşkınlık ve endişeyle buruşuyor.

"Peki, neden olmasın? Tam olarak planınız nedir? Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

"Emin değilim, gerçekten. Sanırım hazır olduğumda." "Bu ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum," diyor yüzündeki saçları tarayarak. "Sanırım sadece... bileceğim."

"Ama o zaman nereden bileceğin?"

"Bence ilişki doğal olarak ilerleyecek." Gülerek gözlerini deviriyor. "Ayrıca, seni daha fazla tanımak istiyorum. Bizi daha fazla tanımak için. Tüm bunlar çok ani oldu. İlk buluşmamızdan bu yana sekiz ay geçtiğini biliyorum ama bu süre bana yeterince uzun gelmiyor."

Demek istediği, beni yeterince sevmiyor. Daha iyi biri gelene kadar beni yanında tutuyor. "Doğru."

Yanağını tutup dudaklarımdan öpüyor. "Yine de seni seviyorum. Sevgiğimi biliyorsun. Ben sadece... Henüz hazır değilim. Mezun olana kadar bekleyelim."

Gülümsemem küçük ve zoraki ama bunu anladıysa bile bir şey söylemiyor. "Tamam."

"Şimdilik..." Bana bir sigara böreği uzatıyor ve kendininkini kaldırıp birbirine vuruyor. "Şimdilik sadece biz varız. Sadece bu an. Tadını çıkarmak istiyorum."

Dudaklarını öpüyorum ama artık hissetmiyorum. Rüzgâr yelkenlerimden zorla sökülüp alındı. Neyi bekliyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. İkimiz de birbirimizi istediğimizi biliyoruz. Birbirimizi seviyoruz. Bilinecek başka ne var ki?

Bildiğim şey şu: *Bu reddi onun son cevabı olarak kabul etmiyorum.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Bu imkansız. Bu...

"Merhaba, ben Janelle." Elini uzatıyor ve düşüncelerimin hızını kesiyor. Ama o Janelle değildi. En azından onu bu isimle tanıımıyordum. Bana yalan mı söylüyordu? Ya da ona? Onun burada ne işi var?

Ona tüm bunları ve daha fazlasını sormak istiyorum ama hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Bu kadına tamamen inanmaz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye ekliyor, gülümsemesi sıcacık. Sanki beni hiç tanımamış gibi. Tekrar Cal'a bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Beni ağırladığınız için ikinize de tekrar teşekkür ederim. Tatilinizi böldüğüm için üzgünüm."

"Rahatsız etmiyorsunuz," diyor Cal ona hemen. "Bize katılabildiğin için mutluyuz. Acı biberin iyi olduğunu söylediğini biliyorum, ama benimkini beğenmezsen burada başka şeyler de hazırlayabilirim. Herkesin biraz farklı yaptığını biliyorum. Ben ekstra kıtırılık için dolmalık biber ve daha az fasulye yapıyorum, böylece karbonhidrat açısından çok ağır olmuyor." Karnına vuruyor. "Ve... başka ne..." Etrafına bakıyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Janelle kıkırdıyor ve elini kaldırıyor. "Nefis kokuyor. Çok güzel olacağına eminim." O paltosundan ben de bunu nasıl ele alacağıma, odada yeni keşfedilen fili nasıl ortaya çıkaracağıma karar vermek için elimden geleni yapıyorum. Calvin'i kenara çekmeye çalışmalı mıyım? Gitmesini istemeli miyim? Olay mı çıkarsam? "Bunu asabileceğim bir yer var mı? Kardan damlamasını istemiyorum."

"Ah, tabii ki," diyor Cal, paltoyu ondan hızla alarak. "Özür dilerim. Onu çoktan almalıydım. Başım..." Odanın diğer ucuna geçip kapının arkasındaki rafa asıyor.

Sırtını bize döndüğünde, Janelle'e odaklanıyorum, ona neler olduğunu sormanın, Cal'ın bir şeylerin yanlış gittiğini anlamasına izin vermeden onu suçlamam gereken her şeyle suçlamanın doğru yolunu bulmaya çalışıyorum. Cal'ın bilmesine izin vermeden... hiçbir şey.

Ben daha bir şey söyleyemeden derin bir nefes alıyor ve oturma odasına doğru adım atarak büyük pencerelerden dışarı bakıyor. "Burası gerçekten muhteşem."

"Öyle değil mi?" Cal soruyor ve ben ona dönüp baktığımda çenesini öne çıkararak beni ona doğru ilerlemeye, o kaselerimizi hazırlamak için ocağa yönelirken bu kadınla sohbet etmeye teşvik ediyor. "Sana söylediğim gibi, Sadie ve ben doğru olanı bulmak için listelere bakarak çok zaman geçirdik ve bu listede her şey var gibi görünüyordu."

Tekrar iç geçiriyor ve pencereye yaklaştığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarında bir gülümseme olduğunu görüyorum. Sanki orada olduğumu biliyor, sanki beni içine soktuğu çıkmazı ve ona bakarken kalbimin göğüs kafesinden nasıl dışarı fırladığını biliyor, göğsüm aşırı doldurulmuş ve bir türlü sönmeyen bir balon gibi. "Çok huzurlu."

Huzur benim hissettiklerimin tam tersi ve bana bakarken bunu ikimiz de biliyoruz. Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor ve yüksek sesle sorarken ses tonunda biraz zorlama bir şey var, "Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız, Sadie? Ne zamandır evlisiniz?"

"Oh." Adımı söylediğini duyunca dilim sanki yüz kilo ağırlığında hissediyorum. Bunun bir rüya olmadığından emin olmadığım halde bana tamamen normal bir şekilde bakması çok garip. *Burada ne işi var? Ne tür bir oyun oynuyor?*

"Henüz evlenmedik," diye sesleniyor Cal mutfaktan ve onu çok iyi tanıdığım için sesindeki belli belirsiz kızgınlığı fark ediyorum. Rolümü yeterince iyi oynayamıyorum ama elimde değil. Şu anda her şey çok karışık. "Ufaklık yoldayken"-kıkırdıyor

-"Buraya sağ salım gelene kadar beklemek istedik. Annem onu koridorda taşıyacak, böylece çiçekçi kızımız olabilecek."

Kadın -Janelle ya da adı her ne haltsa- gözlerini kısa bir süreliğine karnıma doğru kaydırıyor. "Oh, hamile misin! Ne kadar heyecan verici!" Yüzündeki ifade sesiyle uyuşmuyor, bu da bana sahte heyecanın tamamen Cal'ın yararına olduğunu söylüyor. "Ne zaman doğuracaksın?"

"Üç hafta," diyorum, sesim kısık ve güçsüz, yine de en azından sonunda buldum.

"Çok heyecanlı olmalısın. Ona ne isim vereceksin?"

"Ben, şey, ben Amelia'yı annem için seviyorum," diyorum, "ama aynı zamanda-" "Henüz karar vermedik." Cal, üçüyle birlikte masanın yanında duruyordu.

Yerimize yerleştirdiğimiz biber kaseleri, cümlemi tamamlamama fırsat vermeden sözümü kesiyor. "Düşündüğümüz birkaç seçenek var ama sanırım bunun bir sürpriz olmasını istiyoruz, değil mi sevgilim? Sanki o anda öğrenecekmişiz gibi hissediyoruz. Onu ilk kez gördüğümüzde."

Bu adam hayatı boyunca bana hiç *sevgilim* demedi. Birdenbire, kızı için sergilediği ve birkaç dakika önce sevimli ve tatlı görünen şov, sinirlerimi İsviçre peyniri gibi rendeliyor. Kendimi hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemiştim. Ne söyleyecek? Buradaki nihai amacı ne? Neden onun nasıl bir sahtekâr olduğunu göremiyor?

En önemlisi, *bizden ne istiyor? Benden mi? Bizi nasıl buldu? Onu nasıl buldu?*

"Doğru," diye mırıldanıyorum, oturmak için odayı geçiyorum.

Janelle ve Cal bana katılıyor ve Cal tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz. "Janelle, bize kendinden bahset. Telefonda biraz konuştuğumuzu biliyorum ama seni Nashville'e neyin getirdiğinden hiç bahsetmedin sanırım. Kendi başına taşındığını varsayıyorum. Annen evi terk etmedi, değil mi?"

Aşağıya bakıyor ve ancak o zaman ne kadar genç olduğunu hatırlıyorum. Cal, yirmili yaşlarının ortasında olduğunu söyledi. Zaman çizelgesinin mantıklı olması için öyle olması gerekirdi, ama bana hep daha yaşlı göründü. Yine de hiç tahmin etmeye çalışmadım.

"Şey, hayır. Annem... Columbia'da büyükannem ve büyükbabamla birlikte kaldı..." Boğazını temizleyerek kendini durduruyor. "O hiç gitmedi. Hem ona yakın olmak hem de kendi hayatım olduğunu hissetmek istedim. Nashville bariz bir seçimdi. Çoğu hafta sonu eve gidip onu ziyaret edebiliyordum ve bana ihtiyacı olduğunda da çok uzakta değildim."

Acı biberini yavaşça karıştırıyor. "Kaybınızı duyduğuma çok üzüldüm. O gerçekten özel biriydi."

Cal'ın sözleri tenimi sıyrıyor, bunları söylerken benimle göz teması kurmaktan kaçınması durumu daha da kötüleştiriyor.

"Evet, öyleydi." Janelle'in sesi çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Annenle yakın mısınız?" Bana bakıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor,

Çünkü bu sorunun cevabını biliyor ve ona bu parçama erişim izni verdiğim için nefret ediyorum.

Yulaf ezmesi kadar yavan bir tadı olan yemeğimden bir ısırık daha alarak yere bakıyorum. "Öyleydim. Sağlığı çok kötü. Artık onu pek sık göremiyorum."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Hiçbir uyarıda bulunmadan masanın öbür ucuna uzanıp koluma hafifçe dokunuyor ve sanki derimi kızgın bir demirle dağlamış gibi oluyor.

Geri çekiliyorum, ama çabuk değil. Bir şeylerin ters gittiğini belli edecek kadar hızlı değil. "Teşekkür ederim."

"Hep küçük bir kız kardeşim olsun istemişimdir," diyor Janelle şakacı bir tavırla. "Belki aptalca gelebilir ama senin hamile olman benim için bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey." Biberini karıştırıyor, sözlerinin ürkütücü bir şekilde göğsüme inişiyle midem çalkalanıyor. Cal'a bakarak ekliyor: "Anneme bir kız kardeş için yalvarırdım ama o sadece bizim olacağımızı söylerdi. Biz bir takımdık." Sert gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Seni gerçekten önemseddiğini biliyorum."

Cal'ın gözleri endişeyle bana doğru kayıyor. "O zamanlar çok gençtik."

"Kesinlikle," diyor, sanki bir sınava hazırlanıyormuş gibi kâsesini inceliyor. Sonra, "Ama doğruyu söylemek gerekirse, seni unutabildiğini hiç sanmıyorum."

Ama bu sözleri söylerken Cal değil. Bana bakıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Tek dizimin üstündeyim. Hayatım beklediğim an bu. Yüzük elimde. Hayallerimin kadını karşımda duruyor. Soruyu sordum, o zaman.

Neden gülümsemiyor?

Neden zıplamıyor ve evet diye bağırıyor? Neden şimdiden kollarıma atılıp beni öpmüyor?

Bu neden birdenbire çok ama çok yanlış hissettirdi?

Hâlâ yerde, güzel yüzündeki ifadeyi anlayamadan ona bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Tatlım, biliyorsun. Bunun hakkında konuşmuştuk. Sana hazır olmadığımı söylemiştim." Yüzü acımasızca geriliyor ve ağlamamaya çalıştığını fark ediyorum.

Yavaşça yüzük kutusunu kapatıp ayağa kalkıyorum. "Bu aylar önceydi. Bu konuda daha fazla konuşana kadar beklemek istediğini söylemiştin ve konuştuk da. Aylardır durmadan bu konu hakkında konuştuk."

"Konuyu sürekli açtınız, evet, ama cevaplarım değişmedi."

"İstedğin gibi mezun olana kadar bekledim. Saklanmaktan bıktım. Dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

"O zaman birbirimizi sosyal medyaya falan koyarız. Evlenmek zorunda değiliz. Senin daha yaşlı ve hazır olduğunu biliyorum ama ben..."

"Sen ne? *Değil misin?* Senden o kadar da büyük değilim. On yaş. Ne olmuş yani? Neredeyse aynı yaşıyız. Sen hazırsın."

"On iki yıl," diye düzeltiyor ve bunu yapmasından nefret ettiğimi biliyor. "Ve ne olursa olsun. *Yeni* mezun oldum. Biraz rahatlamak istiyorum."

"Benimle evli olmak rahatlatıcı olmaz mı?" "Bir düğün planlamak olmazdı."

"O zaman adliyeye gideriz. Büyük bir düğün yapmamız gerektiğini kim söyledi?"

Kollarını iki yana açarak bana sırtını döndü. "Büyük bir düğün *istiyorum*. Sadece altı ay içinde istemiyorum."

Alay ederek geri çekiliyorum. Duyduklarıma inanamıyorum. "Yani altı ay içinde benimle evlenmek bile istemiyorsun." Ne kadar beklemeyi planlıyor olabilir ki? Otuz yaşına kadar çocuk sahibi olmazsa, yumurta kalitesi düşmeye başlayacak. Bir aile kurmak ve hep hayalini kurduğum hayatı yaşamak için zamanımız tükeniyor. Neden bunu göremiyor?

"Ayrılmak istemiyorum. Sadece... Bir ya da iki yıla ihtiyacım var. Evlendiğimde otuzlu yaşlarımda olacağımı hayal ederdim hep."

"Bu çok geç olacak," diye haykırıyorum, ellerim iki yanımda yumruk oluyor. "Ne için çok geç?" diye soruyor, sanki bana hiç bakmıyormuş gibi Beni tanıdı. Cevap vermeyince, "Ben sadece... Biraz daha zamana ihtiyacım var. Özür dilerim. Hayır, dışarı çıkıp dünyayı görmek için biraz zamana *ihtiyacım* var."

"Yalnız."

Ağzını açıyor, bir cevap bulmaya çalışıyor. Çünkü bir cevabı yok. Herhangi bir planı yok. Hayatı bir oyunmuş ve kurallar kitabını çöpe atmış gibi yaşamaktan mutlu. "Sen... senin işin var."

Acı gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Doğru."

"Seni incitmek istememiştim. Gerçekten. Bunu biliyorsun. Seni seviyorum." Şimdi o da ağlıyor, sesi kararsız. "Lütfen bunu yapma."

"Bunu benim üzerime yıkma. Ben bir şey yapmıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hepsi senin suçun." Kalbim hâlâ onun ellerindeyken bir adım uzaklaşıyorum ve onun bana yaptığı gibi ben de ona sırtımı dönüyorum. "Benden bu kadar."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

"Biliyorsun, Sadie ve ben bebek doğduktan sonra gelmeni çok isteriz. Açıkçası konuşacak çok şeyimiz var ve ben sadece..." Cal, bunaldığında yaptığı gibi yanağını ovuşturur. "Beni bulduğuna çok sevindim."

Janelle utanmış gibi yaparak yere bakar. "Ben de öyle yaptığıma çok memnunum. Annem sonunda bana senin kim olduğunu söylediğinde, sana ulaşip ulaşmamam konusunda emin olmadığını söyledi. Benimle tanışmaya açık olmayabileceğini söyledi ama ben sadece..." Gözleri bana kayıyor. "Denemek zorundaydım, biliyor musun?"

"Elbette." Önümüzdeki boş kaselere rağmen son bir saattir oturduğumuz masaya vuruyor. "Bana senden neden bahsetmediğini bir türlü anlayamıyorum. Ayrı büyüdük ama keşke ona yardım edebilseydim. Keşke bilseydim. Bunu yapması, seni tek başına büyütmesi fikri..." Düşüncelerini uzaklaştırmak istercesine başını sallar.

"Annem inatçıydı," diyor Janelle yumuşak, hüzünlü bir kahkaha atarak. "Her şeyi kendi bildiği gibi yapmayı severdi. Nasıl ayrıldığının ya da o zamanlar neler olduğunun ayrıntılarını bilmiyorum ama senin hakkında söyleyecek tek bir kötü sözü olmadığını biliyorum. Ona karşı nazik olduğunu söylerdi. Eğer evi terk etmeseydin, her şey farklı olabilirdi." Sessizleşiyor, parmağını masanın üzerinde gezdiriyor, sonra yüksek sesle iç çekiyor. "Her neyse, geçmişten bu kadar bahsettiğimiz yeter. Belli ki senin için her şey yolunda gitmiş." Bana doğru eliyle işaret ediyor ve ben de kendimi az önce yolun kenarından aldığı başıboş bir köpek yavrusu gibi hissetmekten . Sonradan düşünülmüş, ikinci tercih.

Cal düşünceli bir şekilde başını sallıyor, bana bakmıyor ve aklının diğer kadında olduğundan eminim. Kendime bile itiraf etmek korkunç ama eğer o hala hayatta olsaydı, kıskançlık ve güvensizlik şu anda beni canlı canlı yerd.

"Sanırım biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım," diyorum onlara ve aniden ayağa kalkıyorum. Bir yandan, ona söyleyebileceklerinden korktuğum için onları yalnız bırakmak istemiyorum, ama diğer yandan, eğer şimdi onlardan uzaklaşmazsam çılgılık atmaktan korkuyorum. Burada onun yeniden ortaya çıkışının ve bununla birlikte ortaya çıkabilecek sırların ağırlığı altında boğuluyorum.

"Ne? Hayır. Dışarısı buz gibi," diyor Cal, sanki aklımı kaçırmışım gibi. Belki de kaybetmişimdir. "Dışarı çıkmaya gerek yok."

"I-"

"Tatlım, dışarıda buz var. Eğer gitmek istiyorsan, ben de seninle gelmeliyim." Bunu söylerken bile hareket etmiyor. Doğrusu, şu anda yapmak istediğim son şey Janelle'in önünde bir tartışma başlatmak ya da onu geri püskürtmek. Cal'in beni seçmesini istiyorum ve şu anda ne kadar acı verse de, onunla aynı fikirde olmamak bunu gerçekleştirmenin yolu değil.

Kendimi yenilmiş hissederek yavaşça yerime oturdum.

"Şey," diyor Janelle, açıkça gerginliği azaltmaya çalışarak, "ikinizin nasıl tanıştığını duymak için ölüyorum. Aşk hikâyelerine bayılırım."

"Ah. Doğru." Hikâyemiz ve her şeyin nasıl başladığı konusunda ilk kez utanç duyarak başımı öne eğdim. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Cal'a burada bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini haykırmadığını umduğum bir gülümsemeyi zorluyorum. "Doğru. Şey-"

Cal sözümü keserek, "Bu hikâyeyi anlatmamıza gerek yok," diyor. İlk defa bunun için minnettarım. Ona bir profesörle nasıl yattığımı anlatmak istemiyorum. Daha önce hiç başlangıç hikâyemizden utanmamıştım ama şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunun her zamankinden daha çok farkındayım.

"Bir tür skandal seziyorum." Janelle gülüyor. "İkiniz üniversitede birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır," dedim çabucak. "Küçük bir pazarlama firmasında çalışıyorum. Çoğunlukla evden çalışıyorum, özellikle de şimdi bebek geliyor. Peki ya sen? Cal senin ne iş yaptığından bahsetmedi."

O cevap veremeden Cal'ın telefonu masanın üzerinde yüksek sesle çalıyor ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Cal, telefonunun zil sesini hâlâ açık tutan tanıdığım tek insan. Bir kere bile titreşime aldığını görmedim. Çok da iğrenç bir zil sesi. Eski bir telefon gibi. Bu ona kendini sofistike hissettiriyor,

Sanırım, her zaman hiçbir şeyi kaçırmak istemediği için olduğunu söylüyor. Telefonu şu ya da nedenle çaldığı için ölü uykusundan kaç kez uyandığını sayamıyorum. Bunun beni çıldırttığını biliyor, ama bu onun esnek olmadığı pek çok şeyden biri. Ekranı bakıyor ve başını sallayarak telefonu susturuyor. "Muhtemelen bir dolandırıcılık çağrısıdır." Janelle'in devam etmesi için elini sallıyor. "Söylediklerinizi bitirin."

"Yerel bir spor salonunda egzersiz dersleri veriyorum," diyor. "Aslında bir gün kendi spor salonumu açmak istiyorum." Ellerini yüzünün önünde tutuyor, onları birbirine bastırıyor, sonra görünmez bir tuval sergiler gibi ayırıyor. "Bu, uzun vadeli bir hayal gibi."

"Bu harika," diyor Cal, sanki Ay'da yaşayan ilk insan olmak istediğini açıklamış gibi. Yine de en azından bu kısmı gerçek. En azından bu kısmı doğru.

Cal'ın masasının ucunda, telefonu tekrar çalmaya başlar ve o da sinirli bir ifadeyle yere bakar. "Sanırım buna ben cevap vereceğim."

"Aynı numara mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, masadan kalkıyor ve odadan çıkarken telefonu kulağına götürüyor. "Alo?"

Sessizlik içinde ona bakıyorum. Gözlerinin benimkileri bulması birkaç saniye alıyor ama sonunda buluyorlar. Mavinin içinde bir meydan okuma görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Doğrudan konuya girerek fısıldıyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, gözleri kocaman.

"Ne istiyorsun, Janelle? Bu senin gerçek adın mı? Çünkü duyduğuma göre Ellie'ymiş."

Bir süre sessiz kaldı ve neden bahsettiğimi bilmediğine yemin edebilirim ama sonunda sesini alçaltarak, "Lakabın nereden geldiğini anlayabilirsin. Kesinlikle."

"Neden buradasın?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "nedir? Gerçekten onun kızı mısın, yoksa benim yüzümden mi buradasın?"

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ama bir şey söyleyemeden Cal odaya geri dönüyor ve birkaç dakika önce indirdiği duvar tekrar yükseliyor.

Bize bakmadan lavaboya doğru ilerliyor ve altındaki dolabı açıyor.

"Kimdi o?" Diz çöküp başını lavabonun altındaki küçük, karanlık boşluğa sokmasını izleyerek soruyorum.

"Ev sahipleri. Az önce su departmanından aradılar ve son birkaç gündür burada normalden fazla su kullanıldığını söylediler. Bir sızıntı olduğundan endişeleniyorlar. Kontrol etmeye geliyorlar." Bana baktı, yüzü kasvetliydi.

"Olamaz!" Elime geçen fırsatı değerlendirerek ayağa kalktım, "Çok üzgünüm Janelle. İşler karışırsa diye gitsen iyi olur."

Yüzü düşüyor. "Ama ben daha yeni geldim." Tartışıp tartışmayacağını görmek için Cal'a bakıyor ama Cal lavabonun altına bakmakla meşgul olduğu için bunu fark etmiyor.

"Biliyorum. Çok kötü bir zamanlama. Belki döndüğümüzde seni akşam yemeğine davet edebiliriz. Çok üzgünüm ama bu insanlar biraz tuhaf. Rezervasyonda olmayan başka birinin burada olduğunu öğrenirlerse ne yapacaklarından emin değilim." Yüzümde son derece hoş bir gülümsemeyle kapıya doğru işaret ediyorum. Hangi oyunu oynadığına dair hiçbir fikrim yok ama en azından şu an için tahtanın kontrolünü ele geçirdim.

Bana bakıyor, sonra başını sallıyor ama yüzü soğuk. Kızgın. "Tamam, olur. Tabii. Tamam."

Cal sonunda ne olduğunu anlayarak ayağa kalkar. "Ah, doğru ya." Bana bakıyor ama yüz ifademde hiçbir değişiklik yok. Kemerini ayarlayarak bir nefes çekiyor ve Janelle'e bakıyor. "Evet, sanırım haklı. Kurallara göre misafirlerimizi onaylatmamız gerekiyor." Kollarını açarak yavaşça ona yaklaşıyor. Ona sarılırken içimdeki her şey kasılıyor. "Eve döndüğümüzde hep birlikte dışarıda bir yerde yemek yiyeceğiz. Seçim senin."

Onu serbest bırakır ve geri çekilir. "Beni ağırladığınız için tekrar teşekkürler." Giderken bana tek bir bakış bile atmıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

HİM - ÖNCE

Hayır dememesi gerekiyordu. Kızgın olmalıyım. Kızgınım zaten. Ama aynı zamanda ruh ikizi olduğumuzu, evlenmem gereken kişinin o olduğunu ve tüm bunlardan uzaklaşmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini bilecek kadar da akıllıyım.

Bana mesaj atmak, üzgün olduğunu ve beni kaybetmek istemediğini söylemek için iki gün bekledi. Keşke onu anladığımı söyleyebilseydim, onun için üzüldüğümü ve içinde bulunduğu çıkmazı anladığımı söyleyebilseydim, ama yapamam. Sorun benim. Hayatının aşkı. Birbirimiz için mükemmeliz ve bunun pamuk ipliğine bağlı olmasına izin verme kararını anlayamıyorum.

Bu gece bana gelecek ve her şey normale dönecek. Onu kaybetmeyi ve hayallerimden vazgeçmeyi reddediyorum. Hayatım boyunca bir planım vardı. Hayallerimin kızıyla genç yaşta tanışacağımı biliyordum. Evleneceğimi, dört ya da beş çocuğum ve iki köpeğim olacağını biliyordum. Planım hep buydu ama ilişkilerimin hiçbiri yürümedi. Kızların hiçbiri bu düzeyde bir bağlılığa hazır değildi. Benim yoğunluğuma. Onunla tanışana kadar hiçbiri bizim hakkımızda benim kadar ciddi değildi. Onun da hazır olmadığını söylediğini biliyorum ama ikimiz de biliyoruz ki o sadece korkuyor. Annesi hasta, babası öldü. Bir ailesi yok. Bu ilişkinin dışında bir hayatı yok ve bu onu endişelendiriyor.

O yüzden yapmam gerekeni yapacağım. Burada yetişkin olan ben olacağım ve onu bir kuzu gibi ilişkiye yönlendireceğim ve ben de onu korumakla görevli bir sınır köpeğiyim.

Yatak odasında şifonyerimin çekmecesini açıyorum ve prezervatif kutusunu çıkarıyorum. Odayı geçip komodinime gidiyorum ve dikiş setimi alıyorum. Sonra dikkatlice bir iğne kullanarak her bir paketi on bir kez deliyorum. İşim bittiğinde parmağımı folyonun üzerinde gezdiriyorum ve siz pakete çok yakından bakmadığınız sürece, ki o bakmayacaktır, yaptığım şeyin kanıtlarını siliyorum. Şansımız varsa, hiç görmez.

Hazır olmadığını söylüyor ama ben hazır biliyorum. Sadece biraz itilmeye ihtiyacı var.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Norma ve George geldiğinde, hâlâ onun gittiği gerçeğinin etkisindeydim. En başta onu tekrar gördüğüm için. İrtibatı kestiğimizden beri numarasını engelledim ve ondan tek bir kez bile haber almadım.

Şimdi merak ediyorum, acaba bunca zamandır beni takip ediyor muydu ve Calvin'le yakınlaşmanın ve ona kim olduğuna dair bu yanlış hikayeyi satmanın her şeye yardımcı olacağına mı karar verdi?

Ne yaptım ben?

Evdeki her lavabonun altında bir sızıntı olup olmadığını kontrol eden, orayı burayı kurcalayan George'un yanında sımsıkı sarınmış bir Norma durmaktadır. Kalın, kanvas bir tulum, kışlık bir palto ve gittiği her yerde zeminde çamur izleri bırakan ağır botlarla sıcak bir şekilde giyinmiştir.

Cal ve ben onları odadan odaya takip ediyoruz, Cal havadan sudan konuşuyor ama ben çoğunlukla dikkatimi veremeyecek kadar kendimde değilim. Zihnim *ona* ve planının ne olabileceğine çok odaklanmış durumda.

Tüm borular düzgün görünüp belirgin bir sızıntı olmadığına, George evin altını kontrol edeceğini söylüyor ve Norma'yı içeride bizimle birlikte garip bir sessizlik içinde bırakıyor.

Bana verdiği huzursuzluğu hâlâ tarif edemiyorum. Beni izleyişini, gözlerinin karnımda gezinmesini. Belki de hala çok tanıdık geliyordur. Belki de televizyonda gördüğüm birine benziyordur. Her iki durumda da, keşke eve gitseler. Bana Ellie'yi *-daha* doğrusu *Janelle'i-* göndermem için bir sebep verdikleri için memnun olsam da, keşke onlar da gitse.

Dün onları pencerenin dışında karda görüp görmediğimi sormak istiyorum ama onları bir şeyle suçluyormuşum gibi görünmeden konuya nasıl yaklaşacağıma karar veremiyorum, bu da hazır olmadığım bir yüzleşmeye yol açabilir. Tek yapmam gereken her şeyi kontrol etmelerine izin vermek ve sonra gitmeleri.

Dudaklarımdan titrek bir nefes alıp Cal'a bakıyorum, acaba o da benim kadar rahatsız mı yoksa bu konuda yalnız mıyım diye merak ediyorum.

Norma mutfağı adımıyor, önce lavabonun üzerindeki küçük pencereden, sonra da kapının yanındaki büyük pencereden dışarı bakıyor. Sonunda yüzünü bize dönüyor ve sırtını duvara yaslıyor. Derin bir nefes alarak, "Burası çok güzel kokuyor. Bir şeyler pişiriyor olmalısınız."

"Öğle yemeğinde acı biber yedik," diyor Cal.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsüyor. "Bunun için mükemmel bir gün. Güzel ve serin." Kelime oyunu mu yapmaya çalışıyordu emin değilim ama sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine kollarını kendine doluyor ve titriyor. "Annem acı biberli tarçınlı çörek yapardı. Mükemmel bir ikramdır."

"Evet, bunu yapan insanlar olduğunu duymuştum," diyor Cal, dışarı bakmak için kapıya doğru ilerlerken. "Karbonhidratlarımıza dikkat etmeye çalışıyoruz, o yüzden yapamadık ama eminim çok lezzetlidir."

Kadın ona kaşlarını çatıyor. "Karbonhidratlarına dikkat etmesine gerek yok." Odayı geçip izinsiz olarak karnıma dokunuyor. "Orada küçük bir melek büyütüyor. Karnı neye ihtiyacı olduğunu söylüyorsa ona ihtiyacı var." Bana gülümsediğinde tüylerim diken diken oluyor ve ondan uzaklaşmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Öyle değil mi balkabağım?"

Cal mırıldanıyor. "Kadınların hamilelikleri sırasında sadece yirmi beş kilo almaları gerekir ve Sadie şimdiden bundan fazlasını aldı." Gözlerim ona kaydı, sözleri karşısında şok oldum ve incindim ama sert olmak istemediğini biliyorum. Cal en hassas konularda bile açık sözlüdür. Buna alışmayı öğrendim. "Üçüncü üç aylık döneme girdiği için fazladan sadece dört yüz kaloriye ihtiyacı var ve bir tarçınlı rulo tüm bunları karşılar." Yüzü hareketsiz. İkimize de bakmıyor, onun yerine pencereden dışarı bakıyor, sanki konuştuğunun farkında bile değil de ona yanıt olarak kendi kendine yüksek sesle düşünüyormuş gibi. "Sence eve gitme konusunu konuşmalı mıyız? Suyu kapatmanız gerekecek mi?"

"Oh, sanmıyorum." Onun endişesini elinin tersiyle itiyor ve sonunda temkinli bir bakışla benden . Anlıyorum. Cal bazen çok fazla olabiliyor ama

Öte yandan, tek bir doktor randevusuna gitmeye zahmet etmeyen ya da hamilelikle ilgili herhangi bir araştırma yapmak için çaba sarf etmeyen pek çok baba var. Çoğu gün Cal'in bu konuda benden daha çok şey bildiğine ikna oluyorum. Sürekli yeni bir kitap okuyor, bana büyüyen bebeğimiz hakkında yeni bilgiler veriyor. Hiçbir doktor randevusunu kaçırmadı ve genellikle o gün bana birkaç kez hatırlatmak için mesaj atıyor. Çalışkan ve yoğun biri ama çocuğumuzu seviyor, beni seviyor ve annemin sahip olamadığı şeylere sahip olduğum için şanslıyım.

Cal sonunda başını çevirip ona bakar, yüzünde kuşkulu bir ifade vardır. "Nasıl emin olabiliyorsun? Eğer gitmemiz gerekiyorsa, bu planları şimdi yapmalıyız. Hava kararmadan önce."

"Bu kadar endişelenmemelisin. Kırışıklıkların olacak." Norma yüksek sesle bir kahkaha patlattı. "Büyük bir şey olmadığı sürece George bunu hemen düzeltebilir. Çok beceriklidir." Bana göz kırpmıyor. "Bu yüzden onları yanımızda tutuyoruz, değil mi?"

Cal'ın tamir etmeyi bildiği tek şeyin bir fincan kahve olduğunu düşünerek hafifçe gülüyorum, ama bunu belirtmenin bir faydası yok.

"Daha önce burada bir ziyaretçiniz olduğunu gördük." Sözleri beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki neredeyse tehditkârdı. Ona baktığımda, telli, gri kaşlarından biri diğerinden daha yukarı kalkıktı. Birkaç dakika önce yüzünde olan gülümseme kayboldu.

"Bir arkadaş," diyor Cal, ses tonunda biraz hayal kırıklığı var. "Öğle yemeği için geldi ve kısa bir ziyaret için kaldı."

"Bu çok hoş," diyor kadın. "Nereye ?" "Bir sızıntı olabileceğini düşündüğümüzde onu gönderdik."

Kadının buruşuk dudakları birbirine yapışıyor. "Pekala, şimdi, bizim hesabımıza kaçmanıza gerek yoktu. Sızıntıyı giderip bir an önce yakanızdan düşeceğiz."

Tekrar pencereden dışarı bakan Cal, "Ev projelerinin nasıl gittiğini biliyoruz. Bir şeyi onarmaya başlarsınız ve ele alınması gereken on tane daha şey bulursunuz."

Başka bir şey söylemek ister gibi ona bakıyor ama söylemiyor. Onun yerine pencereye dönüyor ve yüzü aydınlanıyor. "Oh, bak. İşte orada."

George verandaya doğru yürüyor. Kapıyı iterek açarken kolları çamur içindeydi ama bu kez içeri girmedi. "Eh, sadece borulardan birinde küçük bir çatlak var." Çantasından bir bez çıkarır.

cebine koydu ve yüzüne sürdü. "Görünüşe göre bir süredir sızdırıyormuş, ama şimdi her şeyi düzelttim. Size daha fazla sorun çıkarmayacaktır ama bir şeye ihtiyacınız olursa bir telefon uzağınızdayız. Numaram sizde var." Yüzünü tekrar silmeden önce buzdolabına doğru başını sallıyor. "Hadi ama tatlım. Hava kararmadan eve gidelim."

"İkinize de iyi geceler," diyor kadın odanın içinde ayaklarını sürüyerek. "Yatmadan önce kapıları kilitlemeyi unutmayın ve boruların donma ihtimaline karşı lavabo ve küvetlerde biraz ılık su bırakmalısınız."

"Anladım. İyi olacağız," diyor Cal ve el sallayarak kapıyı arkalarından kapatıyor. Yalnız kaldığımızda kapıyı kilitliyor ve bana dönüp ellerini ceplerine sokmadan önce panjurları kapatıyor. "Eee. İlginç bir gün, hmm?" Beni hızlı bir sarılmayla göğsüne doğru çekerken nefesinin altından gülüyor. Sonra buzdolabını açıyor ve benim için bir bira ve doğal aromalı maden suyu çıkarıyor.

Oturma odasında, ayaklarını kanepeye oturur. Yanına oturduğumda, "Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onu mu?" Her şeyden çok zaman kazanmak için soruyorum.

"Janelle."

"O... şey, bilmiyorum. Onu o kadar iyi tanıyamadım, değil mi?" "Sadece ilk izlenimler o zaman." Birasından bir yudum alır. "O güzel, değil mi? Sence bana benziyor mu?"

Bunu düşünüyorum, yüz hatlarını kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. "Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Aslında, şimdi sen , ondan babalık testi istemeyi mü?"

Bira şişesini dudaklarından indiriyor, kaşları aşağıya doğru çekiliyor. "Ne var? Neden? Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım... olabilir. Kesin olarak bilmek güzel olurdu."

Alay ediyor, başka tarafa bakıyor. "Bunu neden yapsın ki? Bundan kazanabileceği hiçbir şeyimiz olmadığı kesin. Edebiyat profesörü yardımcısı ve zor durumdaki sanatçılar için yarı zamanlı reklamcı olmak pek de para kazandıran şeyler değil."

Müşterilerime *mücadele* ediyor demesinden nefret ediyorum ama tam olarak haksız da sayılmaz. İkimiz de ortalamanın üzerinde kazanmıyoruz. En iyi ihtimalle orta sınıfın altındayız. "Bizden para koparmaya çalıştığını söylemedim, sadece dürüst olup olmadığını bilmiyorum. Bildiğimiz kadarıyla, en başta yanlış kişiye sahip. Sadece fazla bağlanmadan önce emin zararı olmayacağını düşünüyorum."

"Umduğun şey bu mu? Ya yanılıyor ya da yalan söylüyor?" Suçlayıcı tonu sinirlerimi geriyor.

"Ben... Benim her iki yönde de bir fikrim yok. Bu başımıza gelen en uygun şey mi? Hayır, ama işe yaramasını sağlamaya çalışıyorum."

"Deniyor musun?" diye soruyor, koltuktan kalkarak. Yüzü alkol ve öfke yüzünden çoktan kızarmış. Karaciğer hasarı ve kanser riskinin artmasından korktuğu için nadiren içki içiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

-Deniyor musun? Bütün bunları en başta ayarlayan kadına ne oldu? Onu buraya davet etmeyi öneren sendin, şimdi de ben yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyorsun."

"Yanlış bir şey yaptığınızı söylemiyorum. Sadece temkinli olmamız gerektiğini söylüyorum."

"Ama bu nereden geliyor? Anlamıyorum. Sana bir şey mi söyledi? Ya da... ya da size yalan söylediğini hissettirecek bir şey mi yaptı?"

"Hayır, ben-" Sesim boğazımda düğümleniyor çünkü her şey olduğundan çok daha kötü bir hal almadan ona ihtiyacım olanı söylememin hiçbir yolu yok. "Seninle kavga etmek istemiyorum." Ve sonra bunu yapıyorum - düşünmekten nefret ettiğim, yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi - elimi karnıma koyuyorum ve yüzümü ona doğru buruşturuyorum. "Stres bebek için iyi değildir." Yalan değil ama kızımızı da ona karşı bu savaşta kullanıyorum. -Kendimi ve yalanımı korumak için ve bu adil değil.

Ama bir anda işe yaradı. Bir akordeon gibi buruşuyor, omuzları çöküyor, vücudu içe doğru katlanıyor ve saf bir pişmanlık ifadesiyle bana doğru ilerliyor. "Özür dilerim. Haklısın. Çok özür dilerim. Ben de seninle kavga etmek istemiyorum. Ben sadece... bu çok fazla." Ben kıkırdayana kadar önce yanağımı, sonra da en çok gıdıklandığımı bildiği yerden, boynumu öpüyor.

Dudaklarını daha da yaklaştırıyor ve ben rahatlamak için çığlık atana kadar beni gıdıklıyor. "*Dur! Dur! Lütfen! Cal!*" Gülüyorum, sarsılarak uzaklaşıyorum. Nefesimi toplarken hâlâ onun kollarındayım ve göğsünü okşayarak onu inceliyorum.

Burnumu öpüyor. "Bu süreçte yanımda olduğun için teşekkür ederim. Kolay olmayacağını biliyorum ve denediğin için sana minnettarım."

Kollarımı boynuna doladım, hüznle gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor dudaklarımdan öperek. "Ve şimdi..." Beni bir oyuncak bebek gibi kucağına aldı. İçkisini bıraktığını bile fark etmemiştim ama şimdi yatak odasına doğru ilerlerken iki eli de altımdaydı. "Şimdi, bir süreliğine geri kalan her şeyi unutabilir ve

Burada olma sebebimize odaklanalım." Beni yatağa bırakıp alnımdan öpüyor. "Anne ve bebek için dinlenme ve rahatlama." Sonra, ayağa kalkıp banyoya gitmeden önce aşağı iniyor ve karnımı öpüyor.

Yalnız başıma, kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giydikten sonra yatağa geri dönüyorum. Yatağa girene kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmiyorum. Şimdi tüm vücudum sıvı metalden yapılmış gibi hissediyor, sanki yatağın içinde eriyip sertleşiyorum ve bir daha asla hareket etmeyeceğim.

Batıyorum, eriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o banyodan çıkarken yorgunluğun gerçekten izin veriyorum.

Bazen bu kadar hamile olduğumu unutuyorum. Kendimi bir şeylere daha sık çarparken, tezgahlara yaklaşırken veya yatakta dönmeye çalışırken ne kadar karnım olduğunu hafife alırken yakalıyorum.

Calvin kıkırdayarak yatağa yaklaşır. "Birinin uykusu gelmiş."

"Mmm." İnliyorum, insan sesi çıkaramayacak kadar yorgunum. Yorganı kaldırıp yanımdaki yatağa girdiğini hissediyorum, sonra eli karnıma dolanıyor ve bizi birbirimize çekiyor.

"Asıl soru şu... Çok mu uykun var?"

Gözlerimi açmaya çalışıyorum, gerçekten. Burada olmak ve sevdiğim adamın yanında olmak için ama yapamıyorum. Fiziksel olarak hareket edemiyorum.

Omzumu öpüyor, bir iç çekişle yatağa geri düşüyor ve sonra boğuk bir nefes alıyor. "Ne oluyor be?"

Gözlerimi irkilerek açıyorum ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Kapı aralığında Norma ve George'un gölgeli şekilleri zar zor seçilebiliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Calvin yataktan fırlayıp odayı geçerek tekrar sorar. Kapıyı kapatmaya hazırlanır gibi kapıya tutunur ama George elini kaldırır.

"Kapıyı çaldık," diyor Norma. "Bizi duymamış olmalısınız."

"Gecenin bir yarısı. Buraya öylece giremezsiniz. Polisi arayabiliriz," diyor Calvin.

Yatakta, yorganı üzerime daha sıkı çekiyorum.

Sanki bu hayatında duyduğu en saçma fikirmiş gibi ona bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, üzgünüm. Kapının açık olduğuna dair bir uyarı aldık. Sizi aramaya çalıştık ama cevap alamadık. Sonra yukarı çıkarken bir çığlık duyduğumuzu düşündük. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Cal nefes nefese kalır. "Sen neden ? Kapı .

Kimin telefonunu aradın? Benimki hiç çalmadı. Ben duyardım."

Tanrı biliyor ki bu konuda haksız değil. Yine de gidip telefonunu kontrol ediyor, ben de öyle yapıyorum. Ekranımda cevapsız arama yok.

"Bize verdiğiniz iki numarayı da aradık. Buralarda telefon çekmeyeabilir, o yüzden belki de aramalar ulaşmamıştır. Her neyse, belki kapının kapalı olduğunu düşündünüz ama öyle olmadığını söyleyebilirim. Biz geldiğimizde açık duruyordu."

"Yine de telefonlardan biri mutlaka ulaşmıştır," diye belirtiyorum.

Cal bir elini alnına götürür. "Ne istiyorsun? Burada ne işin var? Bu tamamen uygunsuz."

"Dediğim gibi, kapımızın açık olduğuna dair bir uyarı aldık. Açıkçası, hava bunu yapamayız. Her iki telefonunuzu da aradık ve yanıt alamadık, bu yüzden her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için geldik. Yolda giderken bir çığlık duyduğumuzu sandık. Buraya geldiğimizde kapıyı açık bulduk ve içeri girdik. Adını söyledim ama cevap gelmedi. Endişelendik. Bizi gördüğünüzde kapıdan yeni girmiştik." Sanki burada haksızlığa uğrayan kendisiymiş gibi oflayıp pufluyor. "Şimdi, eğer her şey yolundaysa, gideceğiz. Ama lütfen kapıyı kilitlediğinizden emin olun." Bunu yanlış bir şey yaptığımız için bizi azarlayan deneyimli bir öğretmen gibi söylüyor.

Cal onu kapıya kadar takip ediyor ve ben de buradan onun kapıyı kilitleyişini, sonra açışını ve tekrar kilitleyişini dinliyorum.

"Bundan hoşlanmadım," diye fısıldıyorum bana geri döndüğünde. "Ya bizi izlemeye falan çalışıyorlarsa? Belki de gitmeliyiz. Ya da polisi aramalıyız."

"Yanımdayım," diye söz veriyor, bana sokularak. "Onlar sadece yalnız ve yaşlı bir çift. Kapı bu sefer kesinlikle kilitli." Başımın yan tarafını öpüyor.

Horlamaya başlaması uzun sürmüyor, ama saatler geçtikçe kulübenin çıkardığı her sesin farkına varıyorum - sığağın uğultusu, eski boruların donmasını önlemek için yapmamız gerektiği gibi lavabolara damlayan suyun tıktırtısı ve dışarıdaki rüzgârın hışırtısı.

Beni bir şeylerin ters gittiğine dair uyaracak başka bir ses olmamasına rağmen, yatağımda uzanırken, arada bir, göz ucuyla bir hareket yakalıyorum. Yatak odamızın kapısı kapalı ve muhtemelen pencereden gelen bir gölge olduğunu biliyorum, ama bazen onları hala orada dururken gördüğüme yemin ediyorum. Bizi izliyorlar.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Ertesi sabah uyandığımda tüm vücudum kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Hamileliğin ortalarından beri zaten iyi uyuyamıyorum. Eğer onun kaburgalarımı tekmelemesiyle ya da nefes alamadığımı hissettiğim için nefes nefese kalmamla uyanmıyorsam, o gece on üçüncü kez işemek için uyanıyorum ya da yanlışlıkla sırt üstü yuvarlandığım ve hamile kadınların sadece yan yatmaları gerektiği için paniklediğim için uyanıyorum.

Tüm kuralları hatırlamak kolay değil. Başlangıçta, Cal benim için onları çizelgeledi. Her yere küçük hatırlatıcılar bıraktı:

Buzdolabının üstünde,

Şarküteri eti yok!

Komodininin üstünde,

3on'c fo'pec ;ov' p'e>acal xita in!

Banyo aynasında,

CLe ce exatv e in cLe Sat³ düşük tutun!

Cezvede,

3octo say' jvs9 one cvp pe' day!

Sonunda, ona davranışlarının bende her şeyden çok strese neden olduğunu ve kendimi sürekli izleniyor ve azarlanıyormuş gibi hissettiğimi söylemek zorunda kaldım. Bu sağlıklı değildi. Ertesi gün, tüm belirtiler azalmıştı ve doktorun bana yaptığı tüm uyarıları hatırlatmak için daha az zaman harcamak için çaba sarf ettiğini söyleyebilirim.

Kızımızın sağlıklı olmasını istiyorum, tabii ki istiyorum ama kimse bunun ne kadar zor konusunda sizi uyarmıyor. Hamilelik, içinizdeki bu değerli canı vücudunuzdan şiddetle koparılacağı ana kadar canlı tutmak için her gün verilen acımasız bir savaştır. Bunun hakkında yeterince konuşmuyoruz.

Banyoda dişlerimi fırçalıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimi değiştiriyorum. Bunu yaparken, gözlerimin aynayı taramasına engel olamıyorum, bir kamera lensi ya da bu insanların söyledikleri kişi olmadıklarına dair bir kanıt arıyorum. Şüphelendiğim gibi, bizi bir şekilde izliyor olabilirler. Bize zarar vermek istiyor olabilirler.

Geldiğimiz andan itibaren beni ürküttüler ve dün gece habersizce eve girip bizi izlemeleri bardağı taşıran son damla oldu. Gitmek istiyorum. Bir gün daha çıkış yapmamamız gerektiği umurunda değil. Eşyalarımızı alıp bu evden uzaklaşmak istiyorum. Bugünkü tek görevim Cal'ın kabul etmesini sağlamak.

Yatak odasına döndüğümde Cal çoktan gitmişti. Onu mutfakta buluyorum, tezgâha yaslanmış kahve demliyor.

"Günaydın aşkım," diyor, gözleri hâlâ uykulu.

"Günaydın." Üzerimdeki büyük boy hırkayı daha sıkı sarıyorum, soğuk ve cereyanlı evden titriyorum.

"İyi uyudun mu?" Kendine bir fincan kahve koyuyor, sonra bana bir kupa uzatıyor. Bir an kahve olduğunu düşünüp kalbim çarpıyor ama hemen poşet çayı fark ediyorum. Bitki çayı güzel ama bazen kahvenin tadını özlüyorum. Başlangıçta izin vardı ama tansiyonum çok yükselmeye başlayınca tamamen kesmek zorunda kaldım.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, tezgâha doğru ilerlerken çayıma üfleyerek argümanımı hazırlıyorum. Tezgâha ulaştığımda fincanımı yere bırakıp iç geçiriyorum. "Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

"Tamam."

"Bence erken ayrılmalıyız."

Bekliyor, sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi, belki de söylemeliyim, ama gerçekten buna tepkisini ölçmek istiyorum. "Erken mi?" diye nazıkçe soruyor. "Sabah erkenden mi demek istiyorsun?"

"Hayır." Yapacak bir şey bulmak için bardağı ileri geri çeviriyorum. "Yani şimdi. Bugün ayrılmak istiyorum."

Söylediklerimi düşünürken yüzü ciddi ve hareketsiz. Sonunda ağzı açıldı. "Tatili erken bitirmek istiyorsun."

Bu bir soru değil ama başımı sallıyorum. "Evet. ."

Bardağını yere bırakıyor ve aramızdaki boşluğu dikkatle geçiyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

Bunu ona açıklamak zorunda olduğuma inanamıyorum. Beni korumak için bu kadar endişelenen bir adamın, neden bavulları çoktan hazırlayıp bizi kapıdan çıkarmadığını anlayamıyorum. Doğrusu, dün gece neden gitmediğimizi de anlamıyorum. Bana kalsaydı, belki de giderdik.

"Burada kendimi güvende hissetmiyorum Cal," diye itiraf ediyorum, kalbim göğsümde hızlanıyor. Benimle aynı fikirde olmasına, ne dediğimi anlamasına ihtiyacım var. Beni anlamasına ihtiyacım var. "Ne zaman arkamızı dönsek, bu ürkütücü komşular burada ve dün gece benim için son darbe oldu. Biz buradayken habersizce eve geldiler. Kim bilir neler gördüler ya da duydular. Kim bilir bunu sadece o zaman mı yaptılar? Ya ilk gece de buradaysalar? Ya bizi uyurken falan izliyorlarsa?"

Sırıttıyor. "Bizi uyurken mi izliyorsun? Sanırım birisi çok fazla *Alacakaranlık* okumuş."

Hayal kırıklığım içimi kemirirken yüz ifadem sıkışıyor. "Ben ciddiylim. Gitmek istiyorum, tamam mı? Kendimi omuzlarımın üzerinden bakarken buluyorum, bir şeyler söylemiyorum çünkü birilerinin dinlemesinden endişeleniyorum." Sesimi alçaltıyorum. "Bildiğimiz kadarıyla evde kameralar var ve bizi izliyorlar. Paranoyaklaşıyorum ve burada daha fazla kalamam."

Gülecekmiş gibi bakıyor. "Bekle. Sen ciddi misin? Gerçekten eve gitmek istiyor musun? Bu yolculuk senin fikrindi. Senin için önemliydi."

"Ciddi misin sen? Gerçekten katılmıyor musun? Sence ben haksız mıyım? Şu anda tehlikedeysen daha önce ne kadar önemli olduğunun bir önemi yok. Benim için önemli olan tek şey güvenliğimiz."

İfadesindeki tüm kahkahalar kaybolur. "Hayır, tabii ki. Yanıldığınızı düşündüğümünden değil, sadece... Yani, zararsız görünüyorlar. Belki biraz tuhaf ya da yalnız ama zararsız. Belki de dün gece söylediği gibi kapıyı sonuna kadar kapatmamışızdır ve rüzgar kapıyı açmıştır. Benim evim olsaydı ve bir süredir açık durduğuna dair bir uyarı alsaydım, ben de kontrol etmeye gelirdim. Bence muhtemelen masum bir yanlış anlaşılmaydı. Dün gece onlara bunun ne kadar uygunsuz olduğunu söyledim. Belli ki utanmışlardı. Bunu bir daha yapacaklarını sanmıyorum."

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyorum. "Dün gece bunların hiçbirini söylemiyordun. Sen de en az benim kadar üzgün görünüyordun."

"Evet, ama şimdi uyumak için zamanım oldu ve sanırım biraz aşırı tepki verdim. Uzun bir gündü ve ikimiz de yorgunduk. Muhtemelen onlar da yorgundu." Duraklıyor, ellerini kollarımda gezdiriyor. "Bak, garip olduğunu anlıyorum ama bence gerçekten sorun yok. Yaptıklarında kötü niyetli bir şey olduğunu sanmıyorum. Kapıları üç kez kontrol edeceğiz, hatta önüne bir sandalye falan koyabiliriz, böylece biri açarsa duyacağımızı biliriz. Bu sizi daha iyi hissettirir mi?"

"Ama dün gece kapıyı açtıklarında duymamız gerekmez miydi, eğer bilerek sessiz kalmıyorlarsa? Seslenmesi gerekmez miydi?"

"Kapıyı çaldığını söylemişti, değil mi? Ama ben banyodaydım ve sen çoktan uykuya dalmıştın. Sadece kaçırdık."

"Uykuya dalmamıştım," diye itiraz ediyorum.

İç çekiyor. "Sadece bir günümüz kaldı ve son iki gündür yaşadığımız onca şeyden sonra bugünün gerçekten bizimle ilgili olmasını istiyorum. Bu yolculuğun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Kabul edebileceğim ya da fikrimi değiştirebileceğim herhangi bir işaret için beni dikkatle izliyor, gözleri yüzümde geziniyor. Kimıldamadığımda, pes etmeyi reddettiğimde, sonunda ellerini kollarımdan çekip tezgahın üzerindeki kupasına dönüyor. "Ama... eğer gitmek istiyorsan, bu seni daha iyi hissettirecekse, gidebiliriz. Sadece bir gün erken çıkış yaparız. Sorun olmaz."

Cevabımı düşünmeye gerek duymadan başımı sallıyorum. "Evet. Yapmak istediğim şey bu. Bugün ayrılmak istiyorum. Hemen şimdi." Paranoyak ve bitkinim ve bu kulübeden çıkıp güvende olduğum eve dönmek kadar istediğim başka bir şey olmamıştı.

"Tamam." Bu konuda mutlu olmadığını söyleyebilirim ama en azından kabul ediyor. Telefonunu çıkardı ama onu durdurdum.

"Ne yapıyorsun?"

"George'u arayıp erken çıkacağımızı haber vereceğim." *"Hayır, bekle."* Sözcükler, start tabancasından sonra koşan bir koşucu gibi dudaklarımdan kaçıyor.

çaldı.

Gözleri benimkileri bulmak için irkildi. "Sorun nedir? Onlara gideceğimizi haber vermeliyim ki mekâna göz kulak olsunlar ve bir sonraki misafirler için hazırlasınlar. Öylece gidemeyiz. Bu bir nezaket kuralıdır."

"Elbette. Sadece onlara gittiğimizi söylemek için biz gidene kadar beklemenizi rica ediyorum," diyorum kararlı bir şekilde. "Toparlanıp yola çıkacağız, sonra onlara haber verebilirsin. Buradan güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda."

"Ne yapacaklarını sanıyorsun? Bize saldıracaklar mı? Gelip bizi buraya mı kilitleyecekler?" İlk başta alay ediyor, belli ki neler yapabileceklerinden korkmuyor, ama çabucak hayal kırıklığına ve inançsızlığa dönüşüyor. "Tanrı aşkına, dün gece ve diğer her seferinde buradan sapasağlam çıktılar. Onlar canavar değil, kadın. Sadece tuhaf tipler."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Lütfen sadece istediğimi yap."

Ona tekrar baktığımda gözleri karnıma kayıyor. Dudaklarının arasından bir nefes çekiyor ama sonunda başını sallıyor. "Evet. Pekâlâ. Sanırım bavullarımızı toplamaya başlayacağım."

"Teşekkür ederim."

Kahvesini tezgâha bırakarak yanımdan geçti ve tek kelime etmeden yatak odasına girdi. Kızgın olduğunu biliyorum ve onu suçladığımı söyleyemem ama muhtemelen yanlış olsa bile içgüdülerime güvenmem gerekiyor. Henüz tehlikeli bir şey yapmamış olabilirler ama bu çiftle ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyor. Beni izliyorlar, bizi çok yakından izliyorlar. Ve dün gece mahremiyetimizi tamamen hiçe saymaları kabul edilemezdi. Ev sahiplerini bu yolculuk sırasında bir kez bile görmeyi beklemiyordum ama onları şimdiden üç kez gördük. Aslında pencerenin dışında gördüğüm zamanı da sayarsak dört. Ve her seferinde bir şekilde giderek daha kötü oldu.

O çantalarımızı hazırlarken ben de evi temizlemeye koyuldum. Kalan birkaç kirli bulaşığı bulaşık makinesine koydum ve tezgahı ve mikrodalgayı sildim.

Birden aklıma endişe verici bir düşünce geliyor. Gözlerim lavabonun önündeki dolaba takılıyor ve eğilip kapağını yavaşça açarak George'un dün gece baktığı giderin etrafına bakıyorum. Elbette çok saçma ama oraya bir kamera koymuş olabilir mi? Elimi lavabonun içinde gezdiriyorum.

karanlıkta, parmaklarım lavabonun altından ve giderin arkasından dikkatlice kayıyor, ne zaman bir tümseğe ya da engebeli bir noktaya çarpsam zıplıyordu.

Hiçbir şey.

Tabii ki bir şey yok.

Teori mantıksızdı. Gizli kameralar için gereken teknolojiyi nasıl kullanacaklarını bilseler bile, bunu gözümüzün önünde yapmazlardı. O zaman nereye bakacağımızı bilirdik.

Kendimi aptal gibi hissederek yatak odasına gidiyorum ve Cal'i son tuvalet malzemelerini de bavuluna koyduktan sonra fermuarını çekip banyoyu son bir kez kontrol ederken buluyorum.

"Sanırım bu sonuncusuydu," diyor döndüğünde, elini alnına silerek. "Ah, telefon şarj aletleri." Yanımdan geçip benim telefonumun şarj aletini duvara takılı olduğu yerden alıyor, sonra da diğer taraftan kendi telefonunun şarj aletini alıp ikisini de bavuluma tıktırıyor. Sonra ellerini ceplerine yerleştiriyor. "Hâlâ bu konuda emin misin?"

"Olumlu," diyorum ona. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Tamam o zaman. Her şey toplandı, yani hala temizlenmemiz gerekiyor ve-"

"Her şeyi temizledim, sadece buzdolabından yiyecekleri almamız gerekiyor, sonra gitmeye hazır olacağız."

"Tamam." Bavulunu yataktan alıyor ve yuvarlayarak odadan dışarı çıkarıyor. Çantamı yataktan alıp oturma odasına taşımadan önce yatak odasını son bir kez daha gözden geçirirken kendi kıyafetlerimi alıp hızla üzerimi değiştiriyorum. Bir saat içinde eşyalarımız evden çıkarıldı ve ev geldiğimiz günkü gibi tertemiz oldu. Buzdolabına yapıştırılmış temizlik listesinde süpürme işlemi yer almamasına rağmen çöpü dışarı çıkarıyor ve yerleri süpürüyoruz.

Bana karşı duyduğu bariz hayal kırıklığına rağmen, Cal çantamı arabaya taşımama izin vermeyi reddediyor. Önce beni oraya götürüyor, kaymamam için kolumu tutuyor. Bana kızgın olduğunda bile beni korumak istiyor. Muhtemelen şimdiye kadar bir ilişkide hissettiğim en güvenli ve en çok ilgilenilen şey bu. Öfkenin, karşınızdakini güvende tutmak için duyduğunuz ezici ihtiyacın önüne geçmediği türden bir aşk.

Benim ricam üzerine Cal, Norma ve George'a erken çıkış yapmaları konusunda bir mesaj göndermek için biz evden uzaklaşana kadar bekliyor. Mesaj gönderildikten sonra hiç vakit kaybetmeden bizi uygulamadan manuel olarak kontrol ediyor.

Bir dakika bile geçmeden telefonu çalıyor. Onlarla tekrar konuşma, herhangi bir şekilde yüzleşme düşüncesi kalbimi yerinden fırlatıyor. Onlardan ve yapabileceklerinden korktuğumu söylemekten başka bir açıklama getiremiyorum ve beni daha önce hiç görmedikleri bir şeymişim gibi dikkatle izlemeleri beni rahatsız ediyor. Sanki ünlü biriymişim ya da UFO'ymuşum gibi.

Yine de bunu Cal'a asla açıklayamazdım. Ne kadar anlamaya çalışsa da anlayamazdı. Belki de hiçbir erkek anlayamaz. Kapıları neden girer girmez kilitlediğim ve arabanın içinde güvende olmak varken neden dışarıda durup sohbet etmekte bir sakınca görmediğim konusunda benzer konuşmalar yaptığımı biliyorum.

Eğer gerekliyse bu paranoya değildir.

Kadın olmak, her durumda savunmasız noktalarınızın ve zayıflıklarınızın sürekli farkında olmak demektir. Bir odaya girdiğinizde çıkış yolunu aramak ve kalabalık arasında güvenli yüzleri taramaktır. Diğer kadınları ölçüp biçmek, iş noktaya gelirse erkeklerin yanında durup durmayacaklarını merak etmektir.

Bazen bundan nefret ediyorum, beni her zaman rahatsız eden korku ve endişe, ama annem buna her zaman bir hediye derdi. Atalarımızın yıllarca içgüdülerimiz ve sezgilerimiz aracılığıyla konuşması, bir şeylerin doğru olmadığını bize bildirmesi. Ona göre bu her yönüyle bir süper güç ve şu anda benimki her yöne ateş ediyor.

Bu insanlarda bir şeyler var. Onların yanında güvende değiliz.

Telefonu benim yanımda kulağına götürüyor. "Alo?" Bir duraksama oldu ve sonra, "Evet, maalesef." Duraklama. "Şey, her şeyi temizledik ve her şey hazır - hayır, hayır, elbette, planlarımızdaki bir değişiklik için herhangi bir indirim beklemiyoruz. Çok güzel bir st-" Duraksıyor. "Tamam, bakmam gerekecek. Sizi bir dakika sonra arayabilir miyim?" Telefonu kapattığında bana baktı. "Geri gelmemizi istiyorlar."

"Ne?" Karnım zonkluyor.

"Görünüşe göre biz ayrılmadan önce sana vermeyi planladıkları bebek için bir tür hediye almışlar."

Damarlarımdan buz akıyor. "Kesinlikle olmaz. Geri dönmeyeceğiz."

Yüzü kırışır. "Emin misiniz? Bir koşu gidip onları kapıda karşılayabilirim. Dışarı çıkmak zorunda değilsin. Sana bir şeyler getirmeleri gerçekten çok hoş."

"Hayır." Kelime boğazımdan yırtıldı. "Çok güzeldi ama hayır. Bu bir tuzak olabilir mi gibi hissediyorum."

"Bir tuzak mı?" diye tekrarlıyor, korkumdan rahatsız olduğu belli. "Cal, lütfen."

Sonunda pes etti. "Tamam. Tabii. Ben... Ben ." "Onlara adresimizi verme," diyorum kesin bir dille.

"Bu insanları tanıyor musun? Burada neyi kaçırıyorum?" "Sadece bir his," diye itiraf ediyorum.

"Bir his." Bir nefes bırakır. "Anladım."

Onları arayıp kararımızı bildirdikten sonra, araba yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçiyor. Yorgunluktan içim içime sığmıyor, bir uyuyup bir uyanıyorum. Uyandığımda, bana ve iyi hazırlanmış planlarındaki değişikliğe kızgın olduğunu söyleyebiliyorum ama umursamıyorum. O evden çıkmak içimi öyle bir temiz hava ile doldurdu ki, sanki tozlu bir bodrumdan çıkıp bir dağın yamacına adım atmışım gibi.

Eve gittiğimizde otoparkta durur ve tek kelime etmeden çantalarımızı almaya gider. Bu benim için yeni bir şey değil. Cal sinirlenecek ve bağırarak bir adam değil. İlişkimiz boyunca bana birkaç kez sesini yükseltti. Bunun yerine, içine . Sessizleşir. Sorunla kafasının içinde ilgileniyor, onu çözmek için adımlar atıyor ve sonra bana bir çözümle geliyor. Bu ideal değil. Bağırma noktasına gelse bile her şeyi burada ve şimdi konuşmayı tercih ederim ama onun ihtiyaçlarına karşı daha düşünceli olmaya çalışıyorum. Cal hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da ben anlamasam bile işleri kendi bildiği gibi yapması gerektiğidir.

Ön kapıya varıp içeri girdiğimizde donup kaldım. Hemen ensemdeki bütün tüyler diken diken oluyor.

"Sorun nedir?" Cal arkamdan gelip çantalarımızı yere bırakarak soruyor ama cevap vermeme gerek yok. O da görüyor.

Kanepenin üzerinde özenle katladığı battaniyeler yere atılmış. Duvar da ikimizin bir fotoğrafı eksik. Daha aşağıda, bir lamba yan sehpadan düşmüş.

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerim kocaman. "Dairemize biri girmiş."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

"Çıkarken masaya ve koltuklara çarpmış olmalıyız. O kadar acelemiz vardı ki, bunu yapmak yeterince kolay olurdu," diyor Cal tekrar.

Bu argümanı beşinci kez dile getiriyor ve ikna olmaya dün gecedan daha yakın değilim. Evin güvenliğini sağladık, kayıp bir şey olmadığından emin olmak için kontrol ettik ama yine de kendimi güvende hissetmiyorum. Bana kalsa dün gece burada yatmazdık. Ama kulübede güvende hissetmiyorsak ve burada da güvende hissetmiyorsak, nerede güvende hissedeceğiz?

Bunun da ötesinde, karnımda erken doğum konusunda endişelenmeme neden olan garip ağrılar yaşıyorum. Muhtemelen Braxton Hicks kasılmaları olduğunu biliyorum ama son zamanlarda yaşadığım stresten dolayı korkularımı hafifletmek için bu sabah doktora gideceğim.

"Yine de bunu fark edeceğimizi düşünmüyor musun? Ve fark etmiş olsak bile, bu yine de resmimizin tam anlamıyla kayıp olduğu gerçeğini açıklamıyor," diye hatırlatıyorum ona. Yatağımızın ucunda oturmuş, içinde bulunduğumuz gerçekliğe adım atması için ona yalvarıyor ve yakarıyorum. "Sadece polisi arayıp bölgemizde devriye gezmelerini istemenin bir zararı olacağını sanmıyorum."

"Tamam, onlara ne diyeceğim? Biri içeri girip fotoğrafımızı mı çalmış? Burada biri olsaydı beni uyaracak bir kapı zili kameramız var ve hiç çalmadı. Bırakın eve girmeyi, kapıda kimsenin olduğuna dair bile kanıt yok."

"Kayıp resim hariç."

İç geçiriyor ve aynada gömleğini düzeltmek için benden uzaklaşıyor. "Şu anda bunu yapamam. Bence uyumalısın, tamam mı? Belli ki yeterince uyumuyorsun."

Ona ters ters baktım. "Bunu bana az önce söylemedin."

"Özür dilerim." Alnını kaşıyor. "Ben de yorgunum. Ben sadece... bakın, resim başka bir noktada duvardan düşmüş olabilir ve biz bunu fark etmemiş olabiliriz. Belki de ben alıp başka bir yere koydum ve unuttum. Kimsenin içeri girip başka bir şey değil de bir fotoğraf çalmak için bir nedeni yok."

"Hareket ettirdin mi?" Talep ediyorum. "Hatırlayacağın bir şeye benziyor." Karnıma bir ağrı daha saplanıyor ve inliyorum.

Bakışları üzerimde geziniyor, sıkıntımı ölçüyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ona henüz ağrılardan bahsetmiyorum. Bana paranoyak diyebileceği başka bir şey daha olsun istemiyorum. "Eğer bu sabah iş gideksen, ben biraz dışarı çıkacağım."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim" diyorum ona. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var, sanırım."

"Bana kızgın mısın?" Sesi o kadar kırık ki içimdeki duvarı çatlatıyor.

"Hayır," diyorum ona, yanağından öperek. "Tabii ki hayır. Tüm bu stresin ardından biraz sakinleşmeye ihtiyacım var. Bebeğimle parka yürüyüşe gideceğiz."

Birkaç saniye beni inceliyor ama sonunda başını sallıyor. "Biber spreyin yanında mı?"

"Her zaman."

"Peki aşırıya kaçmayacak ? Koşmak yok. Engebeli yüzeyler yok." "Peki *baba*," diye inliyorum, gözlerimi devirerek.

"Sadece güvende olmanı istiyorum." Avucunu karnımın üzerine koydu.

"Orada değerli bir yükün var, biliyor musun?"

Gülümsüyorum ama bu üzücü. İfademe hiç bağlı hissetmiyorum. Aslında, ben de Cal'a giderek daha az bağlı hissetmeye başlıyorum. "Ben de öyle duydum."

Doktorun muayenehanesinde kan basıncımın çok yüksek olması hiç de şaşırtıcı değil. Doktor çok endişeli değilmiş gibi davranarak iyi bir iş çıkarıyor ama ben onun endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

Yüzünde tedirgin bir gülümsemeyle, "Sizi yarım saat kadar başka bir küçük bekleme alanında bekleteceğim," dedi. "Sonra tekrar kontrol edebilir ve biraz düşmüş olmasını umabiliriz. Bebeğin kalp atışları iyi görünüyor ve ultrasona da bakacağız, ancak tansiyonun düşmesini istiyorum, yoksa yatak istirahati veya olası indüksiyon hakkında konuşmak zorunda kalacağız. Mümkünse bundan kaçınmak istiyorum. Doğurmak zorunda kalsaydınız şansı yüksek olacak kadar ilerlemiş durumdasınız, ancak akciğerlerine vereceğimiz her ekstra gün onun şansı için daha iyi olacaktır. Dolayısıyla, tansiyonunuzdan ve ultrasondan ne gördüğümüze bağlı olarak riskleri ve faydaları tartacağız. Şu anda bana sormak bir şey var mı?"

Yutkunuyorum, boğazım kuruyor ve başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum." Bu kız bebek için tansiyonumu düşürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Odadan çıkarken, kendimi sevdiğim bir sitcom'da bir karakterin diğerine istediği zaman tansiyonunu yükseltip düşürebileceğini söylediği bir sahneye sırtırken buluyorum. Keşke benim de böyle bir şansım olsaydı.

Beni küçük, boş bir bekleme odasına götürüyor ve burada bir hemşirenin beni alması için beklemem talimatıyla birlikte bir şişe su veriyor. Çantamdan bir kitap çıkarıyorum ve hikayeye odaklanmaya çalışıyorum, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için düzenli nefes alıp veriyorum. Ne kadar stresli da, bu bebek için iyi değil ve önce onu düşünmeliyim.

Kendimi sakinleştirmeliyim.

Yine de sakinleşmedim. Yarım saat sonra orta yaşlı bir hemşire beni bulmaya geldiğinde hâlâ sakinleşmeyi *düşünüyordum*. "Sadie?"

Aniden ayağa kalkıyorum ve kitabımı çantama geri koyuyorum. Tek bir sayfayı bile bitiremediğimi ancak o zaman fark ediyorum. Her şeyi bastırma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Endişeleniyorum, takıntı yapıyorum ve en küçük şeyleri çözülene kadar en büyük odak noktam haline getiriyorum. Bu benim için hiçbir zaman kızımın sağlığının risk altında olduğu zamanki kadar sinir bozucu olmamıştı.

"Seni odana geri götüreceğim ve tansiyonunu ölçeceğim, sonra da ultrason için laboratuvara götüreceğim" diyor, sesi monoton.

"Tamam, harika."

Beni koridorda yönlendiriyor ve ancak odanın kapısını açarken her şeyin yanlış olduğunu fark ediyorum. "Oh, burası benim odam değildi."

Yüzümü ona dönüyorum, gitmeye hazırlanıyorum ama o beni engelliyor ve aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Göz kırıyor. "Evet, öyleydi."

Yarım saat önce bulunduğum odadan çok farklı olan odaya bakıyorum. Bu odanın penceresi var, diğerinin yoktu. Bu odada tam önümdeki duvarda sandalyeler var, o odada sağımda sandalyeler vardı.

"Üzgünüm, öyle olduğunu sanmıyorum. Odanın penceresi yoktu ve sandalyeler farklı bir yerdeydi. Sanırım yan odada olabilirdim."

Kıpırdamadan bana bakıyor. "Hayır, hanımefendi. Burası sizin odanızdı."

Ani, hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerime dolarken nefesimi tutuyorum. Sonra hayal kırıklığıyla taşıyorlar. "Hiç sanmıyorum." Dudağımı çiğniyorum. "Yani, önemli değil. Sadece yanlış kişinin odasında olmak ve onların buraya gelmesini falan istemedim."

"Olmaz, çünkü burası senin odan." Kara kaşları havaya kalkarken neredeyse tekrar tartışmam için bana yalvarıyor. "Oturun, Bayan Hawthorne."

Bir nefes çekiyorum, en azından gözyaşlarımı görmezden geldiği için minnettarım, umarım yakında geçerler. Görevimi yerine getirerek sandalyenin kenarına oturuyorum, masanın üzerindeki beyaz çarşafın açıkça kırışmış olmasından rahatsızlık duyuyorum. Birisi yatağın üzerinde ve muhtemelen bu sandalyede de oturuyordu. Bu oda temizlenmemiş ve bunu çok fazla düşünürsem midem bulanacak.

Tek kelime etmeden tansiyonumu ölçmek için elinde makineyle bana yaklaşıyor, manşeti koluma takıyor ve bir düğmeye basıyor. Birkaç saniye sonra manşeti kolumdan çekip alıyor ve yüzü bana dönük bir şekilde tezgâha doğru yürüyor.

"Daha iyi mi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Bana bakmadan, "Doktorunuz sizi gördüğünde her şeyi sizinle konuşacak" dedi.

Alt dudağımı ısıriyorum, hayal kırıklığı ve yorgunluk taşıyor. Sesimin kesilmesinden korktuğum için konuşmak için ağzımı açamıyorum.

Kapıya doğru bir adım attı ve kapıyı çekerek açtı, arkasına bakmadan önce koridora doğru yürüdü. "Hadi gel."

Azarlanmış bir çocuk gibi ayağa kalkıyorum ve kızımın iyi olduğundan emin olmak için arkasından sıraya giriyorum, ancak kendimi pek de iyi hissetmiyorum.

Daha sonra, bebeğin iyi olduğu ve sadece hafif bir rahatsızlık yaşadığım güvencesiyle BraxtonHicks kasılmalar, ve doktor gönderir Ben ev ile

tansiyonumu günde en az iki kez takip etmemi ve çok yükselirse onu aramamı söyledi.

Eve dönerken Cal'i aradım. Artık onu görmezden gelme ya da bu işin dışında tutma havasında değilim. Geriye dönüp baktığımda küçük ve önemsiz görünse de hemşirenin davranışları ve yanlış odada bulunmamla ilgili endişelerimi dikkate almaması beni gerçekten üzdü. Tıp uzmanlarımızın yanında kendimizi güvende hissetmeliyiz ve hemşirenin bana yönelik tepkileri bunun tam tersini hissettirdi. Şu anda sadece birinin beni güvende hissettirmesini istiyorum ve bunu hatasız bir şekilde yapabilecek kişi Cal.

Çabucak cevap verir. "Selam tatlım. N?"

"Doktorun ofisinden yeni çıktım," diyorum ona, sesim çatlamak üzereyken.

"Ne oldu? Sorun ne? Bebeğe bir şey mi oldu? Parkta yaralandın mı?" Genelde sakin olan sesi birden korku ve endişeyle doldu.

"Hayır, bebeğim iyi. Ben de iyiyim. Bazı sancılarım vardı, bu yüzden her şeyi kontrol ettirmek için içeri girdim, ama bunlar sadece Braxton Hicks. Endişelenecek bir şey yok."

"Doktora gideceğini neden bana söylemedin? Seninle gelirdim."

Şimdi ona en kötü şekilde ihanet etmişim gibi hissediyorum. Ya gerçekten yanlış bir şey olsaydı? Orada olmayı hak ediyordu ve ben gururumun ve hayal kırıklığının onu bundan alıkoymasına izin verdim. "Biliyorum." Şimdi sesim çatlıyor ve aniden baraj yıkılıyor. "Özür dilerim" derken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Çok stresliydim, tansiyonum yükselmişti ve ev konusunda sana kızgındım ama bunların hiçbir önemi yok. Eve gelebilir misin?" Sadece ona sarılmak, kanepede kucaklaşmak ve tüm bu aptal tartışmayı unutmak istiyorum.

"Tabii ki. Hâlâ isteyim ama bugün izinliyim, yani dersim yok. Gidebilirim. Şimdi eve mi gidiyorsun? Seninle bir yerde buluşmamı ister misin? Araba kullanabilecek misin? Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Burnumu çekiyorum, burnumu ve yanaklarımı siliyorum. "Ben iyiyim. İyi olacağım. Sadece... Sadece benimle evde buluşmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam, buradaki işimi bitirip bir saat kadar sonra evde buluşuruz..." Dikkati dağılmış gibi bir sesle sözünü kesiyor.

"Sorun nedir?"

"Üzgünüm, yok bir şey. Kiralık evdeki Norma hanım arayıp duruyor, gelip hediyeni almamızı istiyor. Bu konuda oldukça ısrarcı olmaya başladı."

onu. Muhtemelen bir gün fırsat oraya gidip alabileceğimi söyledim ama özellikle seni orada istiyor. Sanırım senin tepkini falan görmek istiyorlar. Ona senin bu yolculuğa hazır olup olmadığından emin olmadığımı söyledim."

"Hayır, Cal. Ben gitmiyorum ve senin de gitmeni istemiyorum. Onlara güvenmiyorum. Neden bu kadar ısrarcılar? Neden en başta bana bir hediye alsınlar ki? Sanki bir sebepten dolayı bizi oraya geri götürmek istiyorlarmış gibi geliyor, şimdi de özellikle beni."

"Ne gibi bir sebep?" diye soruyor, sesi öncekinden daha az yargılayıcı.

"Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

İç çekiyor. "Sanırım çocukları muhtemelen büyümüş ve çoktan gitmiş olan yalnız ve yaşlı bir çift ve nazik olmaya çalışıyorlar. Ama mesele şu ki, eğer rahat değilsen, gitmeyeceğiz. Bu kadar basit. Numaralarını engelleyeceğim. Adresimiz onlarda yok, o yüzden hepimiz yolumuza devam edeceğiz. Benim için önemli olan tek şey sen ve kızımızsınız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kırmızı ışıktaki gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yanaklarımı kuruluyorum. "Biliyorum." "Şimdi eve sağ salim git, tamam mı?"

Yakında görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve eve gitmek için sola dönmeye hazırlanırken flaşörümü yakıyorum, ama içimde bir şey klikliyor. Eve gitmek istemiyorum. Şu anda evde kendimi güvende hissetmiyorum. Yalnız değilim. O dairede bir saniye bile onu beklemek istemiyorum. Bunun yerine okula gidip ona sürpriz yapacağım, otoparkta gizlice öpeceğim. Bunu yapmayalı yıllar oldu. İlkbahardaki mezuniyetten beri sanırım.

Yolculuk nispeten hızlı, şehir merkezindeki kampüse kısa bir yolculuk. Oraya vardığımda, araba sıralarının arasından geçerek onunkini arıyorum. Siyah Camry'nin bu alanda pek benzeri yok ama arka cama yapıştırılmış sarı 'Baby on Board' etiketinden onunkini tanıyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimiz gün almakta ısrar etmişti.

Yanına park etmek için yavaşladığımda midem bulanıyor. Halüsinasyon gibi geliyor. Düzensiz kan basıncımın bir yan etkisi. Yutkunuyorum, direksiyonu öyle sıkı kavıyorum ki arabaların arasındaki boşluğa bakarken canım acıyor. Cal beni buradan göremez -bakmıyor- ama görseydi yüzümün ne kadar korkunç bir şekilde beyazladığını görürdü. Kapalı camlar ve bizi ayıran boşluktan bile kalbimin göğsümde nasıl çarptığını duyamamasına şaşıyorum.

Yutkunuyorum, gördüklerimi anlamaya çalışıyorum.

Onu gönderdim ama yine de onu buldu.

Sahneyi izlerken, ikisi bir arada durmuş, sanki dünyada her şey yolundaymış gibi sohbet edip gülüşürken, bunun ne kadar imkansız olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama yine de gerçek. Orada, sadece birkaç metre önümde kocam duruyor ve tam karşısında da -mükemmel yüzünde tatlı bir gülümseme- Janelle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Durup neler olduğunu sormak yerine arabayla uzaklaşmak muhtemelen aptalcaydı ama onları birlikte gördüğüm anda kusacakmış gibi hissettim.

Şimdi birlikte vakit geçireceklerini biliyorum, eğer gerçekten onun kızıysa geçirmeleri gerektiği gibi. Her şeyin bir yalan olabileceğini düşünmeden önce bile bunu teşvik ediyordum. Onun kim olduğunu anlamadan önce. Hikayesi doğruysa, onun hayatının bir parçası olacağını ve bunun benim için üzücü olmaması gerektiğini anlıyorum, ancak bu durumu daha az üzücü yapmıyor.

Bugün ona ne söyleyeceği endişesinden , sanki yalan söylemiş gibi hissediyorum. İsteydi elbette ama Janelle'le de birlikteydi ve bundan bahsetmedi. Neden bana onun orada olduğunu söylemedi? Telefonu kapattıktan sonra ona sürpriz mi yaptı? Nasıl olabilir ki? Orada olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Ve tabii ki bir de gerçekte amacının ne olabileceğine dair endişeler *var*. Her konuda yalan mı söylüyor? Ona ne söylüyor? Onu korumak için yanında ben olmadan, ona her şeyi anlatabilir ve bu beni nerede bırakır?

O ne istiyor? Bu soru beni her şeyden çok rahatsız ediyor.

Telefon numarasının engelini kaldırmamak ve cevaplar için ona yalvarmamak için her şeyimi verdim ama yapmadım. Yapamadım. Çok acı veriyor.

Cal benden yarım saat kadar sonra eve geldiğinde beni oturma odasında buluyor ve kucaklıyor. Onun kokusunu anında alıyorum. Hafif bir koku.

ve havadar, sadece gömleğinin kumaşına sıkışmış bir ipucu ve yine de koku ezici ve acı verici, olan her şeyi korkunç bir şekilde hatırlatıyor.

Ağzımdan nefes alıyorum ve bir zamanlar sevdiğim kokunun kalıntılarının giysilerimde ve tenimde toplanmamasını umarak uzaklaşıyorum.

Kendini karnıma doğru indiriyor ve doğrudan kızımızla konuşuyor. "Selam nugget. Bugün bizi çok korkuttun." Karnıma sarılıyor, tişörtümün kumaşını yukarı çekerek tenimi görebiliyor. Karnımdaki büyük şişlik yüzünden iyice gerilmişti. Vücudum bu noktada neredeyse tanınmaz halde. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey değişmiş olabilir?

Henüz on ve on iki haftalıkken, karnımın çıkmasını çok özlediğimi hatırlıyorum. Aynanın karşısına geçip karnımı dışarı çıkarır, sanki rahmimde büyüyen bebeğin en ufak kanıtı varmış gibi gösteren gömlekler giydim. Dünyanın onu bilmesini istedim, ama şimdi vücudumda yarattığı değişiklikleri görmeye başladım ve bir daha benimmiş gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. Her zaman kısmen ona aitmiş gibi hissedecek miyim?

"Orada biraz daha takılmalısın, tamam mı? Sadece yumurtadan çıkmaya hazır olana kadar." Ayağa kalkmadan önce dudaklarını karnıma bastırıp uzun bir öpücük konduruyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Şimdi seni kanepeye oturtmalıyız, ayaklarını uzat, elinde sağlıklı bir atıştırmalık olsun. Senin için biraz meyve keseceğim." Ellerini birbirine vuruyor. "Herhangi bir isteğin var mı? Hemen hemen her şeyimiz var ama sanırım en son tatlı yediğimizde ananası bitirmiştin."

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Aslında, bunu yapmadan önce konuşabilir miyiz diye merak ediyordum?"

Yüzü düşer ama sadece bir anlığına. "Tamam, tabii. Her şey yolunda mı?" "Ben de sana bunu soruyorum."

İfadesine öyle bir kahkaha karışıyor ki neredeyse ona inanacağım. Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, beni bu öğleden sonrasının yaşanmadığına ikna edebilirdi. "Neden sorun olsun ki?"

"Sadece soruyorum. İş nasıldı?"

"İş... iyiydi." Cevabı tereddütlü, sanki bilmemi istemediği bir şeyi bileceğimden endişeleniyor. Ama bana kızgın görünmüyor, yani bu da var.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Bir kahkaha attı ve sonra, "Sen neden bahsediyorsun, deli kız?" dedi. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa yaptığı gibi başımı okşuyor ve içim katıksız bir öfkeyle doluyor.

"Sadece soruyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sadece bana söylemen gereken bir şey olmadığından emin olmak istedim."

Dudaklarını ağzına götürür. "Korkarım hayır. Oldukça sıkıcı bir sabahtı. İçeri girdim, bazı ders planlarını kontrol ettim ve eve doğru yola çıktım."

"Doğru." Başımı salladım. Şu anda bana yalan söylemek için bir nedeni yok, o zaman soru şu oluyor: *Neden* yalan söylüyor?

BÖLÜM YIRMI BİR

O - GÜNÜMÜZ

Ertesi sabah, ben içeri girdiğimde Cal banyo aynasının önünde dişlerini temizliyordu. Ağzındaki diş ipi yanağını çarpıtarak bana sırtıyor. "Günaydın."

"Nasıl uyudun?" Esneyerek soruyorum. Cal bir sabah insanıdır, hep öyleydi. *Sabahları yataktan kalkmadan önce şarkı söyleyerek uyanmak ve uyandıktan sonra on dakika içinde koridoru atlayarak geçmek* gibi bir sabah insanı.

Gözlerimi açtıktan sonra bir saat boyunca kendisiyle konuşulmamasını tercih eden bir gece kuşuyum. Uyandıktan sonra saatlerce yatakta yatabilirim, sadece sosyal medyada takılabilir ya da televizyon izleyebilirim. Uyandıktan sonra on dakikadan fazla yatakta kalmak onu deli ediyor. On dakika sonra genellikle bir gözüm hala kapalı olur.

"Bir bebek gibi," der bana, her zamanki cevabı. İçimde bir bebek büyümeye başladığı anda bebek gibi uyumayı bıraktım.

Gülümsüyorum, pijamalarımı çıkarmaya başlamadan önce duşu açıyorum.

"Oh, unutma. Birkaç saat içinde şehir dışına çıkıyorum. Yarın konferans var." dedi. Kelimeler o kadar damdan düşer gibi ki, onu yanlış duyduğuma eminim.

"Pardon?"

"Yarınki konferansı hatırlıyor musun? Sana bahsetmiştim, seyahatimizden dönmemizden hemen sonra olan. Çok uzakta değil."

Lexington, yani bana ihtiyacınız olursa hemen geri dönebilirim ve sadece ilk gün orada olmam gerekiyor. Perşembe günü döneceğim."

"Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." Beynimi zorlayarak bu uygunsuz yolculuğu konuştuğumuz konuşmayı aramaya çalışıyorum. Ters giden diğer her şey yüzünden kendimi keyifsiz ve şüpheli mi hissediyorum? Yoksa endişelenmek için geçerli bir nedenim mi var?

Dudaklarını büzüyor, itaat okulunda öğrendiği bir numarayı yeni deneyen bir köpek yavrusu gibi bana bakıyor. "Bebek beyni." Gülümsüyor. "Sorun değil tatlım. Bu kadar küçük bir şeyi hatırlamanı beklemiyorum." Dişlerini temizlemek için geri dönüyor ve ekliyor: "Sadece hatırlatmak istedim. Yola çıkmadan önce senin için bir şey almamı istersen, hemen haber ver."

Gözlerimi kapatıyorum ve tek kelime etmeden duşa giriyorum. Son zamanlarda benimle konuşma şeklinden nefret ediyorum, ama bundan da öte, haklı olabileceğinden nefret ediyorum. Tek bildiğim, konferansı unuttuğum. Konferanslara gitmesi duyulmamış bir şey değil. Bilmem gerekirdi, biz hala gizlice dolaşırken, yabancılar arasında onun müşfik karısı rolünü oynuyorken, birkaçında ona eşlik etmiştim. Sıcak ve heyecan vericiydi ve o günleri özleyorum.

Bebek tekmeliyor ve ben yere bakıyorum, böyle bir düşünceye sahip olduğum için bile kendimi suçlu hissediyorum. O günleri özlememeliydim, o günlerin içinde o yokken. güzel günleri de beraberinde getirecek. Bunu zaten biliyorum. Son zamanlarda duygularım o kadar karışık ki, gözyaşlarımın yüzümdeki suya karışmasına şaşırıyorum.

Cal dişlerini temizlemeyi bitiriyor, diş ipini çöpe atıyor ve tanımadığım bir şarkı mırıldanarak odadan çıkıyor. Yalnız kaldığımda, sonunda sessiz hıçkırıkların içimden çıkmasına izin veriyorum.

Neden ağladığımdan bile emin değilim. Çünkü bu evde yalnız kalmaktan korkuyorum; çünkü Cal'a bunu söylersem bana kesinlikle deliymişim gibi davranacak; çünkü Cal'ın bana neden yalan söylediğini ya da Janelle'in ne istediğini anlamıyorum; ya da muhtemelen, büyük olasılıkla, hepsinin bir kombinasyonu.

Daha sonra, çantasını arabaya yüklerken, apartmanımızın otoparkında bana bir öpücük verdi, sonra karnımı öptü ve şöyle dedi

Sen farkına bile varmadan eve dönmüş olacaksın. Ayaklarını uzatıp dinleneceğine söz veriyorsun, değil mi? Bütün yemeklerini yaptım ve etiketli, yani tek yapman gereken onları ısıtmak. Ben yokken tırmanmanı, evden çıkmanı ya da dinlenmek dışında bir şey yapmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Hâlâ yapacak işlerim var," diyorum biraz savunmacı bir tavırla.

"Ve sen dinlenirken, rahatlarken ve miniğimizi pişirmeyi bitirirken bu işi kanepede yapabilirsin." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sana söyledim, zaten hamileliğin geri kalanında izin almalısın. Belki de şimdi tam zamanı. Neredeyse sonuna geldik ve her şey bittiğinde kendine zaman ayırmış olmayı dileyeceksin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Büyük ihtimalle haklı ama ben işimi seviyorum. Ve biz küçük bir şirketiz, yani ben çalışmadığım zaman diğer dört kişiden biri benim boşluğumu dolduruyor. Onlardan uzun hafta sonu tatilimizde işimi devralmalarını istedim bile. Kaçınılmaz olana kadar onlardan iş yükümü daha fazla almalarını istemenin ne kadar adil olduğunu anlayamıyorum. Yine de bunu Cal'a söyleyemem. Anlamayacaktır. Onun işi aynı değil ve iş arkadaşları da benim gibi düşündüğü insanlar değil.

"Oraya vardığında beni arayacaksın, değil mi?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Yapacağımı biliyorsun." Beni tekrar öpüyor, sanki bir şey içinmiş gibi bana bakıyor.

Son kez. "Seni şimdiden özledim, güzelim."

"Ben de seni özledim." Başımı göğsüne gömüyorum, beni yalnız bırakacağı düşüncesiyle gözlerim yaşlarla doluyor. Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, yalnız kalmakla ilgili hiçbir sorunu olmayan bağımsız bir kadındım.

Sonra Cal geldi.

Ve bu adam hayatımla, zihnimle ve kalbimle ilgili her şeyi yeniden düzenledi. Bir yıl önce tanıştığımızda olduğum kadın artık benim için tanınmaz halde.

Arabaya biniyor, geri geri giderken bana bir kez el sallıyor, sonra iki kez korna çalıp hızla uzaklaşıyor. Daireye geri dönerken neden bilmiyorum ama onsuz ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Annem hasta olduğu için konuşacak kimsem kalmadı.

Şu anda onu arayabilmek, bu hamileliği onun tavsiyelerini sorarak, dönüm noktalarını kutlayarak ve mücadelelerden yakınarak geçirmiş olmak için her şeyi yapardım. Torununu ilk kez kucağına aldığını görmek ya da beni koridorda yürürken izlemek için her şeyi yapardım.

Hayatımı, geleceğimi hayal ettiğimde, böyle görünmemesi gerekiyordu. Burada olması gerekiyordu. Telefonumu kontrol ettim, yarı cazip bir şekilde

Janelle'in engelini kaldırdım ama bu sefer sadece konuşacak biri olsun diye. Uzun zamandır arkadaşla en yakın olduğum kişiydi ve ben her şeyi berbat ettim.

Ama yapamam. Cal artık benim dünyam. İkimiz dünyaya *karşıyız*.

Üç kişiyiz, kendimi çabucak düzeltiyorum, elimi karnıma götürüyorum.

Sonra son zamanlarda aklımdan hiç çıkmayan o ses içeri giriyor. Cal'in farklı davrandığını söyleyen ses. Tanıdığım, evlenmeyi kabul ettiğim adamdan farklı olduğunu. Bir şeylerin farklı, yanlış ve değişmiş olduğunu. Ve bu bebek doğmadan önce bunun nedenini öğrenmem gerektiğini.

Telefon elimde, numarasını çeviriyorum ve cevap vermesini bekliyorum. "Merhaba yabancı," diye alay ediyor.

"Hey, Lexington'da hangi otelde kaldığını merak ediyordum." "Emin değilim." demeden önce uzun bir duraksama oldu. Neden?"

"Şu anda hangi otele gittiğinizi bilmiyor musunuz?"

Boğazını temizliyor. "Şey, bir e-postada var ama hayır, aklımda değil. Check-in yapmadan önce akşam yemeği için bir şeyler atıştırmak isteyeceğimden GPS'i önce beni bir restorana götürecek şekilde ayarladım."

Dilimi tıklıyorum. "Oh."

"Neden soruyorsun?" Gülüşü gergin mi, yoksa sadece benim endişem mi?

"Sana küçük bir sürpriz gönderecektim," diyorum hızlıca düşünerek.

Tekrar kıkırdar. "Tatlım, çok tatlısın ama bunu yapmana gerek yok, Tamam mı? Sadece dinlen. Televizyon izle ya da kitap oku, oraya vardığımda seni ararım."

Yutkunuyorum, boğazım aniden çok daralıyor. "Tamam."

"Ben gidiyorum. Benzin almak için yanaşıyordum. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

O aramayı bitirmeden önce anahtarlarım elimdeydi ve kapıdan çıktım.

Sadece beş dakikalık bir avantajla, apartmanımızın aşağısındaki benzin istasyonunda siyah Camry'ye yetişmek yeterince kolay. En azından bu konuda yalan söylemiyordu. Arka tarafa yakın bir yere park ettim.

Cal'ın elinde bir şişe su ve bir elmayla kapıdan çıktığını görür. Bir ısırik almadan önce elmanın kabuğunu pantolonuna sürtüyor.

Su ve bir elma. Seyircisi olmasa bile, yine de en sağlıklı seçimleri yapıyor. Yemin ederim, bu adam her zaman dünyanın en derli toplu insanı seçmelerine katılıyor gibi görünüyor.

O arabaya binip kenara çekilince, göz önünde saklandığım park yerinden yavaşça çıkıyorum. Otoyolda aramızda dört araba bırakıyorum, gözlerim onun arabasında, şerit değiştirirken ve dönüş yaparken onu izliyorum. Şimdiye kadar anlattıkları doğru gibi görünüyordu. Onu Lexington'a götürecek olan eyaletler arası yola sapıyor ve kalbim garip bir şekilde sönüyor. Doğruyu söylediği için mutlu olmalıydım ama nedense bu bende bir sorun olduğunu daha da doğruluyor. Beynim bana oyun oynuyor ve beni boş yere endişelendiriyor. Belki dün hemşireyle olanlar da o kadar kötü değildi. Belki de son zamanlarda pek çok şeye aşırı tepki veriyorum, kiraladığım yerdeki çift de buna dahil. Belki de hiç gerek yokken onlara kaba davrandım.

Bir sonraki çıkışta durup geri dönmeyi ve eve gitmeyi planlıyordum ki Cal beklemediğim bir hamle yaptı. İki şeridi hızla geçti ve ben de onu takip ettim. Sonra kesinlikle Lexington'a çıkmayan bir çıkışta indi. Şehir merkezine doğru gidiyor.

Okul, belki? Ama neden?

Sağlıklı bir mesafeyi koruyarak, onu şehir merkezindeki sokaklarda ve bir zamanlar bazı arkadaşlarımla kontür üzerine makyaj dersi aldığım The Gulch adlı mahalleye doğru takip ediyorum. Spor salonu ve smoothie dükkânı olan bir binanın kapalı otoparkına girdiğinde içgüdülerimin başından beri doğru olduğunu anlıyorum. Cal'da bir şeyler var. İçgüdülerim sonunda beni dinlediğine sevinmiş gibi küçük bir takla atıyor, ardından ani bir batma hissi geliyor.

Onu otoparka kadar takip edemem. Şimdiye kadar beni fark etmeyeceği kadar geride durabildiğim için şanslıydım ama bu kadar küçük bir otoparkta bunu başarmamın imkânı yok. Yapabilsem bile, giriş sadece apartman sakinleri için işaretlenmiş ve Cal'ın küçük terminalde hangi kodu girdiğini göremiyorum.

Hızlıca düşünerek, tek bir sokak park yeri bulana kadar blok boyunca ilerliyorum. Normalde paralel park etmekten tüm varlığımla kaçınır, bunu denemek yerine vazgeçene kadar blokta daire çizerdim, ancak şu anda fazla seçeneğim yok. Ayrıca park yerinin boş olduğundan emin olmak için de zamanım yok.

Paralel park işi iyi yapılır, sadece arabadan fırlamadan önce bir şey çarpmayacak kadar uzaktayım. Ya da en azından *deniyorum*. Otuz sekiz haftalık hamileliğe birkaç gün kala hareket etmek çok daha zor, bir yere fırlamak şöyle dursun, ama elimden geleni yapıyorum. Dikkatli bir şekilde kaldırımdan aşağıya doğru sürünüyorum, karnımı yerinde tutarken içten içe ya onu kaybedeceğim ya da burada ne yaptığıma dair inandırıcı bir açıklama yapamadan yakalanacağım diye . Onu takip ettiğimi anlayacak. Ona güvenmediğimi anlayacak.

Bildiğim kadarıyla, belki de burası diğer profesörlerin evlerinden biridir ve onları almaya geliyordur, böylece konferansa birlikte gidebilirler. Ama o zaman neden bundan bahsetmedi? Bu gündeme gelebilecek bir şey, değil mi?

Kapalı otoparka ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Son zamanlardaki tansiyonumu göz önünde bulundurursak, bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını biliyorum, ama bilmek zorundayım. Birlikte bir aile kurmak üzere olduğum adamın hâlâ tanıdığım kadar iyi bir adam olduğunu bilmeliyim.

İçeride, etrafıma bakarken nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Gidecek tek bir yön var, bu yüzden yavaşça yürüyorum, gerekirse kolayca saklanabileceğim kadar arabalara yakın duruyorum.

Kapalı otoparkın gölgeleri arasında her bir arabayı ve onun olup olmadığını ayırt etmek zor.

Kendime not: Bir dahaki araba alışverişimizde tek seçeneği parlak, bana bak kırmızısı olsun.

sesini duyduğumda, yakalandığım korkusuyla donup kalıyorum. "Hey, sadece yolda olduğumu haber vereyim dedim."

Sese doğru dönüyorum, gümüş bir minivan ile yeşil bir kamyonun arasına çömeliyorum.

Şurada.

Otoparka doğru yürüyor, benden ya da takip edildiğinden habersiz. Hâlâ nereye park ettiğini göremiyorum ama asansöre adım attığında bunun bir önemi kalmıyor. Nereye gittiğini bulmalıyım.

Kapılar kapanır kapanmaz sessiz otoparkta koşturuyorum, asansörün durduğunu duyana kadar bekliyorum, sonra da bana geri dönmesi için düğmeye basıyorum.

Kapılar açıldığında asansör havasız ve ayak, bayat hava ve idrar kokuyor. İçeri adım atarken nefesimi tutuyorum, hızlı hareket etmesi için dua ediyorum.

Burada birden fazla kat var, ancak bu asansör sadece kapalı otoparktaki diğer katlara veya L işaretli bir kata gidiyor.

ama yukarı geleceğini söyledi, bu yüzden lobideki kişiyi beklemeyeceğini varsaymak zorundayım. Yine de önce lobinin düğmesine basıp aşağı inerken bir plan oluşturmaya çalışıyorum.

Midem çalkalanıyor ve elimi burnuma bastırmak zorunda kalıyorum, el sabunumun kokusunu içime çekip havadaki pis kokuyu maskeleymesini umuyorum. Asansörün arka duvarı parmak izleri ve bilinmeyen maddelerin lekeleriyle kaplı bir pencereden ibaret. Kalabalık caddeye ve yolun karşısındaki inşaatı bakarken ona ya da gümüş, metal tırabzana dokunmaya cesaret edemiyorum.

Asansör yumuşak bir *sesle* duruyor ve ben öne çıkıyorum. Kapılar yavaşça açılıyor, bu ölüm saçan metal kutudan yeterince hızlı kaçmama izin vermiyor. Sessiz koridoru geçip çift camlı kapıdan kompleksin lobisine girerken serbest kaldığım anda temiz havayı bir yudumda içime çekiyorum.

Orada bir asansör ve merdivenler var ama hangi katta olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neyse ki, düşünmek için zaman ayırdığımda lobi boş ve sessiz. Gideceği daireye girmeden önce her katı kontrol etmem mümkün değil. Girdiğinde de çok geç olacak. Nerede olduğu ya da hâlâ burada olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmayacak. Ben hâlâ ikinci katı kontrol ederken o üçüncü kattaki bir daireye girip çıkarsa, bütün günümü çoktan gitmiş bir adamı arayarak geçirebilirim. Başka bir şey düşünmeliyim. Onu bulmanın başka bir yolu olmalı.

Asansörü çağırıyorum, düşünürken sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. İkinci kata yavaşça çıkarken, bir yılı aşkın süredir yapmadığım gergin bir alışkanlıkla orta parmağımın tırnağının etrafındaki deriyi çiğniyorum. Neyse ki asansör ayak kokusundan çok parfüm kokuyor, bu yüzden kokuyu maskelemekten çok plan yapmaya odaklanabiliyorum.

Plan bana karanlık bir gökyüzündeki bir ışık huzmesi gibi geliyor, yavaşça beliriyor ve sonra kayboluyor. Onu aramak, anlamlandırmaya çalışmak zorundayım. İşe yarayabilir mi? İşe yaramasını sağlayabilir miyim?

Denemek zorundayım.

İkinci kata yaklaştığımda telefonumu çıkarıp, gençliğimde arkadaşlarımla aşık olduğum kişileri arayarak şaka yaptığım yılları anımsıyorum. Ekliyorum Aramadan önce telefon numarasına *67 ekleyin, böylece onun tarafında bilinmeyen olarak görünecektir.

Beni sesli mesaja göndermeden önce iki kez çaldı ama telefonunu hiç duymadım. Asansöre döndüm, üçüncü kata çıktım. Bu bina çok büyük değil. kadarıyla, her katta sadece dört daire var, bu da demek oluyor ki

koridorda durup numarasını çevirdiğimde onun iğrenç zil sesini duyuyorum. Bir kez olsun, o şeyi bu kadar korkunç bir ses seviyesinde tuttuğu için minnettarım.

Teoride bunun işe yaraması gerekir.

Belki de...

Umarım.

Üçüncü kattaki numarayı tekrar aradım. Bu sefer kızgın bir "Ne?" ile cevap veriyor. Neredeyse bitirecektim ama beklemeye karar veriyorum, dinlemek için koridorda yavaşça ilerliyorum. "Ne?" diye tekrar arıyor. "Alo? Kimsiniz?"

Telefon hattı dışında hiçbir yerde sesini duymuyorum. *Çıkmaz sokak. O da burada değil.* Aramayı sonlandırıp asansöre dönüyorum ve dört numaraya basıyorum. Dördüncü katta numarasını bir kez daha çeviriyorum.

Uzakta, neredeyse eşleşen hafif bir zil sesi duyuluyor. Bu onun zil sesi, kulağa eski gelen ve ona kendini havalı hissettiren. Beni doğruca ona götürecek olan.

Aramayı duymazdan geliyor ve ben birinci ve ikinci daireleri geçerek tekrar arıyorum. Çalmaya başladığında telefonu kulağımdan indiriyorum, nefesimi tutuyorum ve sesin hangi daireden geldiğini çözmeye çalışarak yerimde dönüyorum.

İşte.

Yavaşça ilerliyorum.

Üçüncü kapının arkasında.

Üç numaralı kapı. Sanki bu bir tür çarpık reality şovmuş gibi. "Kimdi o?"

İçimdeki her şey donuyor. Ses beni iliklerime kadar ürpertiyor ve olduğum duruyorum.

Onu

nla.

Hay

ır.

Hay

ır.

O burada yaşıyor. *Yaşayamaz.*

Burada onunla birlikte. *Ama... neden?*

"Dolandırıcı, muhtemelen," diye mırıldandı. "Buraya gel."

Birden sesi son bir araya gelişimizden çok daha farklı çıkmaya başladı. Daha az sert ve resmi. Daha az gergin. Kıkırdıyor ve kanım donuyor.

Sonraki sözleri dünyamı bir sarmalın içine sokuyor. "Seni özledim."

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Çekip gitmeliyim. Gitmeli ve kendimi bu karmaşadan kurtarmalıyım. Kanıt toplamalı, eşyalarımı toplamalı ve

Taşınmak. Ama yapamıyorum. Ne olduğunu anlayamadan parmaklarım kapıda, o kapıyı açıyor ve birbirimize bakıyoruz. O başını sallarken gözyaşları ve öfke yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor, her ikisi de zaten bildiğim şeyi inkâr etmeye hazır.

"Hile yapıyorsun!" Kapının açık olduğunu ve hala koridorda durduğumu umursamadan, kendimi aptal durumuna düşürdüğümü umursamadan bağıriyorum. "Beni aldatıyorsun, seni pislik! *Bunu nasıl yaparsın?*" Cal'e bağıriyorum, davet beklemeden evine girerken parmağımın onu işaret ediyorum. Başımı çevirip onunla yüzleşirken içimde bembeyaz bir öfke yayılıyor. "Ve sen! Planın hep bu muydu? Benden ne istiyordun?" Belki de ihaneti en çok onun canını yakıyor ama nedenini anlamıyorum. "Hepsi bir yalan mıydı?"

"Hayır," diyor, bir eli karnında. "Hayır, Sadie, dinle-" İleri doğru bir adım atıyor, ama Cal kapıyı kapatıyor ve o bana ulaşmadan aramıza giriyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor. "Beni nasıl buldun ki?"

Ona bakarken yüzüm buruşuyor. İfadesinde en ufak bir suçluluk ya da üzüntü belirtisi yok. "Şu anda bana sormak istediğin şey gerçekten bu mu? İkiniz hakkında bildiklerim umurunda bile değil mi? Seni suçüstü yakaladığımı?" bakıyorum. "Bunu bana nasıl yaparsın?" Bunun ne anlama geldiğini anladığımda elimle karnımı okşayarak geri çekiliyorum. "Bunu bize nasıl yapabildin?"

Janelle onu iterek, "Anlamıyorsun," diyor. *Hayır*, ona. Kolunu onun koluna doluyor.

"Anlayacak ne var ki?" Hasta olacağım. "Bunu bana neden yapıyorsun? Yaptığım şey yüzünden mi? Beni geri almaya falan mı çalışıyorsun? Nişanlımı çalıp bana ödetmeye mi?"

"Neden bahsediyor bu?" Cal ilk kez Janelle'e bakarak sorar.

"Beni dinle. O senin nişanlın değil Sadie," diyor kararlı bir şekilde ve sanki oda dönmeye başlıyor, zemin yok oluyor.

"Sen neden ? Tabii ki öyle." Bedenim ağırlıksız bir buz kütlesi gibi.

"Hayır." Gözlerini kapatıyor, için kendini hazırlıyor. Gözlerini açtığında, benimkileri delip geçiyorlar. "O benim kocam."

BÖLÜM YIRMI İKİ

HİM - ÖNCE

Sonunda onu koridordan aşağı indirmek iki yıl daha sürdü ve bunu yaptıktan sonra hemen bir bebek için denemeye başladık. Tabii ki bundan çok daha uzun süredir bebek için uğraştığımızı bilmiyor ama artık tamamen özgürüz.

Zaman çizelgem mahvoldu. Otuz beş ile kırk yaşları arasında çocuk sahibi olmam gerekiyordu. Bir insanın ebeveyn olması için en ideal zaman aralığının bu olduğu defalarca kanıtlandı. Belki başka birini bulmak daha kolay olurdu ama Janelle özel biri. Onun hakkında yanılmış olmayı reddediyorum.

Düğünden birkaç ay sonra, bir doktora görünmesi gerektiğinden bahsetmeye başladım.

"Bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Gebe kalmanın ortalama sekiz ay, hatta anormal kabul edilmeden önce bir yıl kadar sürebileceğini okumuştum. Zaten döngülerimin her zaman biraz tuhaf olduğunu söylemiştim ve doğum kontrolünü yeni bıraktım. Biraz zaman alabilir."

Ve o haklı. Gitmeyi kabul etmesi için iki ay daha geçmesi, iki kez daha özlemesi gerekiyor.

Randevuda, doktor uzun zamandır şüphelendiğim şeyi doğruladı. Spermim bir at kadar sağlıklı ama karım bir eş için idealden daha az. Rahmi mükemmel bir ev sahibi değil, yumurtaları sağlıklı değil ve düzenli olarak yumurtlamıyor. Genel olarak, doğal yollardan gebe kalma şansımız yüzde ondan daha az ve ikimizin de IVF'yi karşılayacak gücü yok. Ben evlat edinmek istemiyorum,

Gerçi doktor da bir seçenek olarak bahsetti. Çocuğum benim DNA'mı taşımalı. Nokta.

Şimdi, sadece bu kadın için bu kadar bekleyip zaman kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda çocuğumu taşıyamayacak. Hiç bu kadar yenilmiş hissetmemiştim.

Denemeye devam edebiliriz, biliyorum. Janelle sadece yirmi beş yaşında. Daha birkaç güzel yılı olacak kadar genç ama ben yaşlı bir baba olmayı reddediyorum. Planım benim için önemli ve onu yürüteceğim.

Eve dönerken Janelle'e bakıyorum, kafamda yeni bir plan şekillenmeye başlamış bile. Planda bir değişiklik.

"Belki de en iyisi budur," diyor bana, gözlerinde yaşlar olmasına rağmen. "Belki birkaç yıl daha birbirimizin tadını çıkarırız ve sonra koruyucu aileden bir çocuk evlat edinebiliriz. Bunun gerçekten çok özel olacağını düşünmüşümdür hep."

Bu öneri midemi bulandırdı. Bunu nasıl kabul edebilir? Hiçbiri sorun değil. O ne kadar özel olsa da, evlenmek için yanlış kadını seçtim. Ve artık çok geç. Boşanma kesinlikle planın bir parçası değil. Hem hatamı *hem* de başarısızlığımı kabul edemem.

Bu olmaz. Bu hiç olmaz.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

HİM - ÖNCE

"Bir planım var."

Yemek masasında karşılıklı oturmuş, doğurganlığını artıracak besinlerle dolu hazırladığım yemeği yiyoruz. Salatada ceviz ve domates - birincisi yumurtlama şansını artırmak için, ikincisi de zaten yeterli olan spermlerimi güçlendirmek için - yumurta sağlığı için tam yağlı süzme peynir, implantasyon şansını artırmak için fasulye, iyi bir omega-3 kaynağı için somon balığı ve tatlı olarak üreme sağlığı için yarım greyfurt. Bir anne için uygun bir yemek, gerçi onun bir anne olacağından şüphe etmeye başladım.

Şekerini sınırlandırdım, alkol ve kafeini tamamen kestim ve kırmızı et tüketimini haftada bir kezle sınırlandırdım. İşe yaraması gereken her şey, bunu düzeltmesi gereken her şey ama hiçbirisi işe yaramıyor.

Hiçbir şey işe yaramıyor ve ben hayır cevabını kabul eden bir adam değilim. Çözüm için paramız olmayabilir ama ben bedava bir çözüm bulacağım. Bunu bizim için düzeltereğim.

Somon balığından başını kaldırıyor, gözleri yorgun. Bu onu öldürüyor. Bunu düzeltmek zorundayım. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum, en az benim kadar. "Ne planı?"

"Bize bir bebek getirmek için."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bu kulağa biraz suç gibi geliyor." "Bir taşıyıcı anne istiyorum."

Bir an duraksıyor, sonra elindekileri bırakıp beni inceliyor. "Bunu karşılayamayacağımızı biliyorsun."

"Ya bunu bedavaya yapabileceğimi söylersem?"

Şimdi ilgisini çekmiş görünüyor. Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?

Nasıl yani?" "Kabul edecek birini bulabiliriz."

Başını geri çekip inanmaz bir şekilde sallıyor. "Cal, kimse bizim için bedavaya bebek sahibi olmayı kabul etmez. Hamilelikle ilgili tüm tıbbi faturaları saymıyorum bile."

Dudaklarımı birleştiriyorum. Bundan sonraki kısımdan hoşlanmayacak ama ne olacaksa olacak. Ve bu bizim tek seçeneğimiz.

"Tabii bizim taşıyıcı annemiz olduğunu bilmiyorsa."

Şimdi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer birini hamile bırakırsam, belki de bebek istemeyen birini, sonra onu bebeği bize vermeye ikna edersem, bu ücretsiz bir taşıyıcı anne gibi olur."

Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. "Beni aldatmaktan mı bahsediyorsun?"

"Başka biriyle yatmak, evet. Sadece üreme eylemi için. Bundan zevk almazdım." Üst dudağı kıvrılıyor ve ellerini tutmak için masaya uzanıyorum. "Bu aldatma olmazdı çünkü senin bundan haberin olurdu. Döngünün içinde olurdun."

"Aklında biri var mı?" diye sorar endişeyle. "Hayır. Şey-"

Dudağımı ısırđım. "Sınıfta bir öğrenci var-"

Ayağa kalkıyor, peçeteyi kucağından alıp masanın üzerine atıyor. "Başka bir öğrenci mi? Sana neler oluyor böyle? Bu bir çeşit fetiş mi?"

"Hayır," diyorum ona, ben de ayağa kalkıyorum, sesim sakın. Ben zaten sakın bir ebeveyn olma pratiğı yapıyorum ama o daha çok genç ve öğrenmesi gereken çok şey var. "Hayır, tabii ki hayır. Bu benim zevk alacağım bir şey değil. Bu bizim için olurdu. Ailemiz için. Bu öğrencinin çocuk istemediğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Bunu tartıştık. Bütün sınıf."

Büzüşerek benden uzaklaşıyor. "Sen... ne? Sınıfını mı araştırdın? Bir aday bulmak için onları yokladın mı?"

Evet. "Hayır."

Damızlık Kızın Öyküsü'nü tartışırken, çocuklarla ilgilenmeyen en çekici öğrencyi bulma niyetiyle, sınıfta bir gün kimlerin çocuk istediğini özellikle sordum. Tüm kutucukları işaretleyecek birini.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemem, onun yerine "Organik olarak ortaya çıktı ve bana bu fikri verdi" diyorum.

Yine de ikna olmuş görünmüyor. "Ne yani? Sen... sen sadece onu hamile bırakmak ve kürtaj yaptırmamasını mı ummak istiyorsun? Ya da fikrini değiştirmesini?"

"Yapmayacak."

"yapmayacak?" "İkisine de."

Hayal kırıklığı içinde dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bunu bilemezsin." Ellerini tutarak masanın etrafından dolanıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Gözleri dalgalanıyor.

"Bana güveniyor musun?" Tekrar ediyorum.

Sonunda yavaşça başını sallıyor, gözleri yaşlarla dolu. "Evet."

"O zaman bu işi halledeceğimi söylediğimde bana güvenin. Bunu düzelteceğim. Bize bir *bebek* verecek -bizim bebeğimiz- ve o zaman ailemiz tamamlanmış olacak."

"Bütün bir aile istiyordun, bir sürü çocuk." Şimdi ağlıyor. "Bu hiçbir şeyi düzeltmez. Elimden gelen her şeyi yapıyorum, senin ve doktorun söylediği her şeyi. Bunu senin için yapmak istiyorum. Hayal ettiğin her şeyi sana vermek istiyorum."

"Bir tanesi yeterli olacak," diyorum ona. Bu zaten mükemmel olan bir planda acı verici bir değişiklik, ama yapmak istediğim tek değişiklik. "Sadece bir taneyle mutlu olabilirim."

Sonunda ağlamayı bıraktı. "Evli olduğunu bilmiyor mu?"

"Sanmıyorum, hayır." Sınıfta yüzüğümü takmayı aylar önce bıraktım ama Janelle'in bunu bilmesine gerek yok.

"Ve o zarar görmeyecek mi?"

Her zaman başkalarını düşünür. "Hayır, tabii ki düşünmüyorum."

Burnunu çekiyor, gözlerini kuruluyor. "Peki, adı ne? Onu araştırmak istiyorum. Onu tanımak istiyorum."

Gülümsüyorum, kalbim sıkışıyor. O da kabul etti. Gerçekten işe yaradı. "Adı Sadie Hawthorne ve sana şunu söyleyeyim Ellie, o kesinlikle mükemmel."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

HİM - ÖNCE

Ertesi gün ders bittiğinde Sadie'den geride kalmasını istedim. Elinde kitaplarıyla masama doğru yürüdü. Sınıftaki diğer çocuklardan daha yaşlı, şimdiden otuzlu yaşlarında ama yine de bebeğim için iyi bir kuluçka makinesi olacak kadar genç ve sağlam.

"Profesör?" diye soruyor, beni inceleyerek.

Çekici bir kadın. Donuk kahverengi saçları var ama gür ve sağlıklı saçları bana çok yönlü bir diyetle beslendiğini söylüyor. Mükemmel bir denge. Kakülleri biraz fazla uzamış ama kendine bakmadığını gösterecek kadar değil. Neredeyse hiç makyaj yapmıyor ve tırnaklarını boyamıyor, ki bu iyi bir şey - daha az kimyasal- ve kıyafetleri gösterişli ya da dikkat çekici değil. Ortama uyum sağlıyor ve kolayca unutulabiliyor, bu da işler çirkinleşirse benim işime yarayacak, ama yine de... çekici. Güzel bir yüzü, hoş hatları var. Hayatımın geri kalanında bir çocuğa bakmaktan çekinmeyeceğim türden özellikler.

"Merhaba Sadie. Şu ana kadar dersi nasıl bulduğunu sormak istedim." Yerimden kalkıp sıranın ön tarafına yaslanıyorum, böylece bacağım ona yakın oluyor. Çekinmeyince dizimi biraz daha yaklaştırıp sınırlarımı test ediyorum.

"Oh." Soru karşısında şaşırmış görünüyor. "Çok hoşuma gitti. Okumayı severim ama klasikleri pek sık elime almam, bu yüzden kendimi zorlamaktan keyif alıyorum."

"Bölümün ne?" Sanki umurumdaymış gibi sordum. Zeki olduğunu biliyorum. Belli ki hırslı bir şeylere yönelecek. Çocuk istemeyen kadınlar böyledir. İçlerindeki boşluğu doldurmak için hep başka bir şey ararlar.

"İşletme ve pazarlama bölümlerinde çift anadal yapıyorum," diyor. "Bir gün kendi halkla ilişkiler şirketimi yönetmek istiyorum."

"Ve yine de kendinizi bir edebiyat dersinde buldunuz."

Dudaklarını büzüyor. "Yine de." Kıkırdayarak ekliyor: "Aslında yayıncılar ve yazarlar için halkla ilişkiler yapmayı çok isterdim, en sevdiğim iki dünyanın birleşmesi gibi bir şey." Parmaklarını sanki ellerini önünde birleştiriyormuş gibi birleştirerek ne demek istediğini daha iyi anlatıyor.

"Ahh, anlıyorum. Ben de senin sadece ateşli profesör yüzünden burada olduğunu sanıyordum."

Söylediklerimi düşünürken gözleri irileşti. "Oh."

Başımı sallıyorum. "Çoğunlukla dalga geçiyorum ama bana baktığını fark etmediğimi söyleyemem."

Kendini toparlamış gibi görünerek, "Dersi siz veriyorsunuz. Sanırım başka birine bakmak kabalık olur."

Bu da bana içten bir kahkaha attırdı. "Oh, hepsi bu mu?"

"Mm-hmm." Bana gülümsüyor ve ilk defa bunu yaparken gözlerinin parladığını fark ediyorum. Sandığımdan daha çekici biri. Belki de bu eğlenceli olabilir.

"Selam." Çenemi ona doğru eğiyorum. "Bir ara benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"Randevu gibi mi? Ya da özel ders gibi mi?"

Sırıttıyorum. "İçimden bir ses özel derse ihtiyacın olmadığını söylüyor."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

HİM - ÖNCE

Hamilelik testi pozitif çıktığında sadece birkaç aydır çıkıyorduk. Onun için her şey çalışır durumdaydı, bu da prezervatiflerdeki deliklerin normal şartlar altında sağlıklı bir kadında işe yarayacağını kanıtlıyordu.

Ama bu Janelle'in suçu değil, bunu biliyorum. Ailesinin belki. Ya da kötü beslenme alışkanlıkları. Yaptığı tüm makyajlar, vücuduna aldığı alkol ve doğum kontrol hapları. Doğal kimyasını bozacak ve onu fiziksel olarak çocuk taşımaya elverişsiz hale getirecek bir şey.

Sadie'nin sabah bulantıları birkaç gündür devam ediyordu, ancak nihayet hamilelik testi önermek için bugüne kadar bekledim. Bana bunun imkansız olduğunu, her zaman korunduğumuzu ve başka biriyle yatmadığını söyledi, ama işte orada. Küçük, gri ekranda bana bakan tek bir kelime - semboller yerine kelimelere başvurduk, çünkü insan nüfusunun bilişsel yeteneği sürekli azalıyor - hamile.

Ben yaptım. Bir çocuk yaptım. Şimdiye kadar yaşamış en mükemmel çocuğun babası olacağım. Sanki keçe masanın etrafında zıplayan bir bilardo topuymuşum ve sonunda bir sepete yerleştirilmişim gibi, her şey yerli yerine oturuyor. İçimde kabaran sevinç duygusu, ölürken içine daldığınızı hayal ettiğim beyaz ışıktan başka bir şey değil. Saf huzur.

"Ne yapacağız?" diye soruyor, testin üzerinden bana bakarak. "Bebek sahibi olamayız." Alay ediyor, volta atıyor, belli ki perişan halde.

"Sorun yok," diyorum ona, yüzüm gülümsemeye karşı savaşıırken şaşkın ifademi korumaya çalışarak. "Her şey yoluna girecek." Onu omuzlarından yakalayıp sakinleştiriyorum. "Ne yapmak istiyorsun? Konuş benimle. Senin için buradayım."

Bana bebeği doğuramayacağını söylemesini ve benim de bir kahraman gibi devreye girmemi bekliyorum ama bunun yerine boşluğa bakıp düşünüyor. "Ben... Ben bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim... Bu nasıl oldu?"

Başımı salladım. "Böyle olmaması gerekiyordu." "Biri öğrenirse işini kaybedebilirsin." Dudağıma dokunuyorum. "Tabii kimse benim olduğunu bilmiyorsa."

Panik içindeki gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bak, ideal olmadığını biliyorum ama istemiyorsan bebeği ben alırım. Hep çocuk istemişimdir. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Dahil olmak zorunda değilsin. Çocuk istemediğini biliyorum. Sen doğurana kadar bunu gizli tutabiliriz, sonra da ben alırım."

Çenesi titriyor. "Yani bebeği gerçekten istiyor musun?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle, evet. Yani, bu şekilde olmasını hayal etmemiştim ama bence oldukça harika olabilir."

"Birkaç hafta içinde mezun oluyorum," diyor usulca, düşünmeye geri dönüyor.

"Evet, bu doğru. Saklanmayı kolaylaştırıyor. Eğer aşırıya kaçmazsan, kendini göstermeye başladığında okuldan atılmış olursun."

Gözleri bir parça umutla benimkilere geri dönüyor. Ona yardım ediyorum. Günü kurtarıyorum. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Evet-er-biz-ne?" Dünya dönmeyi bırakır. Parlak ışık kayboldu. Batıyorum.

"Bebeği benimle büyütmek mi istiyorsun? Benimle olmak istiyor musun?" Karnım zonkluyor. "İstedğin bu mu?"

Elleri şimdi çocuğumu taşıyan düz karnıma gidiyor. "Evet," diyor usulca. "Sanırım varım. Eğer sen varsan, ben de varım. Bunu gerçekten yapabileceğimizi düşünüyorum Cal. Birlikte."

Duvarlar etrafımı sararken, oksijen odayı terk etmeye zorlanırken, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Tek dizimin üstüne çöküyorum. "Hadi yapalım o zaman. Her şeyi göze alalım. Evlen benimle, Sadie."

BÖLÜM YIRMI ALTI

HİM - ÖNCE

O gece eve döndüğümde Janelle için bir yemek hazırladım ve ona bir kadeh şarap koydum. Bebek için bu kadar uğraşmayı bıraktığımızdan beri daha çok içmeye başladı ve ben de buna izin verdim ama ilk kez kadehi dolduran ben oluyorum.

Egzersiz dersinden çıkıp kapıdan içeri girdiğinde dikkati dağılmış görünüyor. Son zamanlarda çok meşguldü, sanırım benden uzak durmak için dersler alıyordu. Başka biriyle yattığımı bilmenin onun için kolay olmadığını biliyorum. Başka biriyle çıktığımı. Ama şimdi her şeye degecek.

Beni mutfakta buldu ve olduğu yerde durdu. "Ne oldu?" diye kaçırdı. Yüzümdeki ifadeden bir şeylerin farklı olduğunu, değiştiğini anlayabiliyor.

Bardağını ona uzattım ama içmedi. Yılmadan benimkini havaya kaldırıyorum. "Peki, anne olmaya hazır mısın?"

Sesi soluğu kesildi. "Ne?"

İşliyorum. "Anne baba olacağız, tatlım. Sonunda oldu." "O... o hamile mi? Gerçekten yaptın mı? Şimdiden mi?"

Başımı salladım. "Bugün testimiz pozitif çıktı." Sarılmak için onu kendime çektim ama kollarımda kaskatı kesildi. "Sanırım bu yaşlı adamın hala çalışan parçaları var." Sessiz ve hareketsizdi, ben de geri çekildim. "Bir sorun mu var?"

"Ben sadece... işlem yapıyorum." Yere bakıyor. "Sana bebekten vazgeçmek istediğini söyledi mi?"

Çenem gerildi. Bu kısmı biraz sonraya saklamayı umuyordum. "Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

İçimi çekiyorum, kollarımı ondan uzaklaştırıyorum ve alnımı kaşıyorum.

"Bebeği doğurmak istiyor. İkimiz de."

Janelle'in kolları iki yana açıldı. "?" "Onu büyütmemizi istiyor. Birlikte."

"Peki sen buna ne dedin?"

Bir çektim. "Ben... teklif ettim."

Sandalyeye tutunuyor, yere çöküyor ve bardağı kendisinden uzağa koyuyor. "Evlenme mi teklif ettin? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Duraksıyor, alt dudaklarını çiğniyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Beni terk mi ediyorsun?"

Birden gözlerindeki hüznü anlıyorum. "Oh, tatlım, *hayır*. Tabii ki hayır. Bu bebek bizim -senin ve benim- tıpkı söylediğim gibi. Sadece onu vazgeçmeye ikna etmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ben hallettim. Yakında istediği şeyin bu olmadığını anlayacaktır. İyi bir anne olmak için fazla bağımsız." Yüzünü buruşturuyor. "Ama şimdilik... Rolümü oynamalıyım. Kendimi tamamen adamalıyım."

Gözleri endişeyle titriyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Onun yanına taşınacağım."

Tekrar ayağa kalktı. "Ne dedin? *Hayır*. Sen benimle yaşıyorsun. *Karınla*."

Ellerimi omuzlarına koydum, yavaş ve sakın bir şekilde konuştum. Sanki bir çocukla konuşur gibi. *Bu ebeveynlik işinde çok iyi olacağım. En iyisi*. "Ve şimdilik, taşınmak zorundayım. Eşyalarımın çoğu burada kalacak ama onunla küçük bir daire tutacağız. Birlikte yaşayacağız çünkü onun istediği bu. Rolümü oynayacağım ve dokuz ay sonra bebeğimizi eve getireceğim."

"Ya yapamazsan? Ya fikrini değiştirmezse?"

Dudaklarım gerildi. "Bu konuda endişelenme, tamam mı? Bırak her şeyi ben halledeyim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, onu kollarıma almaya çalıştım ama beni geri itti. "Her şeyi mahvettin!" diye bağırıyor, geri çekiliyor ve benden kaçmak için dönüyor. "İstediğim bu *değildi*."

Onu kovalamıyorum. Kızgın ve onu suçlamıyorum ama yola gelecektir. Bunun en iyisi olduğunu er ya da geç anlayacak. Bundan emin olacağım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

O - GÜNÜMÜZ

"Anlamıyorum," diyor Sadie, ikimize bakarak. Bizim birliğimize. Ailemize. Geçtiğimiz dokuz ay, bana çok fazla ihtiyacı olan iki kadını dengelemek açısından zor geçti. Her yönden üzerime gelen duygular. Ama buna değdi. Şu anda o kadar ilerlemiş durumda ki, bebek şu anda doğacak olsa bile -bebeği *kendimiz kesmek zorunda kalsak* bile- bebek hayatta kalacak. Kızım hayatta kalacak.

Bilmek istediğim şey, karımın Sadie'ye neden öyle baktığı. Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi.

Janelle ağzını açar. "Sadie, dinle-"

"O senin kocan olamaz. Biz nişanlıyız." Sadie başını sallıyor ama Janelle cevap vermeden önce ben öne çıkıyorum.

Bununla ondan çok daha iyi başa çıkabilirim. Sadie'yi şimdi bile kontrol edebiliyorum. "Açıkçası, bunu sana söylemek istediğim yol bu değildi..." Yavaş bir nefes vererek başlıyorum. "Ama bu doğru. Janelle sana söylediğimiz gibi benim kızım değil. O benim karım."

Sadie gözle görülür şekilde solgun, karnını tutuyor. "Bu bir çeşit hastalıklı oyun mu? Bir... şaka mı? Hepiniz kafamı karıştırmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Bunların hiçbiri planlı değildi, tamam mı? Aramızda olanlar bir hataydı. Ben bir hata yaptım ama en büyük mucize bu hatadan kaynaklandı." Karnını işaret ediyorum. "Janelle ve ben her zaman bir aile istedik ve onun kendi çocuğu olamıyor." Sevgi dolu bir koca gibi onu doğru çektim. "Bu yüzden hamile olduğunu öğrendiğimde

Sonunda kendi bebeğimize sahip olabileceğimiz ve sana da istediğini verebileceğimiz anlamına geleceği umuduyla ilişkimizi temizledik."

"Ne istiyorum?" diye hırlıyor.

"Bana çocuk istemediğini söylemiştin. Ve bu sorun değil. Her şey yoluna girecek."

"Sen neden bahsediyorsun? Bunu ne zaman söyledim?"

"Tam olarak bilmiyorum. Daha önce de bahsetmiştiniz..." Çok fazla şey söylediğimin farkına varıyorum.

Gözleri bir oraya bir buraya kayıyor, boşluğa bakıyor, kendi kendine düşünürken dudakları belli belirsiz kıpırdıyor. Sonunda bana baktı. "Sınıfta mı demek istiyorsun? Biz çıkmaya başlamadan önce mi?" Bakışları Janelle'e kayıyor ama ben onun önüne geçiyorum. "Beni bu yüzden mi seçtin? Bunun için beni mi aradın? Beni mi hedefledin? Bu... bu kasıtlı mıydı?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu rolü gerçekten iyi oynuyorum. Bunun için hazırlandım. Pratik yaptım, replikler yazdım, sahneyi kafamda milyonlarca kez canlandırdım. Hayattaki anahtar budur; her zaman hazırlıklı olmak. "Tabii ki hayır. Gerçekten benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evliysen neden bana evlenme teklif ediyorsun? Neden *her* konuda yalan söylüyorsun?"

"Eninde sonunda ilişkimizin doğal bir şekilde sona ereceğini umuyordum. Çocuğumu taşıırken güvende olduğundan ve korunduğundan emin olmak istedim. Bunu yapmanın en iyi yolunun yakınında olmak olduğunu düşündüm."

Ağzını kapatıyor, gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken bana bakıyor.

"Beni hiç sevdin mi? Hiç umursadın mı? Bir saniye bile mi?" "Seni önemsedim, Sadie. Elbette. Nasıl? Ama bu karımı da sevdiğim gerçeğini değiştirmmez." Yere bakıyorum. "Her şeyi ettiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Anlamasını sağlamaya çalışırken yüzüm kırışıyor, şu anda boğulmuş olması gereken duygularına hitap çalışıyorum. Kanında dolaşan hamilelik hormonları sadece benim yardımcı oluyor. Biyolojik olarak önemsemeye şartlanmış durumda, şimdi her zamankinden daha fazla

Daha önce.

"Bana yalan söyledin. Bütün bunları bir hiç uğruna yaptın." Sonra yüzü sertleşir ve kolunu indirir. "Çünkü sana çocuğumu vermeyeceğim."

"Çocuğum," diye düzeltiyorum.

"Senin olup olmadığını bile bilmiyorsun," diye.

İçimde bir lastik bant koptu. İleri atılıyorum. Daha önce hiçbir kadına elimi sürmedim ama saygısızlık yapmayacağım. Boğazını tuttum, yumruğum narin sütunun etrafına dolandı. "Çocuğumun önünde benimle asla bu şekilde konuşma."

Geriye doğru tökezlememiz, onun beni durdurmak için çırpınması ve Janelle'in çığlık atmasıyla oda bir kasırga gibi baş döndürüyor. Bir masaya çarptık, bir yığın kitap ve bir lamba yere yuvarlandı.

"Calvin!" Janelle bağıyor, yalvarıyor. "*Calvin, dur!* Nefes alamıyor. Bebek." O dengesiz. Duygusal. Paniklemiş. Sadece kertenkele beynini kullanıyor, mantıklı olanını değil. Bunu atlatmamızı sağlayacak kişinin ben olduğumu göremiyor. Ne yapmam gerektiğini bildiğimi. Beni Sadie'nin üzerinden çekmeye çalışıyor, kolumu tutuyor, derimi pençeliyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki tüm bedenim tamamen uyuşmuş, sadece elimdeki işe odaklanmış gibiyim. Parmaklarım boynuna daha sıkı sarılıyor. Duramıyorum. Eğer ölürse, bebeği çıkarmak için dakikalarımız var. Bebeğin hala hayatta kalabileceği dakikalar. Araştırmayı yaptım. Ne gerektirdiğini biliyorum. Bunu hemen şimdi bitirebilirim. Tüm sorunlarımızı çözebilirim.

"Lütfen!" Janelle yalvarıyor.

Öte yandan Sadie yalvarmayı reddediyor, ancak elleri benimkileri koparmak için mücadele ediyor, on parmağı da benimkilere uyguladığı baskı yüzünden kırmızı ve beyaz. Şu anda hayatı için savaşıyor ve bunun için ona büyük saygı duyuyorum.

Yüzü neredeyse morarmış, gözleri bana yalvarıyor, ağzı açık ama hiç ses çıkmıyor. Daha önce yanılmışım. O kadar da güzel değil ve gözlerindeki ışıltı çoktan sönmüş.

Aslında, son zamanlarda, onu genel olarak oldukça sıkıcı buluyorum. O-
Acı.

Kafamın içinden bir kamera flaşı kadar hızlı, beyaz bir şimşek geçiyor ve onu bırakıyorum. "Bu da ne?" Acının kaynağını bulmak için başıma uzanıyorum. Tekrar geliyor ve geriye doğru tökezleyerek yere düşüyorum.

Düşüyorum. Uçuyorum. Ne olduğunu anlamıyorum. Bir acı kasırgasının içindeyim.

Karanlıkla boğulmuş.

Bir başka yıldırım patlamasıyla üçüncü bir darbe olur.

Sonra sadece karanlık var.

Sadece sessiz.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

O - ÖNCE

"Son otuz saniye, tamam mı? İt!" Eğitimci Ellie sınıfın önünden talimatlar yağdırıyor, sinir bozucu derecede neşeli sesi yorgun kulaklarıma kara tahtaya çakılmış çivi gibi geliyor. "Başardınız çocuklar! Neredeyse oldu! İşte böyle, Norma! Devam edin! Şuna bakın, yetmiş üç yaşında hepinizi geride bırakıyor. Devam edin, devam edin! Son itiş! On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir!" Müzik sona erer ve ışıklar yanar, yirmi sabit bisiklet aynı anda durur, gürültülü vızıltıları yavaşça söner.

Bacaklarım yanıyor. Nefes nefese bisikletimden kayarken ağır ve cansızlar.

Ellie boynundaki havluyla yüzünü kuruluyor. "Bugünkü dersiniz harikaydı millet! Gün doğmadan önce biraz kış tekmelediniz ve şimdi dışarı çıkıp günü katledebilirsiniz. Su ve elektrolitlerinizi almayı unutmayın. Bir dahaki sefere görüşürüz." Bisikletinden atlıyor, bacaklarının bizimkiler gibi jöleden yapılmadığı anlaşılıyor ve su şişesinden su içiyor.

Etrafta, zorlu antrenmandan yakınan ve gün içindeki planları, kocaları ve çocukları hakkında sohbet eden kadın grupları bir araya geliyor.

Her zamanki gibi içime kapanık olsam da odadaki yüzleri özlemle taramaktan kendimi alamıyorum. Keşke bir yetişkin olarak arkadaş edinmek daha kolay olsaydı, ama gerçekten değil. Çoğu insan bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Bu sınıfa gelmenin bana yardımcı olacağından, annem bu kadar hastayken konuşabileceğim birileri olacağından emindim ama haftalar geçmesine rağmen bu sınıfta tek bir arkadaşım bile yok.

Kendimden başka suçlanacak kimse olmadığını biliyorum. Kendimi ortaya koymakta zorlanıyorum. Şu anda bile buradayım çünkü postayla gelen bir broşürden sonra bir ay ücretsiz denemeye davet edildim.

"Hey, harika gidiyorsun!"

Başımı kaldırıp bakıyorum, sesi şimdiden tanıyorum. Eğitimci benimle ilk kez konuşmaya çalışmıyor. Deneme sürem dolmak üzere olduğu için daha fazla derse kaydolmamı sağlamaya çalıştığını biliyorum ama yeterince kibar biri ve burada benimle konuşmaya çalışan tek kişi o olduğu için sohbet etmekte bir sakınca görmüyorum. "Teşekkürler. Kesinlikle hissediyorum." Çömeliyorum, bacaklarımı esnetmek için büküyorum. Uyluk ve baldırlarımı ovarak ağrıyan kaslarıma masaj yapıyorum.

"Evet, her derste daha kolay oluyor ama ilk birkaç hafta her zaman zordur. Bir süre daha burada kalmayı düşünüyor musun? Bir ya da iki ay sonra her şey çok kolay olacak..." Yüzünü buruşturuyor, bir gözünü sıkarak kapatıyor. "Kereviz mi?" Gülüyoruz. "Belki bir parça kek kadar eğlenceli değil ama en kötü şey de değil. Ve senin için iyi." Sanki kendi kendine onaylıyormuş gibi başını sallıyor. "Evet. Kereviz uyuyor."

Tekrar kıkırdıyorum. "Evet, daha ne kadar geleceğimi bilmiyorum. Senin ya da sınıfın yüzünden değil - olabildiğince eğlenceli hale getiriyorsun, inan bana. Ama okulum ve işim var ve dürüst olmak gerekirse bunun için zamanım olduğundan emin değilim. Gerçekten çok meşgulüm." Duraksıyorum ve sonra itiraf ediyorum: "Ayrıca sabahlar hiç bana göre değil."

"Oh, gerçekten mi?" Beni inceliyor. "O zaman neden kaydoldun?"

Burada arkadaş edinmeyi umacak kadar zavallı olduğumu itiraf edemem, bu yüzden gerçeğin diğer kısmıyla devam ediyorum. "Eh, boş bir ayım var ve yeni bir çocukla görüşüyorum, bu yüzden umuyordum ki..." Kendimi çaresiz ve aptal hissediyorum. Uyumak varken neden şu anda bir egzersiz sınıfındayım ve profesörüme daha iyi görünmeye çalışıyorum? Belki de sınıfta etrafımız yirmili yaşlarda bir grup gençle çevrili olduğu ve ben onların yaşından çok onun yaşına yakın olduğum içindir. Sadece seksi olduğumu düşünmesini istiyorum.

", " diyor kıkırdarak. "Her zaman bir erkek, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. Her nasılsa, günün bu saatinde fazlasıyla neşeli olmasına rağmen, onunla konuşmak şaşırtıcı derecede kolay. "Bu nasıl oluyor?"

"Yanlış kişiye soruyorsun." Alay ediyor.

Gülüyorum. "Neyse, ders için teşekkürler! Bir dahaki sefere görüşürüz. Belki." Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Hey, bekle. Çok meşgul olduğumu söylediğini biliyorum, ama planın yoksa, birkaç gün daha dersim yok.

ve yan taraftan bir açai kasesi almayı planlıyordum. Bana katılmak ister misin?"

Tereddüt ediyorum.

" ama. Bütün zamanımızı erkekler hakkında şikayet ederek geçirebiliriz." *İşte bu* reddedemeyeceğim bir teklif. "Anlaştık."

Yandaki dükkanda kaselerimizi sipariş edip cam kenarındaki bir masaya oturuyoruz. "Ne zamandır SpinSista'da çalışıyorsun?"

"Birkaç yıl oldu sanırım."

"Eğlenceli olacak gibi görünüyor. Evden çalışıyorum, bu yüzden biraz... sessiz olabilir." Neredeyse *yalnız* diyecektim ama kendimi tuttum.

"Oh, vay canına. Bunun için fazla kafamın içindeyim," diyor. "Etrafımda insanlara ihtiyacım var." Gergin bir kıkırdama duyuyor. "Muhtemelen erkeklerle yaşadığım sorunların kaynağı da bu. Biraz yalnız kalıyorum ve kötü kararlar alıyorum."

Parmağındaki yüzüğün bronz çizgisini gösteriyorum. "Evli misin?"

Kendinden utanarak yere bakıyor. "Sayılır mı?"

"Nasıl evli sayılabilirsin?" Kuru bir kahkahayla soruyorum. Yüzündeki ciddiyet bana bunun gülünecek bir konu olmadığını söylüyor, ben de boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim, burnumu sokmamalıydım."

"Sorun değil. Mezun olduğumdan beri artık kız arkadaşım yok, bu yüzden biriyle konuşmak güzel, gerçekten."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Aslında şu anda üniversitedeyim. Geç biriyim. Ama orada bile kendimi tutma eğilimindeyim. O yüzden çanak tutmaktan çekinme. Ya da bugünlerde havalı çocuklar buna ne diyorsa." Dedikoduyu ortaya çıkarmak istercesine parmaklarımı ona doğru oynatıyorum.

Bir süre sessiz kalıyor, meyvelerini karıştırıyor. "Sanırım kontrolcü biri. Tacizci falan değil ama ne yediğimi ve ne giydiğimi kontrol ediyor. Her şeyin tam olması gerekiyor, anlıyor musun? Ben tam tersiyim ve belki de bunun bir kısmı iyi, dürüst olmak gerekirse." Bir nefes çekip saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Annem her zaman bir düzene ihtiyacım olduğunu söylerdi."

"Annenle yakın mısınız?"

"Birkaç yıl önce öldü," diye itiraf ediyor.

"Benimki hasta. Demans. Birkaç aydır beni tanımıyor." Bu kadar dürüst olmak istememiştim ama bir şekilde ağzımdan kaçtı. Ona güvenmek istiyorum. Tüm bunlar hakkında konuşabileceğim birine güvenmeye çok ihtiyacım var ve Cal çoğu gün *empatik bir dinleyici* gibi davranmıyor. Duygusal destek sağlamak için işleri düzeltmeye, adım adım daha iyi hale getirmeye çok odaklanmış durumda.

Ellie elimi tutarak beni şaşırttı. "Çok özür dilerim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben de." Birden aramızdaki yaş farkı çıkıyor ve bu durumdan kurtulması için ona yardım etmek istiyorum. Muhtemelen on yıldan daha az yaşıyım, ama bu deneyimin bir anlamı olmalı, değil mi? "Peki neden kontrolcü adamı terk etmedin? Bir adı var mı?"

Tereddüt ediyor. "Karışık bir durum. Onu seviyorum. O aynı zamanda sahip olduğum tek şey."

Yutkunuyorum. "Artık değil."

Gülümsemesi hüzünlü.

"Demek istediğim, eğer birine ihtiyacın olursa, ben ."

"Teşekkürler, Sadie."

"Ne zaman istersen."

"Senin için de öyle," diyor. "Eğer bir arkadaşına ihtiyacın olursa, ben buradayım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

O - ÖNCE

Ellie ile birlikte daha fazla zaman geçirmeye başlayana kadar kızlardan hoşlandığımı hiç bilmiyordum. Sanırım onları her zaman çekici bulmuşumdur, ünlülerde olduğu gibi, ama gerçek hayatta onu çekici bulduğum şekilde etkilendiğim bir kadınla hiç tanışmadım.

Tabii ki o evli ve ben Cal ile çıkıyorum, ama birlikte daha fazla zaman geçirdikçe bunun giderek daha fazla farkına varıyorum. İşte bu yüzden, bir gün durup dururken beni öptüğünde, her şey değişiyor.

Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini, şansımız hakkında, bakışlarının ardındaki anlam hakkında tamamen hayalperest olup olmadığımı bilmiyordum.

Eğildiği anda saçlarımdan bir tüy falan alacak sanıyorum ama onun yerine gözleri kapanıyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde sanki tüm dünya açılıyor, sanki ilk kez renk görüyorum. Her gün dersten sonra görüşüyorduk ve evet, eskisi gibi haftada bir değil her gün geliyordum ama şimdiye kadar kendime bunun sadece uzun zamandır yalnız hissettikten sonra nihayet bir arkadaşım olduğu için olduğunu söyleyebiliyordum. Ve bu çoğunlukla doğruydı.

Cinselliğin her zaman akışkan olduğunu düşünmüşümdür. Doğru kişi için neredeyse herkes spektrumun bir ucuna ya da diğerine kayabilir, ama bu benim için hiç Ellie'de olduğu kadar net olmamıştı.

Açai kase dükkanının dışında duruyoruz, her zaman yaptığımız gibi uzaklaşmadan önce sarılmaya hazırlanıyoruz ve tüm düşünceler gibi görünürken dudakları benimkilerin üzerinde. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktur, başka hiçbir şey mevcut değildir. Yok

Cal ya da kocası ya da okul ya da aramızdaki yaş farkı ya da tüm bunların benim için yeni olduğu gerçeği. Aklımdan geçen tek bir düşünce var, o yüzden *böyle hissetmem gerekiyor.*

Çoğu mükemmel şey gibi öpücük de çok erken bitiyor ve bizi gerçekliğe geri döndürüyor.

Ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım, Sadie. Çok özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Yani, evet, muhtemelen haklısın, yapmamalıydın, ama..." Dudaklarıma dokunuyorum, hâlâ tenimde onunkini hissediyorum. "Sorun değil. Hoşuma gitti."

Gülümsüyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Muhtemelen bunu bir yapmamalıyız."

"Muhtemelen yapmamalıyız."

Tekrar gülümsüyor. "Ama biraz istiyorum."

"Ben de." Eli kolumun etinde gezinirken boğazım kurudu. "Arabana kadar seninle yürüyebilir miyim?"

Gerçekte ne istediğini biliyorum. Benimle arabama kadar yürürse, yine olacağını biliyorum. Bu asla durmayabilir. Bu hem harika bir şeyin başlangıcı hem de bildiğim her şeyin sonu olabilir. Cal ile konuşana kadar ona hayır demem gerektiğini biliyorum. Ama yine de "Evet." dediğimi duyuyorum.

Ertesi gün onun sınıfına girdiğimde, içimin en derin yerinde bir çorba kaşığı endişe oturuyor. Gerçi ne için endişelendiğimden emin değilim - onun olanlardan pişmanlık duyacağından mı, benim bir şekilde pişmanlık duyacağımdan mı, yoksa Cal ile olan ilişkiyi mahvediyor olabileceğimden mi?

Gerçek şu ki, ikisinden de hoşlanıyorum. Cal bana karşı nazikti. Çekici, karizmatik ve zeki. Bir partnerde hayal ettiğim her şey onda var.

Ama Ellie... Ellie. Beni dinliyor. Beni daha önce hiç anlamadığım bir şekilde anlıyor. O komik ve güzel ve ben onunla Cal ile kurduğumdan daha derin bir ilişki kuruyorum. Bu bir gerçek.

Bisikletime giden yolu bulurken nefesimi tutuyorum. Ön tarafa yakın bir yerde diğer kadınlardan birkaçıyla sohbet ediyor ve tüm bunlar hiç olmamış gibi davranıp davranamayacağımızı merak ediyorum. Belki de buraya dönmek bir hataydı.

Sonra bir mıknatıs gibi gözleri benimkileri buluyor. Kendini affettirip kadınlardan uzaklaşırken, gülümsemesi odayı aydınlatırken başka tarafa bakamıyorum.

Beni sonsuza dek kışkandıracak bir şekilde, zahmetsizce kendinden emin. Bana doğru ilerlerken kalbim kabarıyor ve gözlerini kaçırmamasını ya da gergin görünmesini bekliyorum ama hiçbir belirti yok.

Motosikletimin yanında durdu, dudakları parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba."

"Merhaba." Sesim soluksuz ve mızımız. Gerginim. İnanılmaz gerginim.

"Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum."

Yapacak bir şey bulmak için suyumdan bir yudum alıyorum. Garip havayı dolduracak bir şey. "Ben de yapacağımı bilmiyordum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Parmak uçlarında zıplıyor. "Bunu yaptığına gerçekten sevindim." İlk kez, neredeyse benim hissettiğim kadar gergin görünüyor, birkaç dakika önce gördüğüm tüm güven silinip gitmiş.

Sırıtmama engel olamıyorum. "Ben de öyleyim."

Bakışları vücudumda geziniyor. "Bu arada harika görünüyorsun. Bu taytlara bayıldım."

"Teşekkürler." Omuz silktim. "Bunlar Target'tan."

Alt dudağını çiğniyor. "Dinle, bundan sonra tekrar çıkmak ister misin diye merak ediyordum." Tereddüt ediyorum ve o da ekliyor: "Biliyorum işler karışık, sen biriyle çıkıyorsun ve ben evliyim, yani tüm bunlar çok yanlış ama..." Sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Evliliğimde uzun zamandır mutlu değilim. Sanırım bunu biliyorsun. Seni dramımın ortasına çekmek istemem ama onu terk edeceğim."

Göğsümdeki her kas geriliyor.

"Seni tanımadan önce buna karar vermiştim, ama bunu yüksek sesle söylemek biraz zaman aldı, kendime bile." Başını sallıyor. "Garip bir zamanlama olduğunu biliyorum, hayır diyebilirsin ve yine de arkadaş olabiliriz - ya da senin için sorun değilse olmayabiliriz - ama bu her neyse kaçırmaktan gerçekten nefret ediyorum."

Yine de bir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Sanki beynim kısa devre yapmış gibi. Dün yaptığımız şey yanlıştı. Bunu biliyorum. Ama ben öyle olduğunu sanıyordum.

Yasak. Bir ilişki. İkimizin de bir iki hafta içinde unutacağı sıcak ve yasadışı bir şey. Bugün bana bunun gerçek olabileceğini söylüyor. Bunu istersem gerçek .

Boğazım aniden çok kurudu. Sınıfın önünden gelen ve antrenmanımızın başlama vaktinin geldiğini söyleyen müzik başladığında suyu yudumluyorum.

Su şişemi kapattığımda, her zamanki gibi sabırlı bir şekilde hâlâ bekliyordu. "İhtiyacın varsa düşünmek için biraz zaman ayırabilirsin."

Neredeyse başımı sallayacaktım. Boynumdaki her kas buna hazırlanmak için kasılıyor, ama bunun yerine uzaklaşmasını engellemek için eline uzanıyorum. "Düşünmeme gerek yok," diyorum sonunda. Elini bıraktığımda gözleri açılıyor. "Bunun ne olduğunu ya da bir şey ifade edip etmeyeceğini ben de bilmiyorum ama ben de öğrenmek istiyorum."

"Öyle mi?" Parlak gülümsemesi bir rahatlama dalgası gönderiyor.

"Tekrar dışarı çıkmayı çok isterim." *Çıkmak*. Bu kelimeler bunun gerçekleştiğinin bir kanıtı. Bir kadınla çıkmayı kabul ediyorum. Bir kadınla çıkmak *istiyorum*. Bu kadınla.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, memnun görünüyor. "O zaman bu bir randevu." "Bu bir randevu," diye onaylıyorum.

O uzaklaşırken içime dökülen sıcak çay gibi bir sıcaklık yayılıyor, odanın önüne varmadan önce mümkün olan son saniyede göz temasını kesiyor.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu Cal'dan saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama bunu keşfetmek istiyorum. Ellie'ye karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını ve Cal'a karşı hissettiklerimden daha güçlü olup olmadığını bilmek istiyorum.

Bizi sınıfa buyur ederken gözleri yine benimkileri buluyor, sanki karşı koyamıyorlarmış gibi. Sanki benim ona olduğum kadar o da bana çekilmiş gibi.

Onun yanaklarındaki aynı kızarıklığı ben de hissediyorum ve daha antrenman başlamadan kalbim hızlanmaya başladı bile.

İki hafta sonra mide bulantısı başladı. İlk başta grip olduğumu ya da finaller yüzünden özellikle stresli olduğumu düşünüyorum ama hiçbir bulantı ilacı kusmayı engelleyemiyor.

Cal hamilelik testi yapmamı önerdiğinde neredeyse gülmekten kanepeden düşecektim. Bu çok saçma bir düşünce. Sadece her zaman kullandığımız için değil

ama sadece birkaç kez birlikte yattığımız için... bu mümkün olamaz.

Ama öyle. O test pozitif çıktığı anda hayatım gözlerimin önünde parçalanıyor. Bu sabah sekizde kendim için gördüğüm gelecek artık mevcut değil. Ellie'yi görmek için planlarım vardı. Tüm bunların ne anlama geldiğini çözme planlarım vardı ama şimdi... Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Seçenekler var elbette. Hiç çocuk istemedim ama birden evrenin başka planları olduğunu anladım, bilemiyorum. Sanki kendimi tanıyamıyorum.

Cal bebeği doğurmamızı önerdiğinde, içimde hafif bir çekişme oldu. Tam olarak anlayamadığım bir şey *evet diye haykırıyor*. Onun teklifine evet demek hayatımda yapmak zorunda kaldığım hem en kolay hem de en zor şeydi. Bu çılgınca. Birbirimizi çok az tanıyoruz ama o nazik biri. Yakışıklı. Benimle . İstikrarlı bir işi var. Tanıdığım çoğu erkekten daha iyi. Ve eğer o buna hazırsa... Sanırım ben de hazır olabilirim.

Sanırım öyle olmalıyım.

O gece yatakta Ellie'ye mesaj atıp her şeyin bittiğini, artık bunu yapamayacağımı ve spin dersine geri dönmeyeceğimi söyledim ve sonra cevabını göremeyecek kadar korkmuş bir şekilde numarasını engelledim.

Eğer bir şans verilirse -eğer benden isterse- onunla birlikte olmak için her şeyi bir kenara atma eğilimine girebileceğimden çok korkuyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Kulaklarım çınlıyor, başım ağırlıkla zonklıyor. Cal'ın eli boğazımı terk ettiği anda, sanki başka bir şansım olmayacakmış gibi nefes nefese kalıyorum. Oksijene ihtiyacım olduğu ve oksijenim olmadığı dışında başka bir şey düşünecek zamanım yok. Ciğerlerim yanıyor, elinin nefes borumu ezdiği anı yüzünden derim alev alev yanıyor.

Eğer bunu henüz deneyimlememiş olsaydım, parmaklarının girintilerini hâlâ tenimde hissetmiyor olsaydım, hayal ettiğimi düşünebilirdim. Cal beni seviyor. Cal benimle evlenmek istedi. Ama şimdi, bunların hiçbirisi doğru değil. Şimdi, Cal evli. Şimdi, Cal bana her konuda yalan söyledi. Şimdi, Cal gözlerimin içine baktı ve beni öldürmeye çalıştı. Kızımızı öldürmek için.

Bu kadar yanlış ne yaptım ben? Onu sevmekten başka ne yaptım? Ama denemek?

Buraya gelmemiş olsaydım, nerede olurduk? Hâlâ evde olurdum, sevgi dolu, cahil nişanlı rolünü oynar, onun bana dönmesini beklerdim. Dönüşünün mutlu bir dönüş olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eninde sonunda kızımızı almaya çalışacaktı. Hayatımı, geleceğimi, her şeyimi mahvedeceğini.

Bebek karnımda yuvarlanıyor, muhtemelen sıkıntımı hissediyor ve ben acıyla nefes alıyorum. Bir elim göğsümde, diğeri karnımda, uzun ve derin nefeslerle ciğerlerime çekebildiğim kadar hava çekmeye çalışıyordum ki gözlerim Cal'i yerde buldu. Orada yatıyor, gözleri kapalı, sahte ahşap zeminin gri damarlarına kan sızıyor. Cal'ın

Midemin içindekiler çalkalanıyor, gerçekliğim kendi ekseninde dönüyor. Başımı kaldırıyorum, gözlerim ilk kez Janelle'e odaklanıyor. Hâlâ nefes alamıyorum ve her nefes acı veriyor, sanki olanlardan dolayı içim dışım morarmış gibi.

Cal'ın beni öldürmeye çalıştığı zamandan.

Gerçek gibi gelmiyor. Ona bakarken ellerim boynuma doğru kayıyor ve onun durduğu yeri kapatıyor. "Ne yaptın sen?" Talep ediyorum. Sesim artık benimki gibi çıkmıyor. Boğuk ve çakıllı. Yabani.

Ona az önce Cal'a ne yaptığını mı yoksa genel olarak bana ne yaptığını mı sorduğumu bilmiyorum. Bilmek istediğim ve asla bilemeyeceğim çok şey var. Ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım atıyorum.

Elinde bir lamba tutuyor, gölgesi yok, ampulü kırılmış. Hayal meyal, birkaç dakika önce Cal'ın kafatasına çarparken çıkardığı sesi -kör bir gümbürtü- hatırlıyorum. Bunun olduğunu hatırlıyorum - ilk kez zihnimde canlandırıyorum. Anı bulanık ve oksijensiz, ince bir perdenin arkasına gizlenmiş, ama orada.

"*Başka seçeneğim yoktu!* Seni öldürecekti." Elindeki lambaya bir bakış atarken gözleri büyür. Bir anda, sanki yanıyormuş gibi avucundan düşüyor. "Ne yapacağımı bilemedim!"

"Öldü mü?" diye sordum. Sanki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Hayır," diyor hızla, sonra ekliyor, "Sanmıyorum." Ona doğru eğiliyor, onu inceliyor. Yavaşça bir elini göğsüne koyuyor, bir süre gözlerini kapatıyor, sonra bana bakıyor. "Nefes alıyor."

"Polisi aramalıyız," diyorum.

Kıpırdamıyor. Kımıldamıyor.

"Ne bekliyorsun?"

"Seni öldürmeye çalıştı," diye tekrarlıyor, benim de anlamamı sağlamaya çalışıyor. "Bunu biliyorum."

Önümde ayağa kalktı, ellerini birbirine kenetledi. "Anladığımı sanmıyorum. Az önce olanları gerçekten idrak ettiğini sanmıyorum. Kaçmalısın, Sadie. Sadece buradan değil, bu kasabadan da kaçmalısın. Eğer yapabilirsen eyalet dışına. Senin için gelmeyi bırakmayacak. Onun için." Karnımı işaret ediyor.

İlk kez, Janelle'in bana kocası hakkında söylediği her korkunç şeyin Cal hakkında olduğunu anlıyorum. Teker teker konuşmaları tekrar oynatıyorum, sonra onları Cal'la ilişkimizdeki anlara bağlıyorum. Hamile olduğumu öğrendikten sonra yemeklerimi nasıl kontrol ettiğini.

Nereye gittiğimi ve neden gittiğimi nasıl bilmek zorunda olduğunu. İhtiyacım olabilecek her vitamini nasıl araştırdığını ve izlediğini, sonra da diyet veya takviyeler yoluyla bunları aldığımdan emin olmanın yollarını nasıl bulduğunu.

Beni bir bitki gibi korudu ve ben buna aşk dedim.

"*Durmayacak*," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yavaş. "Bir bebek istedi ve ben ona bir bebek veremeyince senin peşine düştü. O çocuğa sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek."

Ben ona bir tane veremeyince, senin peşine düştü. Sözleri kafamda tekrarlanıyor, gerçekleri göğsüme çarpıyor. "Bana yalan söyledi." Ne kadar yıkıcı olsa da bu bir şok bile sayılmaz. Her şeyi o planladı. Tabii ki planladı. O her zaman planlayıcı olmuştur, neden daha azını bekleyeyim ki?

Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor. "Çok özür dilerim. Seninle tanıştığımda seni uyarmak istedim ama bunu açıkça söylersem bana asla inanmayacağını biliyordum. Kışkırdığım ya da acı çektiğim için yalan söylediğimi düşüneneğinden korktum. Ve... daha fazla zamanımız olduğunu düşündüm ve sonra..." Başını öne eğdi. "Onu durdurmalıydım ama ona güvendim. Beni sevdiğine inandım."

"Neden şimdi bana yardım ediyorsun? Bebeği sen de istemiyor musun? Neden onun kazanmasını istemiyorsun?"

Burnunu çekiyor. "Her zaman anne olmak istedim, evet, ama bu şekilde değil. Başlangıçta belki istemiştim ama sonra her şey berbat oldu. Onu istemediğine dair bana yemin etti. Bana ondan vazgeçme fikrine yaklaştığını ama bunun senin için zor olduğunu söyledi. Ona defalarca inandım çünkü... Tanrım, nedenini bile bilmiyorum. Çünkü o bir erkek, sanırım. Çünkü yaşlıydı. Daha akıllı. Çünkü benimle ilgileneceğini düşündüm."

Kelimeler ürkütücü bir şekilde kendi düşüncelerimi anımsatıyor. İçinde bulunduğumuz odanın bana ait olmadığını söylediğimde bana inanmayan sabırsız ve umursamaz hemşireyi ve son zamanlarda Calvin'e anlattığım her şeyi -kulübedeki çift ve evimizdeki davetsiz misafir hakkındaki korku ve endişelerimi- düşünüyorum. En küçük şeylerde bile bana inanılmadığı durumlar. Bu arada Cal, sırf ona inandığımız için bizi defalarca kontrol edebildi, manipüle edebildi ve incitebildi.

Burnunu çekiyor. "Seni pek çok kez aramaya çalıştım. Seni ziyaret etmek ve uyarmak için ama öğrenirse ne olur diye endişelendim. Telefonumda bir takip uygulaması var, bu yüzden o soru sormadan iş ya da ev dışında hiçbir yere gidemiyorum. Daha fazlasını yapmalıydım ama

yapamadım. Sonra geçenlerde arama geçmişinde sezaryenle bir bebeğin ameliyatla alınmasıyla ilgili bir araştırma buldum." Yüzünü buruştururken kelimeler üzerimden soğuk su gibi akıyor. "Detaylı araştırma. Notlar. Malzeme listeleri. Ve bu beni korkuttu. Seni tatile götüreceğini öğrendiğimde, spin sınıfımdan bir kadının sahip olduğu bir yerde kalmanı önerdim. Bana kulübesinin linkini göndermesini istedim ve sonra da ona gösterdim. Cal birbirimizi tanıdığımızın farkında değildi ve ona bunu açıklayamayacağımı ama sana dikkat etmesini istediğimi söyledim. Kötü bir adamla çıktığını ve senin için endişelendiğimi söyledim."

Aniden, benim için tıklar. "Norma mı?" Şimdi neden sürekli etrafta olduklarını, çılgılığını duyduklarını düşündüklerinde neden koşarak geldiklerini, neden beni bu kadar yakından izlediğini anlıyorum.

Janelle başını sallıyor. "Benim spin dersime giriyor ve orası onlarındı. Biliyordum çünkü birkaç ayda bir birkaç haftalığına oraya gidiyorlar ve o dersi geçiriyor. Orada sana zarar vermeye çalışacağından çok endişelendim ama polisi ararsam bana deli diyeceğini düşündüm. Kanıt olmadan bana inanmayacaklarını biliyordum ve benim sözüme karşı onunki olacaktı. Deli ve öfkeli bir eş olduğumu düşüneceklerdi. Ben olamadığımda seni koruyacak birine ihtiyacım vardı. Kocas, George, emekli bir polis. Seni koruyabilecek biri varsa, onun o olduğunu biliyordum."

Yutkunuyorum. Bütün bunlardan ne çıkaracağımı bilmiyorum. Başa çıkmak için çok fazla.

Derin bir nefes alıyorum ve bunu yaparken tüm karnım geriliyor, sanki bebek karnımda yeniden ayarlanıyor, bir taraftan diğerine yuvarlanıyor.

"Bunu bana nasıl yapabildi?" Ağlıyorum, bedenim güçsüz.

Boynuma bakıyor ve tenimde muhtemelen onun yaptıklarının kanıt olduğunu hissediyorum. Morarmış parmak izleri, bana olan aşkının her zaman bir yalan olduğunun kanıtı. Ben sadece bir taşıyıcıydım.

Yine karnım sıkışıyor. Bebek burada bir şeylerin ters gittiğini biliyor olmalı. Stresimi hissedebiliyor. Kan basıncımın tehlikeli derecede yüksek olduğundan eminim.

Janelle bana bakıyor, gözleri kocaman. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Rahatsızlığımın etkisiyle nefes alarak onu başından savıyorum. "Onun hakkında ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Sen gittikten sonra polisi arayacağım. Onlara ne olduğunu anlatacağım ama o zamana kadar çoktan gitmiş olman gerekiyor."

"Asla olmaz. Derimde yaptıklarının kanıtı var. Bunun cezasını çekmesini sağlamak için burada kalıyorum."

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Neden?"

"Seni affettiğimi söylemiyorum," diye itiraf ediyorum, "ama Cal beni öldürmeye çalıştı. Öylece durup bunun olmasına izin vermeyeceğim. İkimiz de bize inanmamaları riskini göze alamayız. Senin özgürlüğün ve bebeğimin iyiliği için. Bunu onun yanına bırakamayız. Kazanmasına izin vermeyi reddediyorum."

Karnım bir kez daha geriliyor, o kadar rahatsız edici bir his ki, orada tamamen gerilmiş olması gerektiğini . Bu sefer acısı nefesimi kesiyor. Duvara yaslanıyorum. "Oh." Acı dalgaları içimde hareket ederken dişlerimi sıkarak yavaşça nefes veriyorum. "Oohhh."

" oluyor?" diye soruyor.

"Bir şey yok. Sadece şu anda çok aktif."

"Stresini hissediyor olmalı."

Başımı salladım. "Polisi aramalıyız." *önce eklemedim.*

Daha sonra polis geldiğinde, Janelle ve ben ifadelerimizi vermek üzere ayrıldık. Benim ifadem sırasında bir çift acil yardım görevlisi beni kontrol ediyor, boynumdaki yaraları inceliyor ve tansiyonumu ölçüyor.

"Janelle Moon, Calvin'in kafasına sizi boğmadan önce mi yoksa sonra mı vurdu?" diye soran memur, dikkatle ortağına bakıyor.

"Sonra. Sana söylemiştim," diyorum.

"Peki ilk etapta burada ne yapıyordunuz? Bay'ı takip ettiniz mi? Moon karısıyla yüzleşmek için

mi?" "Tabii ki hayır."

"İkiniz daha önce tanışmış mıydınız?"

Yutkunuyorum. Bu konuda yalan söylemenin bir yolu yok. "Evet. Birkaç kez. Ama kim olduğunu bilmiyordum. Evli olduklarını bilmiyordum."

Araştırırlarsa, aynı derslere girdiğimizi görürlerse, bir şekilde bu hafta sonu bizimle kulübede olduğunu ya da hamile olduğumu öğrenmeden önceki haftalarda ikimizin her gün mesajlaştığını öğrenirlerse, bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum. Bizim sözümüzü onunkine tercih ederler mi bilmiyorum.

Memurlar tekrar birbirlerine bakarlar.

Acil yardım görevlisi stetoskobunu indirir. "Kan basıncınız çok yüksek, bu da sizi ve bebeğinizi tehlikeye atıyor. Sizi hastaneye götürmek zorundayız."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, damarlarımda dolaşan korku midemdeki rahatsızlığı bastırıyor.

"Onu içeri götürmeliyiz," diyor acil yardım görevlisi tekrar, bu sefer memurlara, ayağa kalkmama yardım ederken hiç vakit kaybetmeden. "Bunun geri kalanı beklemek zorunda." Karnım tekrar gerilirken elini karnımın üzerine koyuyor. "Oh. Bunu hissettin mi?"

"Evet." Yüzümü buruşturdum. "Bugün çok fazla yuvarlanıyor. Neler olduğunu bilmiyorum."

Stetoskobu karnımın üzerine yerleştirip diğer elini de yanına koyarak, "Çok oldu o zaman?" diye soruyor.

"Evet, sadece rastgele," diyorum ama tam bunu söylediğim anda tekrar oluyor. Nefesimi tutarak neredeyse iki büküm oluyorum. Acı verici değil, daha çok rahatsız edici. Karnım için fazla büyüyor ya da öyle bir şey.

Acil yardım görevlisi bana üzgün bir şekilde gülümseyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Tatlım, hissettiğin şey onun hareket etmesi değil. Doğum sancısı çekiyorsun. Bebeğin seninle buluşmaya hazır."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

O - GÜNÜMÜZ

Kızım dünyaya geldiğinde yalnızım.

Teknik olarak, etrafımda hiçbirini tanımadığım bir doktor ve hemşire ekibi var ama önemli olan her açıdan yalnızım. Ağlama sesleri büyük olasılıkla şimdiye kadar duyduğum en güzel müzik, daha önce çektiğim acıları anında siliyor.

Doktor onu göğsüme yerleştiriyor ve ben ona bakıp kendime dair bir işaret arıyorum. Onun benim olduğunu ve her zaman benim olacağını kanıtlamak için. Gözyaşları görüşümü bulandırıyor, görüntüsünü lekeliyor. O çılgık pembe bir neşe yumağı ve hiçbir özelliği henüz bana benzemiyor ama Cal'a da benzemiyor.

Bir gün ona baktığımda babasının yüzünü göreceğim miyim?

Bir hemşire ikimizin fotoğrafını çekmemi isteyip istemediğimi soruyor ve telefonumu alıp fotoğrafı çekiyor. Fotoğrafta Cal'ın boynumdaki parmaklarının parlak mor hatlarını görebiliyorum, neredeyse bu anın hiç yaşanmamasını sağladığının kanıtı. Neredeyse çaldığı her şeyin kanıtı.

Hemşire bekleme odasında benim için çağırmasını istediğim herhangi bir aile ya da arkadaş olup olmadığını soruyor, ancak saçımı düzeltirken cevabı zaten bildiğinden şüpheleniyorum, bakışları birkaç saniyede bir suçlulukla boynuma kayıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, bir eliyle bebeğin başını okşuyor. "Tebrikler anne."

Gülümsüyorum ama bu kelime bana hâlâ biraz yabancı geliyor. Bir gün onun annesi olacağım, ama bugün, herhangi birinin olamayacak kadar kaybolmuş hissediyorum. Bugün, herhangi bir şey olamayacak kadar kaybolmuş hissediyorum.

Kapı açıldığında kalbim hızla çarpıyor ve az önceki polis memurlarının odaya girdiğini gördüğümde aynı hızla düşüyor. Hemşire bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Daha yeni doğum yaptın. Eminim bu bekleyebilir."

Birinci subay, "Bu sadece bir saniye sürecek," diyor.

Hemşire yavaşça, isteksizce oradan ayrılıyor ve yalnız kaldığımızda memur bana yaklaşıyor. "Calvin Moon'un kazadan sağ kurtulduğunu bilmenizi istedim, bu yüzden cinayet suçlaması yapılmayacak." Bütün vücudum uyuşuyor. "Sağlık durumu hakkında sizi bilgilendirip bilgilendirmeme kararını ona bırakacağım ama sizinle iletişime geçene kadar ondan uzak durmanızı öneririm. Hâlâ saldırı ve darp için suç duyurusunda bulunma seçeneği var." Bakışları üzerimde geziniyor. "Ona karşı suç duyurusunda bulunmak ister misin?"

Yutkunuyorum. Elimden geldiğince, bugünün Calvin tarafından zaten olduğundan daha fazla lekelenmesini istemiyorum. "Hayır."

"Emin misin?" diye soruyor ikinci memur, kahverengi gözlerini bana dikerek. Belki de bu benim suçlu olduğumu ya da saklayacak bir şeyim olduğunu düşünmesine neden olacak. Belki de şu anda umurumda değil.

Görevliler birkaç dakika sonra ayrıldığında yine yalnızız ve kızım göğsümü emerken uykuya daldığımı hissediyorum. Birkaç saniyede bir hemşireler gelip karnıma bastırıyor ya da şunu bunu kontrol ediyor gibi geliyor ama çoğunlukla yalnızız.

Sadece ben ve o.

Uzun bir süre yalnızlık korkutucu gelmişti, ama şimdi, bildiğim en büyük huzur duygusu bu.

Daha sonra kapı açılıp beni uykumdan kopardığında, bebeği kendime doğru çekerek onu gizlenen her türlü canavardan koruyorum.

Janelle içeri girdiğinde sarı saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve far ışığına tutulmuş bir geyik kadar korkmuş görünüyordu. İri mavi gözleri sessiz sorularla bana bakıyor.

"O... iyi mi?"

Başımı sallıyorum. Ona herhangi bir cevap borcum yok ama bu ana onun sayesinde geldiğimin de farkındayım. Yaptıklarına rağmen, bu benim için bir şey ifade ediyor.

"Sana Calvin'den bahsettiler mi?"

Yine başımı salladım. "Onu gördün mü? Ne yapacaksın?"

"Evet, onu gördüm. On dört on yedi numaralı odada, yani oldukça uzakta. Sizi rahatsız edemez. Onlara ne olduğunu zaten anlattım. Nefsi müdafaaydı." Duraksıyor. "Kontrolden çıkan hararetli bir an olduğunu söyledi. Sana ne yaptığını kabul etmedi ama suçlamada da bulunmayacak."

Bu Cal'ın yapacağı bir şey değil. Vazgeçmek. Pes ediyor. Umarım hastaneden çıktıktan sonra fikrini değiştirmez. "Yaptığın şey için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum. Yaptığın şeyi yapmamış olsaydın, ben..." Gözyaşlarımı tutamıyorum. "Sadece... teşekkür ederim."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri yerde. "Sadie, şu anda sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Her şey için çok üzgünüm."

"Biliyorum," diyorum ona. Sorun olmadığını söylemiyorum çünkü sorun olduğundan emin değilim. Olacağından da emin değilim. Bunca zaman Janelle'in sırrımı Cal'a açıklamasından çok korktum -ilişkimizin başında onu aldattığımı, kızımız olmasaydı onu seçmeyebileceğimi- ve şimdi onun sırrının çok daha kötü olduğunu biliyorum. "Kızımı ona vermeyeceğim. Sahip olduğum her şeyle onunla savaşacağım."

"Umarım kazanırsın," diyor, sesi yumuşak. "Gerçekten umuyorum."

Sesinin bu kadar emin olmaması hoşuma gitmiyor. İçgüdüsel olarak, ellerim onun etrafında sıkılaşıyor. "O benim."

"O çok güzel," diyor.

"Neden bana yalan söyledin? Cal neden bana onun kızı olduğunu söyledi? Neden rol yaptın?" Bir önemi yok. Gerçekten, yok. Tek bildiğim, bana söylediği her şeyin yalan olabileceği. Ama sormam gerek. Her şey için bir açıklamam olmalı.

Ayaklarını sürüyerek yere bakıyor. "Senin için endişelendim. Fırsatım varken seni uyarmadığım için kendimden nefret ettim. Cal'ın yaptığı araştırmayı bulduğumda, yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım - ona gelmeye başlayıp başlayamayacağımı sordum. Başta bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedi ama ben ısrar ettim. Ona sadece bunun bir parçası olmak istediğimi söyledim. Olan biten her şeye daha yakın hissetmeye ihtiyacım olduğunu söyledim." Sonunda gözlerinin içine bakıyor. "Planı kendimiz bulduk. Kim olduğum konusunda şüphelenmene gerek kalmadan senin yanında ve içinde olmamın en kolay yoluydu bu. Etrafında olabilirim, seni yalnız yakalayabilirsem, kim olduğumu anladığında cevaplar isteyeceğini biliyordum. Düşündüm ki, eğer yapabilirsek, bilmiyorum, belki sana neler olduğunu anlatmaya çalışabilirim... bir şekilde. Eğer sen bile

bana inandı. İyi bir plan değildi ama benim yüzümden sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

Battaniyeyi yüzüne doğru çeken kızına bakıyorum. "Peki ya ev? Resmimiz, lamba? Onları da sen mi yaptın?"

Derin, titrek bir nefesle ciğerlerini dolduruyor. "Planın kötü olduğuna onu ikna edene kadar onunla yalnız kalmaya izin veremezdim. Onu okulda ziyarete gittim ve bugün gelmesini istedim çünkü bunu yapmaması için ona yalvarıyordum. İkinizin evden ayrılmanızı istedim çünkü orada güvenliğinizi garanti edemezdim. Otel gibi daha halka açık bir yerde olursanız güvende olursunuz diye düşündüm. En azından daha *güvenli*. Seni uyarmak için numaramın engelini kaldırmanı umarak sana mesaj atıp durdum ama hiç cevap vermedin." Yutkunuyor ve öne doğru bir adım atarak arka cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyor. Açıp bana uzatıyor. " olsun diye söylüyorum, şu anda bile güvende olduğunu sanmıyorum. Onun istediği şey sende olduğu sürece. Yine de gitmen gerektiğini düşünüyorum. Buradan olabildiğince uzağa git. Ama... belki bu yardımcı olur."

Belgeyi yavaşça okuyorum, Cal'ın alttaki karalama notlarını fark ediyorum. Farkına vardığımda gözlerim yaşlarla doluyor. Daha önce bahsettiği araştırmanın sadece bir parçası. Ne planladığına dair sadece bir ipucu ve bu korkunç bir şey.

"Beni öldürecekti," diye fısıldıyorum, hala inanamıyorum, kendi el yazısını görsem bile. "Bebeği alacak ve beni kan kaybından ölüme terk edecekti."

"Hiç evlenmediniz" diyor. "Tennessee'de bu, babalık için mahkemeye dilekçe vermediği sürece bebek üzerinde hiçbir hakkı olmadığı anlamına geliyor. Bunu yapmak karışıklık yaratır. Bu onu mükemmelden daha az gösterecektir. Sanırım bu yüzden plan yapıyordu-" Sözünü kesti. "Sanırım planları bu yüzden değişti. Aramaya gittiğimde bulutunda tüm bu notlar vardı. Bunu uzun planlıyordu. Ama seninle mahkemede savaşmayacak. Bu-" Kendi kendine gülümsüyor. "Bu *plana aykırı* olurdu."

Haklı olabileceğini anladığımda dudaklarımdan hüzünlü bir gülümseme geçiyor. "Sana ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Boşanma davası açacağım tabii ki ama ondan sonra..." Uzun bir nefes çekiyor. "Henüz emin değilim."

"Benimle gelebilirsin." Gözlerimin aniden yaşlarla dolması dışında teklifin nereden geldiğini bilmiyorum. Affedip affetmediğimi bilmiyorum.

Ama o bu olayda bir kurban. Ayrıca hayatta olmamın tek sebebi de o.

Gözlerime bakmıyor, onun yerine kucağımdaki bebeğe bakıyor. "Keşke yapabilsem ama burada halletmem gereken işler var. Belki... belki nereye gittiğini bana bildirirsin, ben de seni bulurum."

Uzanıp elimi tutuyor, bebeğe tekrar bakarken kendi yanaklarından da yaşlar süzülüyor. "O şanslı bir kız, biliyor musun? Böylesine güçlü bir anneye sahip olduğu için."

"Ben güçlü değilim," diyorum gözyaşlarımın arasından. "*Bunun olacağını* çok daha önceden görmeliydim."

Dudaklarını birbirine bastırarak başka tarafa bakıyor. "Calvin insanların görmek istediklerini görmelerini sağlamakta iyidir, ama sen evimize geldin, onu takip ettin, çünkü bir şeylerin yanlış olduğunu hissettin. Eğer gelmeseydin... ne olurdu emin değilim. Onu durmaya ikna edebilir miydim bilmiyorum."

Kollarımda uyuyan kızıma bakıyorum. "İyi olacağız," diyorum ona. Ve Janelle'e. Ve kendime.

"Bizi kırmadı," diye ekliyor Janelle, zaten kapıya doğru geri geri giderken. Onunla göz göze geliyorum. "Ve asla da kırmayacak."

Yanağındaki bir damla gözyaşını siler. "Kendine iyi bak, Sadie."

"Sen de," diye fısıldıyorum, sesim hıçkırıklarla boğuluyor. İlk defa gözyaşlarım umurumda değil.

Kapıyı kapattığında kızımın burnunu öpüyorum ve ona hala bir isim vermem gerektiğini fark ediyorum. İlk defa bu kararın tamamen bana bağlı olduğunu anlıyorum. Artık Cal'ın tercih ettiği her isim için artı ve eksi listesini dinlemek zorunda değilim. "O bizi kırmadı, Amelia." Annemin adı. Bana gücümü veren kadının. O yanımda olamadığında bile yanımda, içimde hissettiğim kadın.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Amelia uyuduğunda onu yatağın yanındaki şeffaf beşiğe yerleştiriyorum ve yürüyüşe çıkıyoruz. Koridorda Janelle'in Cal'in kaldığını söylediği 417 numaralı odaya doğru ilerlerken koridor boş ve sessiz.

Kapıyı iterek açarken ellerim titriyor. Yorgun ve acı içindeyim ama zayıf değilim. Aksine, uzun zamandır olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Bunun için yeterince güçlüyüm.

Buna kıyasla, yatakta neredeyse görünüyor. Gözleri kapalı, göğsü yavaş ve sabit nefeslerle inip kalkıyor. Janelle'in bana söylediğine göre, polise suç duyurusunda bulunmayacağını teyit etmiş bile. Onlara ne olduğunu anlatmış. En azından kendi versiyonunu. Janelle ve beni en az onun kadar masum bırakan bir versiyon.

Tüm bunlardan uzaklaşabilirim.

Aklımdan geçiriyorum. Suç duyurusunda bulunmamalı, ama bir şekilde onu bundan daha iyi tanıyorum. yasal olmasa bile, Cal savaşmadan pes etmeyecektir. Janelle haklıydı. İçgüdülerim doğru. Ortadan kaybolmamıza izin vermeyecektir.

Tek yolu bu.

Etrafımda kullanacak şey arıyorum ve gözlerim gazlı bez, bant ve tıbbi makasla dolu bir tepsiye takılınca buluyorum. Titreyen ellerimle makası alıp yatağına yaklaşıyorum.

Temkinli bir şekilde parmaklarına dokunuyorum. Bu, benimkini defalarca tutan, yemeklerimi hazırlayan, birkaç saat önce boğazıma sarılan elin aynısı.

Çok fazla düşünürsem . Kızıma bakıyorum. Bunu onun için yapıyorum. Bizim için.

Bu düşünceyle makası kaldırdım ve derisine bastırdım. Akıcı bir hareketle makası bileğinden aşağı doğru kestim. Koyu renkli kan hemen dışarı akıyor. Kalp monitörü daha hızlı biyemeye başlıyor ve gözleri faltaşı gibi açılıyor.

Sağa, sola bakıyor, ağrının kaynağı olan bileğini kontrol ederken gözleri odaklanıyor. Bir sonraki gördüğü şey benim yüzüm, kızımızı kollarımda tutarkenki gülümsemem.

Sanki bedenim bir şeyi kanıtlıyormuş gibi, kan bacaklarımın arasından bir anda geçerek yere dökülüyor. Bu, onun benim olduğunun, onu bu dünyaya getirmek için acımasızca çalıştığının bir başka kanıtı. Ve asla onun olamayacağını.

Panik içindeki gözleri benden bebeğe kayıyor ve o ağzını açmadan saniyeler önce onu tekrar beşiğine yerleştiriyorum. Onu tanıyorum, bundan sonra ne yapacağını çok iyi biliyorum.

Birini bu şekilde tanımanın çok güzel bir yanı var.

Başının altındaki yastığı alıp yüzünü örtüyorum. Eli hemşireyi çağırmak için düğmeye uzanıyor ama ben şu anda daha güçlüyüm. Bunu yapabilecek kadar güçlüyüm.

Yastığı yüzünden uzaklaştırmak için çırpınıyor ama çok zayıf. Hareketleri uyku, yaralanma ve ona verdikleri ağrı kesici ilaçlardan dolayı uyuşmuş ve özensiz.

Komik olan şu ki, bugün her ikisi de ağır yaralı ve acı içinde olmasına rağmen, ona onu bayıltacak kadar güçlü bir şey verilirken, bana reçetesiz ağrı kesici ilaçtan fazlası verilmedi ve beni kurtaran şey de bu olacak.

Dövüş beklediğimden daha uzun sürdü. Birini bu dünyadan çıkarmak acımasız ve kötü bir iş, neredeyse birini bu dünyaya getirmek kadar zor.

Kavga etmeyi bırakana kadar yastığı yüzüne tutuyorum. O durana kadar terlemiş ve bitkin düşmüş oluyorum.

Yastığı dikkatlice başının altına yerleştirip makası diğer eline koymadan önce parmak izlerimi temizlemek için makası silerken kalbim efordan göğsümde çarpıyor. Gözleri ardına kadar açtı ve geri çekilerek onları kapatıyorum. Bileğindeki derin yaradan hâlâ kan sızıyor, yataktan aşağıya, şilteye ve yere sızıyor.

Bu adam bana en büyük nimeti verdi ve ben onu sonsuza dek en büyük lanetim olarak hatırlayacağım. Bu iki şey zihnimde hep doğru kalacak - acı verici ve çelişkili.

Sonunda bana başka seçenek bırakmadı.

Bunu kendine o yaptı. Hikayemi kafamda tekrar ediyorum. *Onu görmeye, kızını göstermeye, affetmeye geldim ve onu böyle buldum.*

Memurlar bana inanmak istemese bile, asla kanıt olmayacak. Her zaman ölü bir adamın sözüne karşı benim sözüm olacak ve Cal'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da nasıl çok iyi bir yalancı olunacağıdır. Son dokuz ayımı bu konuda ustalık dersi olarak geçirdim.

Birinci Adım: Her zaman bir planınız olsun.

Onu öldürmeye yetecek kadar kan döküldüğünde. Ne olduğuna ve bunu kendisine nasıl yaptığına dair hiçbir şüphe kalmadığında, bugün olanların suçluluğuyla açıkça üstesinden geldiğinde, ağzımı açıyorum.

Sonra tüm gücümle -çünkü ben çığlık atmaya başladım.

WOULD YOU RECOMMEND THE LAST TRIP?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir?

Senin

İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarına şans vermeye teşvik eden şey olabilir!

Yorum bırakmak için lütfen ziyaret edin:

<https://books2read.com/thelasttrip>

Goodreads'te *Son Yolculuk*'u ne kadar sevdiğinizi herkese bildirin:

<https://bit.ly/thelasttripkm>

STAY UP TO DATE ON EVERYTHING KMOD!

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

E-posta listeme buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/nlsignup_

Metin uyarılarım için buradan
kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/textalerts

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı planlamaya başladığımda iki şeyi biliyordum: Dönüm noktasının ne olacağını ve karlı, izole bir ortama sahip olmasını istediğimi. Hepsi bu kadardı.

Hikâyenin gerçekte ne hakkında olabileceğini - olay örgüsünün, ortamın ve karakterlerin altında - ne mesaj vermek istediğimi daha derinlemesine araştırmaya başladığımda, bunun başlangıçta planladığımdan çok daha önemli bir hikâye olacağını fark ettim.

Sanırım işler hep böyle yürüyor. Bir hikayenin mesajını ya da önemini, hikayenin içine iyice girene kadar anlayamıyorum.

Bana göre bu kitap, diğer kitaplarımın hiçbirinin sahip olmadığından emin olduğum bir şekilde önemli hissettiriyor. Hikâyelerimin çoğu altta yatan birkaç mesaj taşıırken, bu bir şekilde daha cesur hissettirdi. Bana göre bu hikaye her zaman toplumumuzda kadınlara nasıl davranıldığı ile ilgili olacak. Birbirimize nasıl davrandığımızla, erkeklerin bize nasıl davrandığıyla ve kendimize nasıl davrandığımızla ilgili. Hikaye, bir kadın ve bir anne olarak en derin korkularımdan bazılarını deşti. İnsanlara güvenmek ve itimat etmekle ilgili korkular. İnsanları içeri almakla ilgili korkular. Gardınızı düşürmekle ilgili korkular.

Bu kitabı, profesyonel hayatımda güven ve güvenimi kazanmamış insanların bana çok yaklaşmasına izin verme konusunda çok zor bir ders almak zorunda kaldığım bir yıl boyunca yazdım. Çemberimin her zaman olduğu kadar küçük kalması gerekebileceği ve insanların her zaman kendilerini sundukları gibi olmadıkları fikriyle boğuştuğum bir yılda yazdım.

Bu yüzden, kendi dünya anlayışımla mücadele ederken, bu hikayenin kelimeleri sayfalara döküldü. Hissettiğim acı gerçekler, korku ve acı bu romanın her satırında kendine yer buldu.

Yazana kadar bu hikayenin nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, son bölümlere geldiğimde, oldukça karanlık olmasına rağmen, onun bir umut olması beni rahatlattı. Direnç. Bu bir karakter hakkında bir son

Her fırsatta dayak yiyen ve yere serilen, pes etmek için her türlü hakka sahip bir karakter ama yine de pes etmiyor.

Çünkü en zor günümüzde bile devam edebiliriz. Dünya kasvetli hissettirdiğinde ve her şeyi sorguladığınızda bile devam ediyoruz, çünkü tek seçenek bu.

Eğer devam etmezsek, onlar kazanır.

Bu yüzden, her zaman olduğu gibi, kitabın bu bölümünü ben kazandığımda kazananlara, beni destekleyenlere ve her zaman yanımda olanlara adıyorum. Bunu yapmamın nedeni, devam etmemin nedeni, en zor günlerde gülümseyebilmemin nedeni ve iyi günler geldiğinde benimle birlikte kutlayanlar onlar.

Kocama ve kızıma, değişmezlerim olduğunuz için *teşekkür ederim*. Kötü bir günü biraz daha iyi hale getireceklerine, en parlak günlerde en yüksek sesle tezahürat yapacaklarına ve korkularımı dinleyeceklerine güvenebileceğim kişiler. Bir başka çılgın tanıtım videosu fikrinden asla şikayet etmediğiniz ya da en son planlarımı dinlemek zorunda kalmadığınız için teşekkür ederim. Zor bir yazı gününün ardından ofisimden çıktığımda ya da güzel, kutlama dolu bir günün ardından sahneden indiğimde, günün sonunda yanımda olup bana sarıldığın, gülmek için bir neden verdiğin ve ne olursa olsun devam etmemiz gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim.

Editörüm Sarah West'e, en dağınık ve kaotik ilk taslaklarımda bile anlatmak istediğim hikâyeyi bulduğunuz ve sonunda oraya ulaşmama her zaman yardımcı olduğunuz için *teşekkür ederim*. Bunun birlikte 42. kitabımız olduğuna inanmak neredeyse imkânsız. Ekibimde olduğun için çok minnettarım.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibine - her bir öyküye son kez göz attığınız ve onların parlamasına yardımcı olduğunuz için *teşekkür ederim*!

Sadık okuyucularıma (nam-ı diğer #KMod Squad ve Modglings) - yaşamak için "kelimelerle uğraşan" biri olarak, bana verdikleriniz için size nasıl yeterince teşekkür edebileceğimi bilemiyorum. Çok genç bir kız olduğumdan beri seni ve bu güzel hayatı diledim. Bir gün insanların okumak isteyebileceği hikayeler ve bir yerlerde birilerinin söyleyeceklerini önemsemesini umdum. Milyon yıl geçse de bunun bu hale geleceğini hayal etmeye cesaret edemezdin. Birlikte inşa ettiğimiz şeyi. Heyecanınızı hiç kaybetmeden kitaptan kitaba koştüğunuz için, sosyal medyada öykülerimi haykırdığınız ya da arkadaşlarınıza ve ailenize tavsiye ettiğiniz her sefer için teşekkür ederim. E-postalarınız, eleştirileriniz ve imza günlerime geldiğiniz için teşekkür ederim, böylece asla yalnız kalmıyorum. Hikâyelerimi benim anlatmayı sevdiğim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

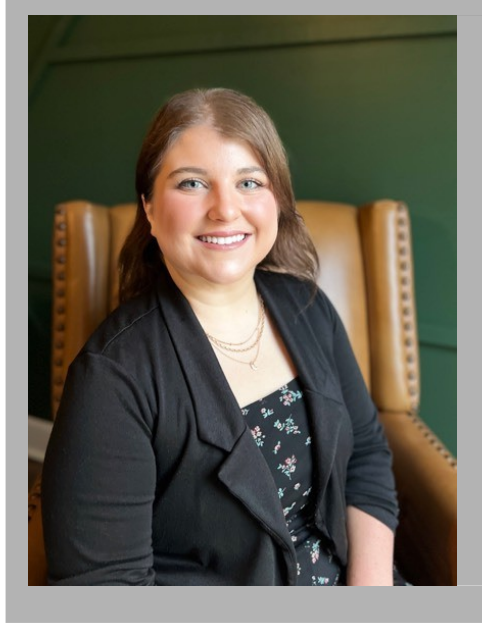
ve dileyebileceğim her şey ve çok daha fazlası oldukları için.

Kitap kulübüm/gang/bestilerim -Sara, her iki Erin, Heather, Dee ve June- benim için yaptığınız her şey için *teşekkür ederim!* Arkadaşlığınız ve kardeşliğiniz için çok minnettarım. Sizi çok seviyorum kızlar.

En iyi arkadaşım Emerald O'Brien'a; Maya'm, Michael'ım ve Naomi'm olduğun için *teşekkür ederim.* Bu tuhaf ve güzel yolculukta her adımda yanımda olduğun için çok minnettarım. Aynı ay, dostum. Her zaman.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, sana, sevgili okuyucu - bu hikayeye bir şans verdiğin ve sanatımı desteklediğin için *teşekkür ederim.* Ne zaman bir öykü yazmak için otursam, zamanımın büyük bir kısmını seni düşünerek geçiriyorum, sevgili okuyucu. Hikâyenin hangi kısımlarının sizi soluk soluğa bırakacağını merak ediyorum. Hangi kısımlar sizi kızdıracak. Hangi karakterleri seveceğinizi, hangilerinden nefret edeceğinizi ya da hangileriyle ilişki kuracağınızı merak ediyorum. Yazarken, kelimelerimi okuduğunuzu, benim dünyama kaçtığınızı hayal ediyorum ve gerçekten tüm yol boyunca sizi tahmin etmeye ve eğlendirmeye devam edeceğini umuyorum. Her nasıl olduysa oldu, bu hikayeye giden yolu bulduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. İnternette ya da yerel kitapçınızda veya kütüphanenizde gördüğünüz için, sosyal medya tavsiyesine kulak verdiğiniz için ya da arkadaşınız bir göz atmanız gerektiğini söylediğinde sonunda pes ettiğiniz için teşekkürler. Ya da, eğer bir süredir benimle birlikte olduğunuz için yeterince şanslıysam, her zaman yaptığınız gibi geri geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu sonsuza dek dünyalara bedel olacak. Her nasıl olduysa oldu, kısa bir süreliğine de olsa bu sayfalarda ve bu dünyada tanışabildiğimiz için çok mutluyum. Sizin için bu hikayeleri hazırlayabilmek hayatımın en büyük mutluluğu. Her zaman olduğu gibi, bu ister ilk Kiersten Modglin kitabınız ister 49. kitabınız olsun, umarım umduğunuz her şey olmuştur ve hiçbir şey beklediğiniz gibi olmamıştır.

ABOUT THE AUTHOR

KIERSTEN MODGLIN, psikolojik gerilim romanlarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Kitapları 1,5 milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir. Kiersten, International Thriller Writers, Novelists, Inc. ve Alliance of Independent Authors üyesidir. KDP Select All-Star ve *ThrillerFix*'in En İyi Psikolojik Gerilim Ödülü, *Suspense Magazine*'in 2021'in En İyi Kitabı Ödülü, 2022 En İyi Gerilim için Gümüş Falçyon ve 2021'in En İyi Genel Kitabı için 2022 Gümüş Falçyon ödüllerinin sahibidir. Kiersten, Kentucky'nin batısındaki kırsal bölgede büyüdü ve daha sonra şu anda ailesiyle birlikte yaşadığı Nashville, Tennessee'ye taşındı. Kiersten'in dünyanın dört bir yanındaki okurları ona sevgiyle "KMod" diye hitap ediyor. Binge-watching uzmanı, psikoloji fanatigi ve *kapalı alan* tutkunu olan Kiersten, en sevdiği insanlarla geçirdiği yağmurlu günlerden ve burnunu bir kitaba soktuğu akşamlardan hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:

kierstenmodglinauthor.com/nlsignup _

Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:

kierstenmodglinauthor.com/textalerts

kierstenmodglinauthor.com

www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.facebook.com/groups/kmodsquad
www.threads.net/kierstenmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
[www.goodreads.co
m/kierstenmodglinauthor](http://www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor)
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin

ALSO BY KIERSTEN MODGLIN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

[Bayan Abbott Olmak](#)

[Liste](#)

[Jenna'Oynayan yı Eksik](#)

[Parça](#)

[Daha İyi Bir Seçimden](#)

[Sonra Başlangıç](#)

[İyi Komşular Şanslı](#)

[Olanlar](#)

[Evet Dedim](#)

[Rüya İş](#)

[Dadının Sırrı](#)

[Yalancının Karısı](#)

[Kocamın Sırrı](#)

[Mükemmel Kaçamak Ev](#)

[Arkadaşı](#)

[Kayıp Yeni](#)

[Evlenmiş Küçük](#)

[Sır Dulumuz](#)

[Düşüyor](#)

[Kayıp Kız Yeniden](#)

[Birleşme](#)

[Bana Gerçeği Söyle](#)

[Akşam Yemeği](#)

[Konukları](#)

[Eğer Bunu Okuyorsanız...](#)

[Sessiz Bir İnziva](#)

[Aile Sırrı Oraya Gitme](#)

[Karanlığı Bekle](#)

[Bana Güvenilebilirsin](#)

[Hemlock](#)
[Açılmıyor](#)
[Burada Olduğumu Asla](#)
[Bilemeyeceksin Yabancı](#)
[The Hollow](#)
[Bitter House](#)
[Suçlu Gizli](#)
[Karanlığın Gittiği Yer Son](#)
[Yolculuk](#) _

DÜZENLEME ÜÇLEMESİ

[Düzenleme](#) (1. [Kitap](#))
[KitapKefaret](#) (3
[KitapDeğişiklik \(2. \) .\)](#)

KARMAŞALAR SERİSİ

[Temizlikçi](#) (1. [Kitap](#))
[KitapYalancı](#) (3
[KitapŞifacı \(2. \) .\)](#)
[Tutsak \(4. \[Kitap\]\(#\)\)](#)

NOVELLALAR

[Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı](#)
[Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

